

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ**

**ΕΚΦΡΑΣΗ ΕΚΘΕΣΗ
ΓΙΑ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΛΥΚΕΙΟ
ΘΕΜΑΤΙΚΟΙ ΚΥΚΛΟΙ**

**3ος τόμος
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ**

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ**

Γεώργιος Μανωλίδης

Θωμάς Μπεχλιβάνης

Φωτεινή Φλώρου

Συντονισμός: Χρίστος Λ. Τσολάκης

**ΕΚΦΡΑΣΗ - ΕΚΘΕΣΗ
για το ενιαίο λύκειο
ΘΕΜΑΤΙΚΟΙ ΚΥΚΛΟΙ**

3ος τόμος

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΑΘΗΝΑ

Συγγραφείς

Γεώργιος Μανωλίδης

**Δρ. Φιλοσοφίας, Καθηγητής Δευτεροβάθμιας
Εκπαίδευσης**

Θωμάς Μπεχλιβάνης

Φιλολόγος, Καθηγητής Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Φωτεινή Φλωρού

Φιλολόγος, Καθηγήτρια Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Συντονιστής

Χρίστος Λ. Τσολάκης

**Καθηγητής Νεοελληνικής Γλώσσας στο Αριστοτέλειο
Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης**

Υπεύθυνες για το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο

Χριστίνα Αργυροπούλου

Σύμβουλος του Π.Ι.

Χριστίνα Βέικου

Σύμβουλος του Π.Ι.

Δημιουργική ομάδα

**Θεόφιλος Ζαχαριάδης (ηλεκτρονική σελιδοποίηση,
τεχνική επιμέλεια)**

**Γιώργος Μεταξιώτης (εικονοθεσία, επιμέλεια
εικονογράφησης)**

Υπεύθυνος δημιουργικού σχεδιασμού και τεχνικής υλοποίησης

Αναστάσιος Α. Μπάρμπας

ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ

Ομάδα εργασίας του Ινστιτούτου

Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Προσαρμογή: Ιωάννα Σταυρακάκη

Επιμέλεια: Αικατερίνη Μπαμιά

**Επιστημονικός υπεύθυνος: Βασίλης Κουρμπέτης,
Σύμβουλος Α΄ του Υ.ΠΟ.ΠΑΙ.Θ**

**Υπεύθυνη του έργου: Μαρία Γελαστοπούλου,
Μ.Εδ. Ειδικής Αγωγής**

**Τεχνική υποστήριξη: Κωνσταντίνος Γκυρτής,
Δρ. Πληροφορικής**

Αποχρωματισμοί: Alpha Write

Σκίτσο εξωφύλλου: Γιώργος Αγγελίδης

Σπ. Βασιλείου Τα κουτιά της αφθονίας

Καταναλωτισμός – Διαφήμιση

Γεννήθηκα για να 'χω τόσα
Μες στη λεηλασία
Γνήσια δωρήματα και καταναλωτικά κατασκευάσματα
Ρεμβασμός τον Δεκαπενταύγουστο
«Αφθονία» και οι σύγχρονες όψεις της
απανθρωποποίησης

Ο αλλοτριωμένος καταναλωτής
Διαφήμιση και βία
Διαμάντια με τη σέσουλα
Τα παιδιά, στόχος των διαφημιστών

Γεννήθηκα για να 'χω τόσα

ΓΥΜΝΟΣ, ΙΟΥΛΙΟ ΜΗΝΑ, το καταμεσήμερο. Σ' ένα στενό κρεβάτι, ανάμεσα σε δυο σεντόνια χοντρά, ντρίλινα, με το μάγουλο πάνω στο μπράτσο μου που το γλείφω και γεύομαι την αρμύρα του. Κοιτάζω τον ασβέστη αντίκρου στον τοίχο της μικρής μου κάμαρας. Λίγο πιο ψηλά το ταβάνι με τα δοκάρια. Πιο χαμηλά την κασέλα όπου έχω αποθέσει όλα μου τα υπάρχοντα: δυο παντελόνια, τέσσερα πουκάμισα, κάτι ασπρόρουχα. Δίπλα, η καρέκλα με την πελώρια ψάθα. Χάμου, στ' άσπρα και μαύρα πλακάκια, τα δυο μου σάνταλα. Έχω στο πλάι μου κι ένα βιβλίο. Γεννήθηκα για να 'χω τόσα. Δεν μου λέει τίποτε να παραδοξολογώ. Από το ελάχιστο φτάνεις πιο σύντομα οπουδήποτε. Μόνο που 'ναι πιο δύσκολο. Κι από το κορίτσι που αγαπάς επίσης φτάνεις, αλλά θέλει να ξέρεις να τ' αγγίξεις οπότε η φύση σου υπακούει. Κι από τη φύση – αλλά θέλει να ξέρεις να της αφαιρέσεις την αγκίδα της.

Οδυσσέας Ελύτης
Από τη συλλογή του
«Ο μικρός Ναυτίλος»

Μες στη λεηλασία

Ο χρόνος μου λεηλατημένος
Οι χίλιες καθημερινές ανάγκες
σαν πεινασμένα αγριόσκυλα
του ξεκολλάν κι ένα κομμάτι.

Τίτος Πατρίκιος
«Αντιδικίες»

Στο κείμενο του Ο. Ελύτη και στο ποίημα του Τ. Πατρικίου περιγράφονται δύο τελείως αντίθετες υπαρξιακές καταστάσεις. Ποιο είναι το κύριο χαρακτηριστικό και ποιοι οι παράγοντες διαμόρφωσης της κάθε μιας;

Γνήσια δωρήματα και καταναλωτικά κατασκευάσματα

[...]Τους καλοκαιρινούς μήνες καρπίζουν τα χωράφια και μας χαρίζουν τις πιο πολύτιμες τροφές· από το σιτάρι ως το σταφύλι κι από την ντομάτα ως το ζουμερό καρπούζι, η ελληνική γη σκορπίζει πλούσια τα ελέη της. Βέβαια για τον άνθρωπο της σημερινής πόλης, που έχει χάσει και τις εποχές αλλά και τη ζωντανή οσμή και γεύση όλων των καρπών της γης, η εμπειρία τούτη είναι άγνωστη και αδιάφορη. Όποιος όμως ζήσει στην ύπαιθρο από το Μάη ως το Σεπτέμβρη και έχει τις αισθήσεις του έτοιμες να δεχτούν τους ερεθισμούς της φύσης που τον περιβάλλει θα χαρεί την ατέλειωτη αυτή προσφορά, που με διαδοχικά κύματα βγαίνει από τη γη·

Οι μυρωδιές και οι γεύσεις, οι εύχυμες σάρκες των φρούτων και τα χορταστικά σε δροσιά και σε ουσία λαχανικά κρέμονται από τα κλαδιά τους και περιμένουν τον άνθρωπο να τα συλλέξει και να τα χαρεί. Είναι αληθινό θαύμα το ταπεινό καρπούζι, που ακουμπά στο καυτό χώμα του καλοκαιριού, όσο να το πάρει ο άνθρωπος και να το απολαύσει ακουμπισμένος στον κορμό κάποιου βαθύσκιου δέντρου. Κι ακόμη πιο μεγάλο θαύμα το σταφύλι, που μεστώνει αργά αργά με το λιοπύρι, για να είναι έτοιμο στις πρώιμες φθινοπωρινές μέρες, τροφή μαζί και ηδονή. Και μαζί μ' αυτά, που γεύεται αμέσως ο άνθρωπος, τα άλλα φυτά, όπως το βαμβάκι, λ.χ., ή τα τεύτλα, που θα χρειαστεί να περάσουν κάποιες επεξεργασίες για να φτάσουν κι αυτά στον άνθρωπο, ετοιμάζονται μέσα ή έξω από τη γη αυτούς τους καλοκαιρινούς μήνες, αντλώντας απ' αυτήν την τροφή τους και ωριμάζοντας κάτω από το θερμό ελληνικό ήλιο.

Τα γράφω αυτά, καθώς βλέπω μπροστά μου τον πλούσιο μακεδονικό κάμπο, μισόν χρυσό από τα ώριμα στάχια του σταριού και μισόν καταπράσινο από τα δέντρα και τα λαχανικά· φοβούμαι πως ηχούν παράξενα οι απλοϊκές αυτές σκέψεις και ίσως πολλοί αναγνώστες τα κρίνουν ως εύκολες και ανούσιες αισθηματολογίες που θα ταίριαζαν ίσως σε νεανικές δοκιμές, όχι όμως σε μια επιφυλλίδα που γράφεται από έναν ώριμο άνθρωπο. Όμως, όταν φύγεις από τα πιεστικά όρια της πόλης και ξεχάσεις για λίγες μέρες όσα με ολοσέλιδους τίτλους στις εφημερίδες σε τυραννούν καθημερινά, νιώθεις ξανά πως υπάρχουν τα απλά και ουσιαστικά ανθρώπινα αγαθά που ομορφαίνουν τη ζωή σου.

Κι ακόμα καταλαβαίνεις πως είναι ολότελα άχρηστα όσα βλέπεις σωριασμένα στα ράφια των σουπερ μάρκετ ή στις βιτρίνες των καταστημάτων, αφού μπορείς να ζήσεις και να χαρείς με τόσα γνήσια δωρήματα της φύσης απλά και ωραία. Και πάνω από την όμορφη γη απλώνεται ένας πεντακάθαρος ουρανός, που γεμίζει τη νύχτα τ' αστέρια του· ο έναστρος ουρανός του Καντ,¹ που σχεδόν έπαψε να υπάρχει για μας τους ανθρώπους των πόλεων, όπως έπαψε να υπάρχει και το δεύτερο σκέλος της καντιανής σκέψης, ο ηθικός κόσμος μέσα μας.

Μανόλης Ανδρόνικος
Από τον ημερήσιο Τύπο

Ρεμβασμός τον Δεκαπενταύγουστο

«ΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΝ ΕΚΕΙΝΗΝ, της 13ης Αυγούστου» γράφει ο Παπαδιαμάντης, «εκάθητο μόνος, ολομόναχος, έξω του ναΐσκου, εις το προαύλιον, έμπροσθεν της καλύβης την οποίαν είχε κτίσει, εκάπνιζε το τσιμπούκι του, κ' ερρέμβαζεν. Ο καπνός από τον λουλάν ανέθρωσκε και ανέβαινεν εις κυανούς κύκλους, εις το κενόν, και οι λογισμοί του ανθρώπου εφείνοντο να παρακολουθούν τους κύκλους του καπνού, και να χάνωνται μετ' αυτών εις το αχανές, το άπειρον. Τι εσκέπτετο;»

Εσκέπτετο –καθώς ειδήσεις τον Αύγουστο (πόσο μάλλον το δεκαπενταύγουστο) δεν υπάρχουν– τις διακοπές του!

¹ Εμμάνουελ Καντ (Immanuel Kant, 1724 - 1804): Γερμανός φιλόσοφος, ιδρυτής του κριτικού ιδεαλισμού

Και εμακάριζε την εποχή του και τον πλούτο των πληροφοριών που, χάρις στο θαύμα της επικοινωνίας, έκαναν τις επιλογές του πιο εύκολες.

Το μέρος –νησί για την ακρίβεια– το είχε ήδη επιλέξει. Σ' αυτό συνέκλιναν άλλωστε όλα τα αφιερώματα των περιοδικών που ανελλιπώς διάβαζε.

Αλλά και η ειδική λίστα του υπουργείου που παρουσιάζει τις καθαρές ακτές, το περιελάβανε –και μάλιστα, στην κορυφή της.

Τύχη αγαθή έκανε να συμπληρώσει τις μέρες εκείνες και τον απαραίτητο αριθμό κουπονιών που πρόσφερε η καθημερινή του εφημερίδα και που του εξασφάλισαν όχι μόνο δωρεάν εισιτήρια, αλλά και με πολυδιαφημισμένο πλοίο.

Διάλεξε το ξενοδοχείο του από ένα έντυπο που έφτασε με το ταχυδρομείο, μαζί με το λογαριασμό της πιστωτικής του κάρτας, βρίσκοντας ενδιαφέρουσες τις πληροφορίες και, κυρίως, τη χρέωση σε οκτώ μηνιαίες δόσεις.

Στο αγαπημένο του ανδρικό περιοδικό είχε ήδη σταμπάρει μια βολική και λουσάτη συνάμα βαλίτσα –θα την αγόραζε αύριο το δίχως άλλο– μαζί με κάποια απαραίτητα αξεσουάρ ένδυσης που περιλαμβάνονταν στο ίδιο αφιέρωμα.

Οργανωμένος και μεθοδικός πάντα –πολλοί του το καταλόγιζαν ως κουσούρι–, είχε ήδη κόψει από το γαστρονομικό περιοδικό στο οποίο ήταν συνδρομητής, τη σελίδα «Πού θα φάτε» για το συγκεκριμένο νησί, ενώ στο τηλεοπτικό μαγκαζίνο είδε ωραίες εικόνες από μια ντισκοτέκ όπου γινόταν πολύ χάζι, και αποστήθισε τ' όνομά της.

Από το ρεπορτάζ της κυριακάτικης εφημερίδας του αντέγραψε μια λίστα βιβλίων που επέλεξαν ορισμένοι επώνυμοι και που ήταν, ως φαίνεται, κατάλληλα για την

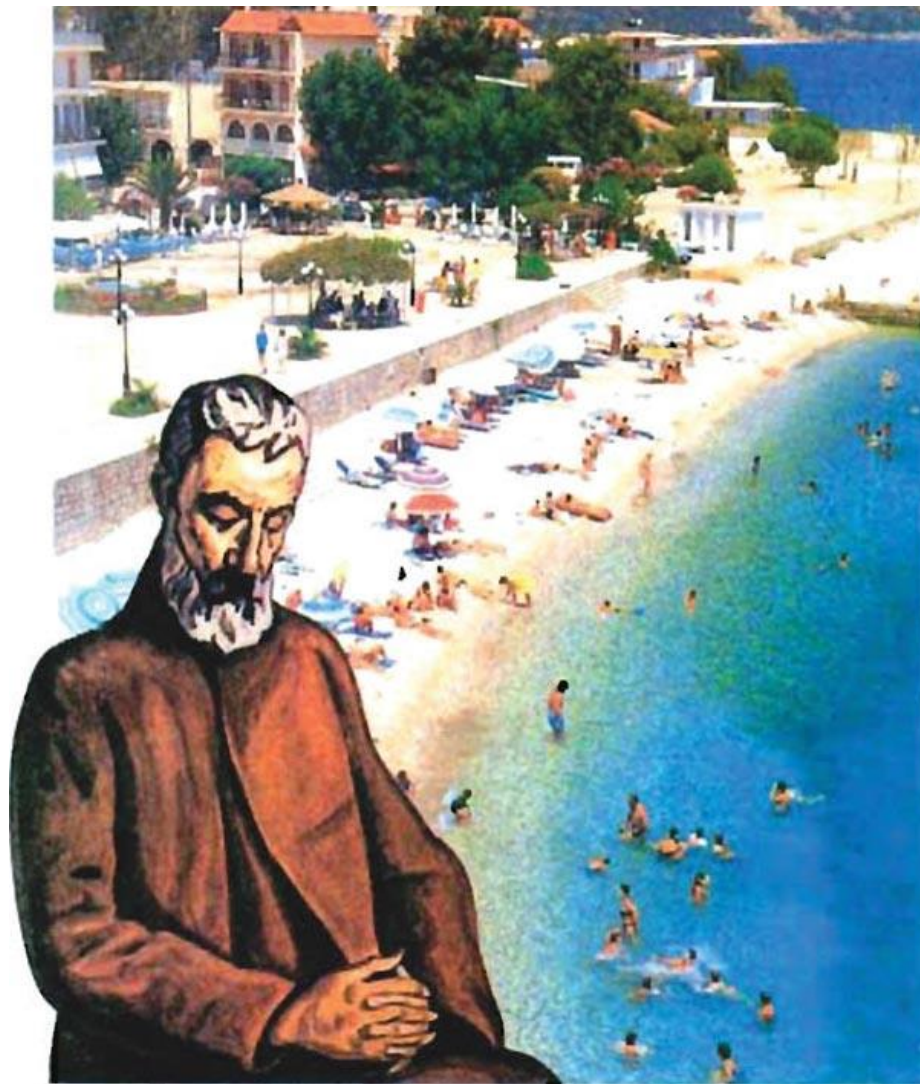
περίοδο των καλοκαιρινών διακοπών. Το αντιηλιακό του –αυτό το νέο που διαφημίζουν τόσο έξυπνα– το είχε ήδη αγοράσει, αλλά, «την εσπέραν εκείνην», περίμενε με ανυπομονησία μπροστά στην τηλεόραση το ειδικό δελτίο ηλιοθεραπείας, για να ξέρει με ακρίβεια (και με βάση το χρώμα και τον τύπο του δέρματος του) πόση ώρα τού επιτρεπόταν να εκτίθεται στον ήλιο. [...]

Χαμογέλασε πάλι, πανευτυχής. «Α, τον Αύγουστο νιώθω πραγματικά ελεύθερος!» μουρμούρισε, τραβώντας μια γερή ρουφηξιά απ' το τσιμπούκι του.

«Εκύκλωσαν αι του βίου μου ζάλαι, ώσπερ μέλισσαι κυρίον, Παρθένε...» συμπλήρωσε ο Παπαδιαμάντης. «Αντιλαβού μου και ρύσαι των αιώνιων βασάνων...».

Γιάννης Ευσταθιάδης
«Tragicomedia»

1. Με ποιον τρόπο αισθάνεται το καλοκαίρι ο Μ. Ανδρόνικος και με ποιον ο ήρωας στο κείμενο του Γ. Ευσταθιάδη; Σε τι διαφέρουν και γιατί;
2. «Κι ακόμα καταλαβαίνεις πως είναι... δωρήματα της φύσης απλά και ωραία» (Μ. Ανδρόνικος). Πιστεύεις ότι ο σύγχρονος άνθρωπος αισθάνεται την ανάγκη ενός τέτοιου τρόπου ζωής; Αν ναι, είναι ικανός να τον ενστερνιστεί;
3. «Α, τον Αύγουστο νιώθω πραγματικά ελεύθερος!» (Γ. Ευσταθιάδης). Είναι όμως και πραγματικά ελεύθερος ο ήρωας του συγγραφέα; Πώς ακούγεται η φράση αυτή σε σχέση με όλο το κείμενο;
4. Ο Γ. Ευσταθιάδης δανείζεται τον τίτλο, καθώς και αποσπάσματα για την αρχή και το τέλος του κείμενο του, από γνωστό διήγημα του Παπαδιαμάντη. Τι θέλει να πετύχει, κατά τη γνώμη σας, μ' αυτό;

«Αφθονία» και οι σύγχρονες όψεις της απανθρωποίησης

[...] Μας δίνει αλήθεια ο κόσμος αυτός των πάμπολλων αντικειμένων, που αγοράζουμε για μας ή χαρίζουμε στους άλλους ή χαρίζουν εκείνοι σε μας μια πλουσιότερη αίσθηση ζωής; Γίνεται η ζωή μας ανθρωπινότερη και ουσιαστικότερη; Επικοινωνούμε καλύτερα απ' ό,τι όταν ο βομβαρδισμός των διαφημίσεων και το μαστίγιο της ρεκλάμας δεν είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο τελειότητας ώστε ν' αγωνιούμε για την απόκτηση πραγμάτων, που είναι πολύ αμφίβολο αν τα 'χουμε ανάγκη, αν θα τα χρησιμοποιήσουμε ποτέ, αν θα μας δώσουν μια πρόσκαιρη έστω υλική ή αισθητική απόλαυση; Έχουμε ποτέ σκεφτεί μέχρι ποιου σημείου έχουμε πάψει να ελέγχουμε τη ζωή μας και να τη διαμορφώνουμε ανάλογα με τις πραγματικές ανάγκες κι επιθυμίες μας; Δεν είναι οι τελευταίες αυτές που κατευθύνουν τη ζωή μας, αλλά η ανάγκη του ώριμου καπιταλισμού να επιβιώσει, που μας μεταβάλλει όλο και περισσότερο σε καταναλωτικές μηχανές.

Ο πολύτιμος χρόνος της πεπερασμένης ζωής μας φορτίζεται με το άγχος, όχι πάντοτε της επιβίωσης, που κι αυτό έτσι κι αλλιώς δεν το 'χουμε ξεπεράσει, αλλά με την αγωνία για την απόκτηση πραγμάτων περιθωριακών, κακόγουστων και άχρηστων. Ξεγελιόμαστε μέσα στο παιχνίδι της «αφθονίας» και μπαίνουμε στο χορό της σπατάλης όταν ακόμα δεν έχουμε αντιμετωπίσει θεμελιακές αναγκαιότητες της ζωής μας. Με τον τρόπο αυτό χάσαμε και την αίσθηση του βιωμένου πράγματος, που 'ναι «δικό μας» γιατί το 'χουμε ζήσει, τ' αγαπούμε και κάτι μας συνδέει μαζί του.

Το πιο «μοντέρνο» υποτίθεται ότι είναι και το καλύτερο και χίλια δυο παλιά ωραία πράγματα τα παραγκωνίζουμε και τα πετάμε, επειδή δεν ανταποκρίνονται στις

τυποποιημένες αξιώσεις, που μας σερβίρει η μαζική βιομηχανική παραγωγή.

Μέσα σε φρενίτιδα «νεωτερισμού» ξεχάσαμε την αξία της ανθρώπινης χειρονομίας κι επικοινωνούμε με δώρα «αποδεικτικά» των καλών μας αισθημάτων και προθέσεων εκεί, που μια γνήσια επαφή έχει πια εκλείψει. Εκείνο, που τελικά αποδεικνύουμε είναι βέβαια ότι είμαστε άνθρωποι «φτιαγμένοι» κι «επιτυχημένοι», επομένως σε θέση να κάνουμε δώρα ανάλογα με τη θέση μας.

Άλλο αν γι' αυτή την «επιτυχία» δεν μας μένει χρόνος να διαβάσουμε ένα βιβλίο, να χαρούμε ένα λουλούδι, να καλλιεργήσουμε μια γλάστρα. Κατάκοποι από τον ανήφορο αυτόν της «επιτυχίας» μαζευόμαστε κάπου όχι για να συζητήσουμε και να διασκεδάσουμε πραγματικά, αλλά για να θορυβήσουμε μέσα σε μια ατμόσφαιρα φορτσαρισμένης ευθυμίας και ιλαρότητας. Και όταν μαζευόμαστε και πάλι λειτουργούμε μέσα στο κλίμα του υπερκαταναλωτισμού, που μας έχει γίνει δεύτερη φύση. Τρώμε περισσότερο απ' ό,τι μας χρειάζεται και «γλεντάμε» βαραίνοντας το στομάχι σε βαθμό, που να μην μπορούμε πια να σκεφτούμε, σε σημείο που το μυαλό μας πέφτει σε αφασία...

Η σιωπή, η έλλειψη επικοινωνίας απλώνεται ανάμεσά μας όλο και περισσότερο και το κενό που δημιουργείται προσπαθούμε να το καλύψουμε μ' έναν ανταγωνισμό καταναλωτικής επίδειξης κι απλοχεριάς εκεί όπου πραγματική αρχοντιά και ουσιαστικός σεβασμός του άλλου έχουν πια χαθεί.

Στεκόμαστε βουβοί και παθητικοί μπροστά στην τηλεόραση και δεχόμαστε κάθε ανόητη φαντασμαγορία, κάθε ηλίθιο φιλμ και κάθε ασυνάρτητο «σόου» σαν ευχαρίστηση. Οι έμποροι του ελεύθερου χρόνου σερβίζουν αποβλακωτικά «υπερθεάματα», που μας φαίνονται διασκεδαστικά, επειδή ξεμάθαμε να

επικοινωνούμε φυσιολογικά και νιώθουμε την απειλή της πλήξης και της μοναξιάς να μας κυκλώνει από παντού.

Σημεία των καιρών, ενδεικτικά μιας γιγάντιας πολιτιστικής κρίσης κι ενός γενικευμένου κλίματος παρακμής. Αναμφισβήτητα, και το τίμημα, που πληρώνει ο καθένας μας ατομικά και η κοινωνία στο σύνολο της είναι πολύ μεγάλο για να μπορέσει ν' αγνοηθεί. Από κάπου πρέπει ν' αρχίσει η αντίδραση προς αυτή την καθολική πορεία εκχυδαϊσμού και αλλοτρίωσης, που χαρακτηρίζει την εποχή μας.

Οι νέοι και οι σκεπτόμενοι άνθρωποι είναι η ελπίδα. Οι νέοι, γιατί διατηρούν μέσα τους ζωντανό το όνειρο και τη μεγάλη προσδοκία και δεν έχουν ακόμη παραιτηθεί ούτε συμβιβαστεί και οι σκεπτόμενοι, γιατί αρνούνται τη θυσία των γνήσιων ανθρώπινων αξιών στο Μολώχ¹ της καταναλωτικής «ευδαιμονίας». [...] Ο σημερινός άνθρωπος και ιδιαίτερα ο αδιάπλαστος άνθρωπος βρίσκεται κάτω από μια ψυχολογική πίεση που προκαλεί το με χίλιους τρόπους κι από χίλια δυο κανάλια προβαλλόμενο όραμα της καταναλωτικής «ευτυχίας». Σε τελευταία ανάλυση ο άνθρωπος μαθαίνει να ψάχνει γύρω του, δεν ψάχνει μέσα του για να βρει το λόγο της ύπαρξής του και το νόημα της ζωής του. Το αδιάκοπο αυτό κυνήγι του φευγαλέου αυτού οράματος μιας τελείωσης μέσα από την απόκτηση και την κατανάλωση έχει ανυπολόγιστες ψυχοκοινωνικές επιπτώσεις. Εκεί πρέπει κανείς να αναζητήσει μια από τις σημαντικότερες αιτίες για το άγχος, την επιθετικότητα, την έλλειψη ανθρώπινης

¹ Μολώχ: Θεός των αρχαίων Μωαβιτών που απαιτούσε ανθρωποθυσίες

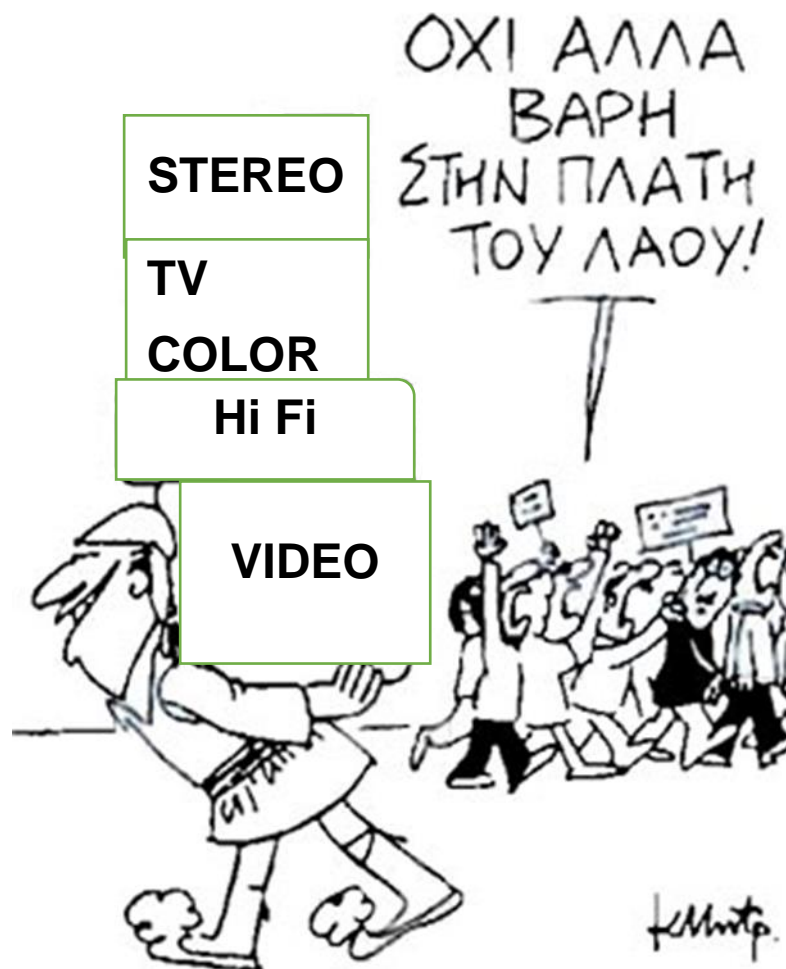
επικοινωνίας και τη νεύρωση, αλλά και τον ψυχρό κυνισμό και το έγκλημα. Η αίσθηση της κοινωνικής αδικίας δημιουργεί μεταρρυθμιστές ή επαναστάτες. Το καταναλωτικό, όμως, «όραμα» γεννάει όλες τις μορφές κοινωνικής παθογένειας, από την ανηθικότητα ως το έγκλημα, κι αυτό είναι κάτι, που δεν αντιμετωπίζεται αποτελεσματικά με τη βελτίωση των μέτρων καταστολής, με την καλύτερη αστυνόμευση, αλλά με την ανάπτυξη άλλων ανθρωπινότερων κι ουσιαστικότερων αξιολογιών.

Χωρίς καλά-καλά να το συνειδητοποιούμε δάσκαλοι, δημοσιογράφοι, ηγέτες της κοινής γνώμης, τύπος και κόμματα λειτουργούμε μέσα στο πλαίσιο και με τις προδιαγραφές της «κοινωνίας της αφθονίας» αντί, όπως θα 'πρεπε, να κηρύσσουμε προς όλες τις κατευθύνσεις ότι η ζωή είναι κάτι απέραντα ουσιαστικότερο, σημαντικότερο κι ωραιότερο από τον καταναλωτικό πυρετό. Δύσκολο βέβαια σε μια κοινωνία, που λειτουργεί σ' όλη την γραμμή σ' αυτή τη βάση, να δημιουργηθούν αντισταθμίσεις, όμως αυτό δεν σημαίνει ότι έχουμε δικαίωμα να παραιτηθούμε, ακόμη και κάτω από τις σημερινές, τις τόσο αρνητικές συνθήκες.

Βασίλης Φίλιας
«Κοινωνιολογικές Προσεγγίσεις»

1. «Έχουμε ποτέ σκεφτεί... με τις πραγματικές ανάγκες κι επιθυμίες μας;». Ποιες είναι αυτές οι ανάγκες και οι επιθυμίες, κατά το συγγραφέα; Γιατί τις έχουμε παραμελήσει; Ποιοι παράγοντες, στη θέση τους, ελέγχουν και διαμορφώνουν τη ζωή μας;

2. «Οι νέοι και οι σκεπτόμενοι άνθρωποι είναι η ελπίδα». Πιστεύετε ότι η ελπίδα αυτή αποτελεί μια σοβαρή προοπτική ή μίαν απελπισμένη ψευδαίσθηση στη μάχη εναντίον των στρεβλώσεων που προκαλεί στην ανθρώπινη ζωή η καταναλωτική κοινωνία;
3. Πώς εξηγεί ο συγγραφέας τις μορφές κοινωνικής παθογένειας στη σύγχρονη κοινωνία; Πώς, κατά τη γνώμη του, μπορούν αυτές ν' αντιμετωπιστούν;

Ο αλλοτριωμένος καταναλωτής

Η διαδικασία της κατανάλωσης είναι τόσο αλλοτριωμένη όσο και η διαδικασία παραγωγής. Κατ' αρχήν αποχτούμε πράγματα με λεφτά· είμαστε συνηθισμένοι σ' αυτό και το παίρνουμε για δεδομένο. Όμως, στην πραγματικότητα, αυτός είναι ο πιο ιδιόρρυθμος τρόπος για ν' αποχτά κανείς πράγματα. Το χρήμα αντιπροσωπεύει εργασία και προσπάθεια κατά τρόπο αφηρημένο· όχι κατ' ανάγκη την εργασία μου και την προσπάθειά μου, γιατί μπορεί να το έχω αποκτήσει από κληρονομιά, με απάτη, κατά τύχη, ή μ' ένα σωρό άλλους τρόπους. Αλλά και αν το είχα αποκτήσει με την προσπάθειά μου (ξεχνώντας για μια στιγμή ότι η προσπάθειά μου δεν έπρεπε να μου φέρει λεφτά για μόνο το γεγονός ότι προσέλαβα υπαλλήλους), το απόκτησα μ' ένα ορισμένο τρόπο, μ' ένα ορισμένο είδος προσπάθειας που αντιστοιχεί στις ικανότητες και τη δεξιοσύνη μου, ενώ, ξοδευόμενο, το χρήμα μεταμορφώνεται σ' έναν αφηρημένο τύπο εργασίας και μπορεί ν' ανταλλαγεί με ο,τιδήποτε. Εάν υποτεθεί ότι κατέχω χρήματα, καμιά προσπάθεια ή ενδιαφέρον δεν είναι αναγκαία εκ μέρους μου ώστε ν' αποκτήσω κάτι. Εάν έχω λεφτά μπορώ ν' αγοράσω ένα εξαιρετικό πίνακα, ακόμη κι αν δεν είμαι σε θέση να εκτιμήσω την τέχνη· μπορώ ν' αγοράσω τον καλύτερο φωνόγραφο ακόμη κι αν δεν έχω μουσικό γούστο· μπορώ ν' αγοράσω μια βιβλιοθήκη, αν και τη χρησιμοποιώ μόνο για επίδειξη· μπορώ ν' αποκτήσω κάποια μόρφωση, ακόμη κι αν δεν ξέρω τι άλλο να την κάνω εκτός από ένα πρόσθετο κοινωνικό προσόν. Μπορώ επί πλέον να καταστρέψω τον πίνακα ή τα βιβλία που αγόρασα και, εκτός από την απώλεια των χρημάτων, να μη νοιώθω καμιά απώλεια. Η απλή κατοχή χρημάτων μου δίνει το

δικαίωμα να αποκτήσω και με το απόκτημά μου να κάνω ό,τι θέλω.

Αλλά, πέρ' από τον τρόπο που τ' αποκτήσαμε, πώς χρησιμοποιούμε τα πράγματα αφότου τα αποκτήσαμε; Σχετικά με πολλά πράγματα, δεν υπάρχει καν η πρόφαση της χρησιμότητας. Αποχτούμε πράγματα για να τα έχουμε. Είμαστε ευχαριστημένοι με την άχρηστη κατοχή. Το ακριβό σερβίτσιο φαγητού ή το κρυστάλλινο βάζο που δεν το χρησιμοποιούμε ποτέ από το φόβο ότι μπορεί να σπάσει, το μέγαρο με τα πολλά άχρηστα δωμάτια, τα μη αναγκαία αυτοκίνητα και οι υπηρέτες, όπως και τα άχρηστα παλιογυαλικά των μικροαστικών οικογενειών, είναι τόσα παραδείγματα ευχαρίστησης από την κατοχή αντί για χρήση: Όμως, αυτή η ικανοποίηση της κατοχής καθαυτής, ήταν πιο έντονη το δέκατο ένατο αιώνα. Σήμερα η πιο πολλή ικανοποίηση προέρχεται από πράγματα που είναι για χρήση κι όχι για φύλαγμα. Εν τούτοις, αυτό δεν αλλάζει και στα πράγματα που είναι για χρήση, η ικανοποίηση του γοήτρου είναι κυρίαρχος παράγοντας. Το αυτοκίνητο, το ψυγείο, η τηλεόραση, υπάρχουν για πραγματική, αλλά επίσης και για επιδεικτική χρήση. Δίνουν κάποια θέση στον κάτοχο τους.

Πώς χρησιμοποιούμε τα πράγματα που αποχτάμε: Ας αρχίσουμε πρώτα με την τροφή και τα ποτά. Τρώμε ένα ψωμί που είναι άνοστο κι όχι θρεπτικό, επειδή συνδέεται στη φαντασία μας με υγεία και διάκριση αφού είναι τόσο λευκό και «φρέσκο». Στην πραγματικότητα «τρώμε» φαντασία και έχουμε χάσει την επαφή με το πραγματικό πράγμα που τρώμε. Ο ουρανίσκος μας, το σώμα μας, αποκλείονται από μια ενέργεια της κατανάλωσης που πρώτιστα τις αφορά. Πίνουμε ετικέτες. Με ένα μπουκάλι Κόκα Κόλα πίνουμε την εικόνα του ωραίου αγοριού και κοριτσιού που πίνει στη διαφήμιση, πίνουμε το σλόγκαν «το διάλειμμα που

δροσίζει», πίνουμε τη μεγάλη αμερικάνικη συνήθεια. Λιγότερο απ' όλα πίνουμε με τη γεύση μας. Όλο αυτό είναι ακόμη χειρότερο, όταν συμβαίνει με την κατανάλωση πραγμάτων που όλη η αλήθεια τους είναι κυρίως ο μύθος που έχει δημιουργήσει η διαφημιστική καμπάνια, όπως το «υγιεινό» σαπούνι ή η οδοντόπαστα.

Θα μπορούσα να συνεχίσω να δίνω παραδείγματα επ' άπειρον. Αλλά είναι περιττό να βασανίζω το θέμα, αφού ο καθένας μπορεί να σκεφτεί τις επεξηγήσεις που θα μπορούσα να δώσω. Θέλω μόνο να τονίσω το κύριο συμπέρασμα: Η ενέργεια της κατανάλωσης θα έπρεπε να είναι μια συγκεκριμένη ανθρώπινη ενέργεια, στην οποία περιλαμβάνονται οι αισθήσεις μας, οι σωματικές ανάγκες, το αισθητικό γούστο, δηλαδή, στην οποία ενυπάρχουμε εμείς σαν συγκεκριμένες υπάρξεις. Η ενέργεια της κατανάλωσης θα πρέπει να είναι μια νοηματοποιημένη, ανθρώπινη παραγωγική εμπειρία. Στον πολιτισμό μας λίγο απ' αυτό υπάρχει. Κατανάλωση είναι στην ουσία η ικανοποίηση της τεχνητά ερεθισμένης φαντασίας, μια φανταστική εκτέλεση, απόξενωμένη απ' τους συγκεκριμένους, πραγματικούς εαυτούς μας.

Ένα από τα παλαιότερα χαρακτηριστικά της μεσαίας κοινωνικής τάξης, η προσκόλληση στα υπάρχοντα και στην περιουσία, έχει υποστεί σε αξιοσημείωτο βαθμό μια προφανή αλλαγή. Σε μια παλιότερη στάση, μια ορισμένη αίσθηση αγάπης των υπάρχοντων υπήρχε ανάμεσα στον άνθρωπο και την περιουσία του. Μεγάλωνε γι' αυτόν. Ήταν περήφανος γι' αυτήν. Την φρόντιζε κι ήταν οδυνηρό όταν τελικά έπρεπε να την αποχωριστεί, επειδή δεν μπορούσε να χρησιμοποιηθεί άλλο. Υπάρχει πολύ μικρό κατάλοιπο αυτής της αίσθησης σήμερα. Αγαπάει κανείς το

καινούργιο των πραγμάτων που αγόρασε και είναι έτοιμος να τα προδώσει, όταν κάτι νέο έχει εμφανιστεί.

Ο τρόπος που καταναλώνουμε κατ' ανάγκη καταλήγει στο γεγονός ότι δεν είμαστε ποτέ ικανοποιημένοι, αφού δεν είναι το πραγματικό, συγκεκριμένο πρόσωπο μας που καταναλίσκει ένα πραγματικό ή συγκεκριμένο πράγμα. Έτσι αναπτύσσουμε μια διαρκώς αυξανόμενη ανάγκη για περισσότερα πράγματα, για περισσότερη κατανάλωση. Είναι αλήθεια ότι, όσο το βιοτικό επίπεδο του πληθυσμού βρίσκεται κάτω από ένα εξυψωμένο επίπεδο συντηρήσεως, υπάρχει πραγματικά ανάγκη για κατανάλωση. Είναι επίσης αλήθεια πως υπάρχει νόμιμη ανάγκη για περισσότερη κατανάλωση, καθώς ο άνθρωπος αναπτύσσεται μορφωτικά και έχει πιο εκλεπτυσμένες ανάγκες για καλύτερη τροφή, αντικείμενα αισθητικής απόλαυσης, βιβλία κτλ. Αλλά η μανία μας για κατανάλωση έχει χάσει κάθε σχέση με τις πραγματικές ανάγκες του ανθρώπου. Αρχικά, η ιδέα της κατανάλωσης περισσοτέρων και καλύτερων πραγμάτων υποτίθεται ότι θα έδινε στον άνθρωπο μια ευτυχέστερη, πιο ικανοποιητική ζωή. Η κατανάλωση ήταν το μέσο για κάποιο σκοπό –εκείνον της ευτυχίας. Τώρα έγινε αυτοσκοπός. Η σταθερή αύξηση των αναγκών μάς υποχρεώνει σε μια διαρκώς αυξανόμενη προσπάθεια, μας κάνει να εξαρτόμαστε απ' τις ανάγκες, κι απ' τους ανθρώπους και τους θεσμούς, μέσω των οποίων τις ικανοποιούμε.

Η αλλοτριωμένη στάση απέναντι στην κατανάλωση όχι μόνο υπάρχει στην απόχτηση και κατανάλωση των αγαθών ανέσεων, αλλά καθορίζει, περ' απ' αυτό, την ενασχόληση κατά το χρόνο της ανάπαυσης. Τι πρέπει να προσδοκούμε; Εάν ένας άνθρωπος εργάζεται χωρίς αίσθηση συγγένειας με ό,τι κάνει, εάν αγοράζει και καταναλώνει είδη ανέσεως μ' έναν αφηρημένο και αλλοτριωμένο τρόπο, πώς μπορεί να χρησιμοποιήσει

το χρόνο της ανάπαυσης του κατά τρόπο ενεργητικό και νοηματισμένο; Παραμένει πάντοτε παθητικός κι αλλοτριωμένος καταναλωτής. «Καταναλίσκει» ποδοσφαιρικούς αγώνες, κινηματογραφικά έργα, ομιλίες, φυσικές σκηνές, κοινωνικές συγκεντρώσεις, με τον ίδιο αλλοτριωμένο και αφηρημένο τρόπο που καταναλίσκει τα είδη ανέσεων που αγόρασε. Δεν συμμετέχει ενεργητικά, θέλει να πιστεύει πως όλα υπάρχουν για ν' αποχτηθούν και να έχει όσο το δυνατό περισσότερη ευχαρίστηση, μόρφωση και τίποτ' άλλο. Στην πραγματικότητα δεν είναι ελεύθερος να απολαύσει τη «σχόλη» του· η κατανάλωση της αργίας καθορίζεται απ' τη βιομηχανία, όπως τα είδη ανέσεων που αγοράζει. Το γούστο του κατευθύνεται, θέλει να δει και ν' ακούσει ό,τι είθισται να θέλει να βλέπει και ν' ακούει: η διασκέδαση είναι μια βιομηχανία όπως κάθε μια άλλη, ο πελάτης φτιάχνεται για ν' αγοράσει ευτυχία όπως φτιάχνεται για ν' αγοράσει ρούχα και παπούτσια. Η αξία της διασκέδασης καθορίζεται απ' την επιτυχία της στην αγορά – όχι από κάτι που θα μπορούσε να μετρηθεί με ανθρώπινους όρους.

Σε κάθε παραγωγική και αυθόρμητη ενέργεια, κάτι συμβαίνει μέσα μου καθώς διαβάζω, κοιτάζω ένα σκηνικό, συζητώ με φίλους, κτλ. Δεν είμαι ο ίδιος, μετά απ' αυτή την εμπειρία, όπως ήμουν πρώτα. Στον απαλλοτριωμένο τρόπο ευχαρίστησης τίποτε δεν συμβαίνει με μένα· κατανάλωσα αυτό ή εκείνο· τίποτε δεν άλλαξε μέσ' τον εαυτό μου και ό,τι έμεινε είναι οι αναμνήσεις απ' ό,τι έκανα. Ένα από τα πιο χτυπητά παραδείγματα, γι' αυτό το είδος κατανάλωσης ευχαρίστησης, είναι το τράβηγμα φωτογραφιών, που έχει γίνει μια απ' τις πιο σπουδαίες δραστηριότητες τηςσχόλης. Το σλόγκαν της Kodak «εσείς πατάτε το κουμπί, εμείς κάνουμε τα υπόλοιπα», που απ' το 1889 βοήθησε τη διάδοση της φωτογραφίας σ' όλο τον κόσμο, είναι συμβολικό. Είναι

μια απ' τις πιο παλιές προτροπές, να πατήσεις το κουμπί, μ' ένα αίσθημα ισχύος. Δεν κάνεις τίποτε, δεν χρειάζεται να ξέρεις τίποτε, το καθετί γίνεται για σένα. Το μόνο που χρειάζεται να κάνεις είναι να πατήσεις το κουμπί. Πραγματικά, το τράβηγμα φωτογραφιών έχει γίνει μια απ' τις πιο σπουδαίες εκφράσεις της αλλοτριωμένης οπτικής αντίληψης της απόλυτης κατανάλωσης. Ο «τουρίστας» με τη φωτογραφική του μηχανή είναι ένα εξέχον σύμβολο μιας αλλοτριωμένης σχέσης με τον κόσμο. Όντας σταθερά απασχολημένος με το να παίρνει φωτογραφίες, αυτός στην πραγματικότητα δεν βλέπει τίποτε απολύτως πέρ' από το διάφραγμα της μηχανής. Η φωτογραφική μηχανή βλέπει γι' αυτόν και το αποτέλεσμα του ταξιδιού «αναψυχής» του είναι μια συλλογή από φωτογραφίες που είναι το υποκατάστατο μιας εμπειρίας που θα μπορούσε να είχε, αλλά δεν είχε.

Έριχ Φρομ
«Τετράδια ευθύνης»
Απόδοση: Τάκης Τσαμαλίκος

1. Διερευνήστε στην τάξη το μηχανισμό της αλλοτριώσεως έτσι όπως τον παρουσιάζει ο συγγραφέας στο κείμενο του, εστιάζοντας την προσοχή σας:
 - α) στο ρόλο των χρημάτων για την απόκτηση πραγμάτων (αγαθών),
 - β) στον τρόπο, με τον οποίο χρησιμοποιούμε τα πράγματα που αποκτούμε,
 - γ) στα κριτήρια της καταναλωτικής μας συμπεριφοράς και στα αποτελέσματά της.

2. Γιατί, κατά το συγγραφέα, η αλλοτριωμένη στάση απέναντι στην κατανάλωση καθορίζει το περιεχόμενο του χρόνου ανάπαυσης και διασκέδασης; Ποιο παράδειγμα χρησιμοποιεί για να στηρίξει την άποψή του; (Για το ίδιο θέμα ανατρέξτε στο κείμενο του Γ. Ευσταθιάδη «Ρεμβασμός τον Δεκαπενταύγουστο»).

Διαφήμιση και βία

Έτυχε πριν από δεκαπέντε μέρες να πάρω μέρος σε μια δημόσια συζήτηση γύρω απ' τη διαφήμιση και τη βία που οργάνωσε το περιοδικό «Η διαφήμιση αύριο». Ένα περιοδικό στο οποίο από καιρό μια ομάδα από δημοκράτες διαφημιστές κάνουν μίαν υπεύθυνη κριτική εξέταση των ορίων, των ελαττωμάτων, της μοίρας του επαγγέλματός-τους. Μπρος στο απρόσμενο ξέσπασμα απόδοσης ευθυνών για τη βία, μπρος στην αυτοκατηγορία που η καταναλωτική κοινωνία φαίνεται ότι άρχισε δημόσια, οι διαφημιστές διερωτήθηκαν, σ' αυτή τη συζήτηση, ποια είναι η μερίδα ευθύνης που τους πέφτει. Και σ' αυτό το σημείο μού φάνηκε απόλυτα αναγκαίο να τους καθησυχάσω. Όχι από επιείκεια, αλλά για να μην αφήσω τη δίκη των αποτελεσμάτων να καλύψει τη δίκη των αιτίων.

Τι έκανε για χρόνια η διαφήμιση με παραγγελιά του συστήματος; Ερέθιζε τις επιθυμίες. Κάνοντάς το όμως, δεν ώθησε απλά τον κόσμο να θέλει, αλλά του είπε τι να θέλει και τι ήταν καλό να θέλει. Αν το σκεφτούμε καλά, θα δούμε ότι πέτυχε δυο αποτελέσματα από «αντικειμενική» άποψη επαναστατικά (οι προθέσεις δε μας ενδιαφέρουν εδώ). Οι συντηρητικές κοινωνίες και οι αντιδραστικοί παιδαγωγοί δήλωναν πάντα με σοφό τρόπο ότι οι υπερβολικές επιθυμίες είναι κακό πράγμα και ότι κατ' αρχή δεν πρέπει να δίνουμε στους φτωχούς την εντύπωση ότι μπορούν ν' αποκτήσουν τα πράγματα των πλουσίων. Το ότι οι βασιλιάδες μετατόπιζονταν με τη φορητή πολυθρόνα ήταν απόδειξη ότι αυτό το σκεπαστό πολυτελές φορείο ήταν βασιλικό πράγμα: κανείς άλλος δεν μπορούσε να το θέλει.

Η διαφήμιση, μεταφράζοντας τη φορητή πολυθρόνα σε «αυτοκίνητο», είπε ακόμη και στον άνεργο ότι μπορούσε να επιθυμεί αυτοκίνητο, ότι όλοι

μπορούσαν να το αποκτήσουν κι ό,τι, πάντως, περισσότερο από δικαίωμα, ήταν υποχρέωση να το επιθυμούν. Το ίδιο έγινε και για το σαπούνι με γαλλικό άρωμα και για το διαμέρισμα, για τη γραβάτα και για το μηχανάκι.

Μια επιθυμία, ερεθισμένη κι ανικανοποίητη, μπορεί να πάρει δύο δρόμους: την ατομική εξέγερση (την εγκληματική πράξη για παράνομη ιδιοποίηση των αγαθών άλλου) και τη συλλογική επανάσταση (τον κοινωνικό αγώνα για σωστότερη διανομή του κοινού πλούτου). Δεν μπορούμε ν' αρνηθούμε ότι ένα από τα αποτελέσματα της καταναλωτικής προπαγάνδας υπήρξε και η αύξηση της κοινωνικής αγωνιστικότητας για την κατάκτηση μιας ευδαιμονίας που παρουσιαζότανε σαν δυνατή για όλους και που τελικά ήταν σχεδόν άφραστη. Η καταναλωτική προπαγάνδα είναι αναμφίβολα υπεύθυνη για την παράλογη απόφαση ν' απαχθεί ένα παιδί για ν' αγοράσει ο απαγωγέας βίλα, αλλά είναι επίσης και υπεύθυνη για την κατάληψη σπιτιών από ανθρώπους που νιώθουν αποκλεισμένοι από αγαθά που διαφημίζονται σ' όλες τις γωνιές των δρόμων.

Και να που η κοινωνία, αφού πρώτα ερέθισε τις επιθυμίες για όλα τα πράγματα, τρομοκρατείται γιατί ο κόσμος απαιτεί τουλάχιστον ένα μέρος χωρίς να πρέπει αναγκαστικά να εγκληματήσει. Είναι σαν να έλεγε το σύστημα στους υπηκόους του: «Έπρεπε να θέλετε να ξοδέψετε όλο το μισθό σας, και το δέκατο τρίτο και το δέκατο τέταρτο, αλλά τώρα το παρακάνετε: τώρα θέλετε και αύξηση μισθού! Το παιχνίδι δεν ήταν έτσι. Μην υπερβάλλετε, και σκεφτείτε τα αγαθά της λιτότητας». Αυτό είναι, περίπου, το νόημα της έκκλησης του προέδρου της δημοκρατίας.

Και τώρα που ο κόσμος επιθυμεί υπερβολικά πράγματα ποιος φταίει; Η διαφήμιση, για παράδειγμα, που πρέπει να προκαλεί επιθυμίες για ψυγεία (κι αλίμονο αν δεν πουληθούν αρκετά, θα κλείσουν τα εργοστάσια). Αλλά αν για ν' αγοράσει ο κόσμος ψυγεία απαιτεί νέα συλλογική σύμβαση εργασίας, τότε κάτι δεν πάει καλά. Συναγερμός, οι πολίτες καταναλώνουν πολλά, ζητούν πολυτέλειες.

Πώς να δικαιολογηθούν γι' αυτό; Κατηγορώντας στην τύχη, παράλογα. Γιατί ο κύκλος είναι φαύλος, η βία βρίσκεται στην ίδια την ιδέα του κέρδους, είναι παλιά ιστορία: πρέπει να επιθυμείς αυτά που σου προσφέρω όχι αυτά που έχω εγώ, διαφορετικά όλα τέλειωσαν. Πράγματι τέλειωσαν: η βία είναι αποτέλεσμα, όχι αιτία αυτής της κατάστασης.

**Ουμπέρτο Έκο
Η σημειολογία στην καθημερινή ζωή
Απόδοση: Αντώνης Τσοπάνογλου**

1. Πώς εξηγεί την έξαρση της βίας στη σύγχρονη καταναλωτική κοινωνία ο συγγραφέας; Ποιος είναι ο ρόλος της διαφήμισης μέσα στα πλαίσια της εξήγησης που δίνει;
2. Πού μπορεί να οδηγήσει μια επιθυμία ερεθισμένη και ανικανοποίητη, σύμφωνα με το συγγραφέα; Πώς αντιδρά τότε η κοινωνία;

Διαμάντια με τη σέσουλα

Όλοι ξέρουμε ότι ένα μεγάλο ποσοστό καταναλωτικών αγαθών αφορά τα παιδιά. Μου φαίνεται όμως ότι υπάρχει ένας κανόνας του κώδικα διαφημιστικής ευγένειας που εμποδίζει τη χρησιμοποίηση των παιδιών για να εξαναγκαστούν οι γονείς ν' αγοράσουν. Δεν μπορεί να πει κανείς «Παιδάκια, πέστε στη μαμά-σας να σας αγοράσει Σοκολατάκια Τάδε». Αλλά δεν υπάρχει τίποτα που να εμποδίζει τη διατύπωση: «Παιδάκια, αγοράστε Σοκολατάκια Τάδε». Τα παιδιά είναι μικροί αγοραστής, είναι σωστό ν' αποφασίζουν πώς να διαθέσουν τις εκατό ή τις πεντακόσιες λιρέτες που τους δίνουμε χαρτζιλίκι, και δε θα καθίσουμε επομένως να ηθικολογήσουμε απ' το γεγονός ότι κάποιος κεντρίζει τις επιθυμίες τους κι έτσι τα σπρώχνει να προβληθούν αποχτώντας κάτι.

Υπάρχουν όμως δύο πράγματα που πρέπει να λάβουμε υπόψη μας. Πρώτ' απ' όλα η διαφήμιση για ενήλικες κεντρίζει βέβαια τις επιθυμίες, αλλά σε άτομα που θα πρέπει έπειτα να παραβάλλουν αυτές τις επιθυμίες με την πραγματικότητα: μπορεί να θέλουνε Τζάγκουαρ αλλά ξέρουν ότι δεν έχουνε λεφτά για να την αγοράσουν. Οι πιο αδύνατοι χαρακτήρες θα οργανώσουν ένοπλες ληστείες, οι πιο συγκρατημένοι θα περιοριστούν σ' ένα Φιάτ. Τα παιδιά αντίθετα παίρνουν εύκολα την επιθυμία τους για πραγματικότητα και δεν καταφέρνουν να καταλάβουνε πώς γίνεται να τους παρουσιάζει κανείς ένα προϊόν σαν απαραίτητο κι εξαιρετικό κι οι γονείς τους δεν τρέχουνε να τους το αγοράσουνε, είτε αυτό είναι καραμέλα είτε είναι μηχανάκι. Αλλά υπάρχει κι ένα δεύτερο στοιχείο που κάνει την όλη υπόθεση ακόμη πιο ανησυχητική.

Ο μεγάλος, όσο αφελής κι αν είναι, διακρίνει αμέσως την περιγραφική από την εμφατική διαφήμιση. Όταν του λένε ότι το προϊόν Τάδε πλένει τα ρούχα καλύτερα απ' όλα τ' άλλα «κοινά» απορρυπαντικά, όσο κι αν το πιστεύει, ξεχνάει τις υπερβολές και υποψιάζεται πως ο πωλητής είναι ιδιαίτερα επιεικής με το προϊόν του. Είν' αλήθεια ότι και στον ενήλικο μπορείς να πεις ότι ένα απορρυπαντικό είναι εξαιρετικό, γιατί έχει τους μπλε κόκκους, αλλά θα 'λεγα ότι το παιχνίδι, ακόμα κι όταν πετυχαίνει, είναι αρκετά τίμιο: «Πιστεύεις γιατί δέχτηκες να πιστέψεις, θέλεις να σε πείσω μ' ελκυστικά λόγια και θα αγοράσεις το αντικείμενο για να βραβεύσεις την επιτηδειότητά μου». Κι έτσι η διαφήμιση για ενήλικες προσπαθεί όλο και περισσότερο να είναι αισθητικά πειστική, κάνοντας επιτηδευμένη δουλειά. [...]

Αυτό που περισσότερο σοκάρει είναι η αδιαντροπιά με την οποία παρουσιάζονται στο μικρό αγοραστή ορισμένοι συλλογισμοί τελείως παράλογοι, ξεκινώντας απ' την ιδέα ότι έτσι κι αλλιώς το παιδί δεν ξέρει να κάνει συλλογισμούς κι επομένως δε θα καταλάβει την μπλόφα. Δηλαδή, χρησιμοποιώντας παράδειγμα της κλασικής λογικής, θα έλεγα ότι οι διαφημιστές συνηθίζουν τα παιδιά μας να συμπεραίνουν ότι αν όλοι οι άνθρωποι είναι θνητοί, κι ένα λυκόσκυλο είναι θνητό, τότε το λυκόσκυλο είναι άνθρωπος. Σας αναφέρω δυο χαρακτηριστικά παραδείγματα.

Η διαφήμιση πιάνει δυο σελίδες και στην πρώτη βλέπουμε ένα φλιτζάνι, με παιδιάστικη γραμμή και ένα παπάκι σαν διακόσμηση, γεμάτο ζεστό γάλα και λίγο καφέ. Μια φράση στο κάτω μέρος της σελίδας λέει: «Δεν είσαι πια παιδί». Στη δεύτερη σελίδα βρίσκουμε αντίθετα ένα φλιτζάνι σαν αυτά που έχουνε τα μπαρ, μ' ένα παρασκεύασμα πιο σκούρο και με καϊμάκι.

Κάτω κάτω μια άλλη φράση λέει: «Είσαι νεαρός τώρα πια, από σήμερα θα 'χεις το δικό σου καπουτσίνο». Το κάλεσμα θα μπορούσε να σταθεί λογικά αν έσπρωχνε τα παιδιά να γίνουν ανεξάρτητα, λέγοντας για παράδειγμα δεν είσαι πια παιδί, βγες και πήγαινε σ' ένα μπαρ να πιεις καπουτσίνο. Όμως στην πραγματικότητα εδώ έχουμε ένα προϊόν –συσκευασμένο σε πλαστικό κουτί (Plasmon σχεδιασμένο για νέους)– με βάση το καβουρντισμένο κριθάρι και λίγο καφέ. Στην πραγματικότητα αυτό που λένε είναι: «Δεν είσαι πια παιδί, είσαι νέος, και να που κάναμε για σένα ένα προϊόν ειδικά για νέους, διαφορετικό από κείνο για μεγάλους». Άλλωστε κατά τη γνώμη μου, αφού ο καπουτσίνο για μεγάλους είναι καφές με γάλα, το περιεχόμενο του πρώτου φλιτζανιού ήταν πολύ πιο κοντά σ' αυτόν απ' ό,τι το δεύτερο. Κι επομένως, γιατί να μην πούμε τίμια στους νέους ότι το κριθάρι είναι καλύτερο, χωρίς να τους κοροϊδεύουμε κάνοντάς τους να πιστεύουν ότι πίνοντας κριθάρι είναι πιο μεγάλοι και σπουδαίοι απ' ό,τι πίνοντας καφέ με γάλα;

Το δεύτερο όμως παράδειγμα είναι ακόμη πιο ανησυχητικό. Βλέπουμε ένα στυλό διαρκείας, ένα Μπικ, και γράφει: «Μόνο το Bic Cristal δεν κουράζει ποτέ το χέρι, γιατί είναι το μόνο που έχει διαμαντένια μύτη –από τουγκστένιο– και επιτρέπει άνετο γράψιμο. Κάνε το πείραμα του μαγνήτη! Θέλεις να μάθεις πώς να διακρίνεις το Bic Cristal με διαμαντένια μύτη από τα κοινά στυλό με μύτη από μείγμα σιδήρου; Το κοινό στυλό το πιάνει ο μαγνήτης. Το Bic Cristal δεν το πιάνει, γιατί το διαμάντι δεν έλκεται απ' το μαγνήτη». Αυτό το μήνυμα περιλαμβάνει ένα αντικειμενικό ψέμα και μια σειρά από χοντροειδή σοφίσματα. Το ψέμα βρίσκεται στο ότι το τουγκστένιο δεν είναι διαμάντι, που είναι καθαρός άνθρακας. Η σειρά των σοφισμάτων απαιτεί όμως μίαν ανάλυση πιο προσεχτική.

Αποσυνθέτοντας το συλλογισμό σε αρχικά στοιχεία, έχουμε: «Το διαμάντι είναι το μοναδικό υλικό που επιτρέπει ένα εύκολο γράψιμο –το Μπικ είναι το μόνο στυλό με διαμάντι– συμπέρασμα, το Μπικ είναι το μοναδικό στυλό που σας εξασφαλίζει άνετο γράψιμο». Ο συλλογισμός έχει σωστά διατυπωθεί αλλά πρέπει να αποδειχτεί φυσικά πόσο αληθινές είναι οι προτάσεις του. Πρέπει να εξακριβώσουμε αν είν' αλήθεια ότι το διαμάντι μάς επιτρέπει καλύτερο γράψιμο (η πρώτη εντύπωση είναι μάλλον αντίθετη, γιατί το διαμάντι φέρνει στο μυαλό πολύ σκληρή μύτη που χαρακώνει το τζάμι, κι επομένως τι γίνεται με το χαρτί;) και μετά αν είν' αλήθεια ότι το Μπικ έχει διαμάντι (πράγμα που απορρίψαμε κιόλας). Για να εξετάσουμε τις προτάσεις μάς προτείνουν ένα πείραμα με το μαγνήτη. Ωραία λοιπόν, το Μπικ δεν το πιάνει ο μαγνήτης (είμαι διατεθειμένος να το πιστέψω). Σ' αυτό το σημείο όμως παρουσιάζεται ένα υπονοούμενο συμπέρασμα αυτού του είδους: «Ο μαγνήτης δεν πιάνει τα διαμάντια –ο μαγνήτης δεν πιάνει το Μπικ– άρα το Μπικ είναι διαμάντι». Αυτό είναι ολοφάνερα λάθος, πρώτα γιατί δε βγάζουμε καμιά καταφατική πρόταση από δύο αρνητικές, κι έπειτα γιατί το γεγονός ότι τα διαμάντια δεν πιάνονται από το μαγνήτη δεν αποκλείει να υπάρχουνε κι άλλα πράγματα που δεν πιάνονται, όπως τα κουνέλια, τα αχλάδια, οι φιλόλογοι, η Κλαούντια Καρντινάλε και, ακριβώς, το τουγκστένιο. Εκτός κι αν πρέπει να καταλάβουμε το συλλογισμό με τον εξής τρόπο: «Το στυλό με σιδερένια μύτη πιάνεται απ' το μαγνήτη –το Μπικ δεν πιάνεται απ' το μαγνήτη– άρα το Μπικ δεν έχει σιδερένια μύτη», συλλογισμός σωστός που αποδεικνύει όμως ότι το Μπικ δεν έχει σιδερένια μύτη και ότι δεν ξέρουμε από τι υλικό είναι καμωμένη (και δεν αποδεικνύει ακόμη ότι το Μπικ γράφει καλύτερα).

Ή ακόμη θα μπορούσαμε να σκεφτούμε ότι «τα στυλό με σιδερένια μύτη τα πιάνει ο μαγνήτης –τα διαμάντια δεν τα πιάνει ο μαγνήτης– άρα τα στυλό με σιδερένια μύτη δεν έχουν διαμαντένια μύτη», άλλος σωστός συλλογισμός που δε λέει όμως απολύτως τίποτα για το Μπικ.

Δεν έχω βέβαια τίποτα με τα Μπικ, τα χρησιμοποιώ κι εγώ και μ' εξυπηρετούν θαυμάσια. Αλλά δεν μπορώ να επιτρέψω σ' αυτή τη μάρκα να συνηθίσει τα παιδιά να σκέφτονται ηλίθια.

Όσο για τα περιοδικά για μικρούς που, θέλοντας να κερδίσουν, δημοσιεύουνε διαφημίσεις, τους ζητώ δύο πράγματα: ή να τις δέχονται μόνο όταν δεν είναι χοντροκομμένες και αντιεκπαιδευτικές, ή να δημοσιεύουνε παράλληλα τον τρόπο κριτικής ανάλυσης αυτών των διαφημίσεων. Θέλουμε τα παιδιά μας να μάθουν τι είναι και πώς ζουν οι κουκουβάγιες και οι μπούφοι, όχι να γίνουν μπούφοι τα ίδια.

Ουμπέρτο Έκο

«Η σημειολογία στην καθημερινή ζωή»

Απόδοση: Αντώνης Τσοπάνογλου

1. Ποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της παιδικής ηλικίας επικαλείται ο συγγραφέας για να θέσει τα όρια, μέσα στα οποία πρέπει να κινούνται οι διαφημιστές, όταν απευθύνονται σε παιδιά;
2. Ποιον κίνδυνο για τα παιδιά επισημαίνει ο συγγραφέας από τον τρόπο με τον οποίο, πολλές φορές, προσπαθούν να τα εξαπατήσουν οι διαφημίσεις; Εξετάστε τον τρόπο πειθούς, με τον οποίο ο συγγραφέας «αποδομεί» το διαφημιστικό οικοδόμημα και ελέγξτε την εγκυρότητα, αλήθεια και ορθότητα της επιχειρηματολογίας του.

Τα παιδιά, στόχος των διαφημιστών

Περισσότερο από ποτέ, οι διαφημιστές στοχεύουν με τις εκστρατείες τους στα παιδιά, σε μία προσπάθεια να προσελκύσουν την καταναλωτική ισχύ των γονιών τους. Έρευνες αγοράς αποδεικνύουν ότι τα παιδιά κρύβουν σημαντική δύναμη ως καταναλωτές, καθώς και η επιρροή τους στις αγορές των γονιών επεκτείνεται πέραν της επιλογής παιχνιδιών, τσιπς και δημητριακών και περιλαμβάνουν σαφώς ακριβότερους τομείς, όπως οι διακοπές, τα στερεοφωνικά, οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές και τα αυτοκίνητα. Οι διαφημιστές επιχειρούν λοιπόν τώρα να κατακτήσουν αυτήν τη δεξαμενή νεανικών εξόδων.

Μία μελέτη, που διενεργήθηκε το 1997 από τη διαφημιστική εταιρεία Τζ. Ουόλτερ Τζόνσον στο Λονδίνο, αποκάλυψε ότι παιδιά ηλικίας κάτω των 12 ετών συναποφασίζουν στην επιλογή του 31% των ταξιδιών, του 30% των μοντέλων αυτοκινήτων και του 22% των τύπων στερεοφωνικών. Αυτού του είδους η παιδική ισχύς έρχεται να προστεθεί στην υφισταμένη καταναλωτική δυναμική των ανηλίκων.

Στις ΗΠΑ, όπου κάθε παιδί υπολογίζεται ότι εκτίθεται σε 20.000 διαφημίσεις ετησίως, οι ανήλικοι μεταξύ 4 και 12 ετών ξόδεψαν πέρυσι περίπου 25 δισεκατομμύρια δολάρια από τα δικά τους χρήματα, είχαν άμεση επίδραση σε οικογενειακές δαπάνες ύψους 188 δισεκατομμυρίων δολαρίων, καθώς και σε άλλα 300 δισεκατομμύρια δολάρια. Τα στοιχεία για την Ε.Ε. είναι εξίσου εντυπωσιακά.

Τα παιδιά δαπανούν επίσης μεγαλύτερο χρόνο και χρήμα στον ηλεκτρονικό υπολογιστή.

Η «Τζούπιτερ Κομιουνικέισονς», μία διεθνής εταιρεία έρευνας των μέσων ενημέρωσης, προβλέπει ότι το 2002 τα παιδιά θα ξοδεύουν πάνω από 1,3 δισεκατομμύρια δολάρια για την ηλεκτρονική τους αλληλογραφία.

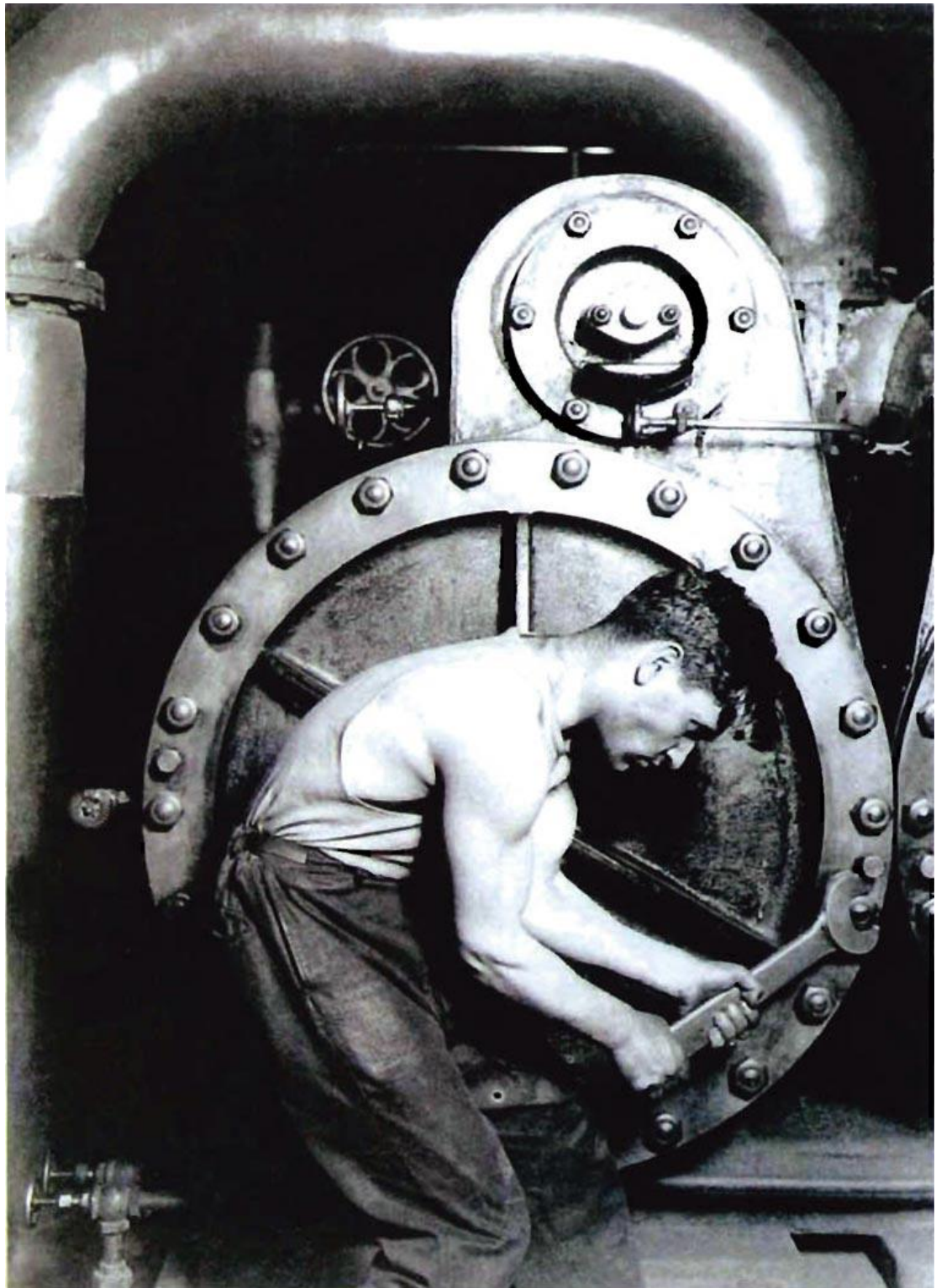
Τηλεοπτικοί περιορισμοί

Ορισμένοι ισχυρίζονται ότι η εκμετάλλευση είναι ακριβώς το αδίκημα στο οποίο υποπίπτουν οι διαφημιστές, όταν απευθύνονται στα παιδιά με απώτερο στόχο τα πορτοφόλια των γονιών τους. Η υπουργός Πολιτισμού της Σουηδίας, Μαρίτα Ουλφσκόγκ, άφησε να εννοηθεί πρόσφατα ότι η Στοκχόλμη ενδέχεται να προωθήσει μία πανευρωπαϊκή απαγόρευση των παιδικών τηλεοπτικών διαφημίσεων, όταν η χώρα της θα αναλάβει την προεδρία της Ε.Ε. τον Ιανουάριο του 2001. Η Σουηδία έχει απαγορεύσει όλες τις διαφημίσεις της τηλεόρασης, που στοχεύουν σε παιδιά, και η υπουργός Πολιτισμού της Δανίας, Ελζεμπέθ Γκέρνερ Νίλσεν, θα ήθελε η χώρα της να ακολουθήσει το σουηδικό παράδειγμα: «Τα παιδιά θα πρέπει να έχουν την ευκαιρία να εξελιχθούν σε υπεύθυνους πολίτες και όχι καταναλωτές», αναφέρει χαρακτηριστικά. Ακόμη και το Βατικανό εξέδωσε πριν από δύο χρόνια φυλλάδιο για τη δεοντολογία της διαφήμισης, στο οποίο κατακεραυνώνει τις εκστρατείες, που εκμεταλλεύονται την αθωότητα της παιδικής ηλικίας. Από την πλευρά τους οι διαφημιστικές εταιρείες και οι επιχειρήσεις απορρίπτουν για ευνόητους λόγους την πλήρη απαγόρευση των παιδικών διαφημίσεων, αφού τα διαφαινόμενα κέρδη είναι υπερβολικά θελκτικά. «Οι εταιρείες αναγνωρίζουν ότι τα παιδιά είναι μια μελλοντική αγορά, που μεταφράζεται σε μία σταθερή ροή νέων πελατών», αναφέρεται μεταξύ άλλων σε άρθρο, που δημοσιεύθηκε στο πρώτο τεύχος

της επιθεώρησης «Ο οδηγός για το παιδικό μάρκετινγκ». «Συνεπώς, οι βιομηχανίες, που δεν παράγουν ούτε πωλούν παιδικά προϊόντα, δημιουργούν προγραμματικές σχέσεις με τους ανήλικους». Στο «Σπορτς ιλουστρέιτεντ για παιδιά», μία ειδική έκδοση του γνωστού περιοδικού, που απευθύνεται σε παιδιά ηλικίας 8 έως 14 ετών, υπάρχουν διαφημίσεις αυτοκινητοβιομηχανιών, όπως η «Νισάν», η «Σεβρο-λέτ» και η «Κράισλερ», εταιρειών ηλεκτρονικών υπολογιστών, όπως η IBM και η «Χιούλετ Πάκαρντ», καθώς και της αλυσίδας ξενοδοχείων Χαγιάτ. Αεροπο-ρικές εταιρείες, όπως η KLM και η «Γιουνάιτεντ», προσπαθούν να προσελκύσουν τους νέους με ειδικές εκδόσεις και λέσχες, ενώ μία αμερικανική εταιρεία προτείνει σε ανήλικους επενδυτές να τοποθετήσουν τα χρήματά τους σε αμοιβαίο κεφάλαιο για παιδιά!

Τζέιμς Γκέρυ
Περιοδικό «Time»
Από τον ημερήσιο Τύπο

1. Για ποιους λόγους οι διαφημιστές, σύμφωνα με το άρθρο, στοχεύουν όλο και περισσότερο στο παιδικό κοινό, ακόμη και για προϊόντα που αφορούν τους ενήλικες;
2. Ποια είναι η αντίδραση των Κυβερνήσεων πολλών χωρών της Ε.Ε. στην αυξητική τάση των διαφημίσεων για παιδιά; Γιατί; Προσέξτε ιδιαίτερα και αναπτύξτε το λόγο της αντίδρασης, έτσι όπως τον διατυπώνει η Υπουργός Πολιτισμού της Δανίας.

Εργασία και επάγγελμα

Η εργασία πηγή πλούτου, αξιοπρέπειας και τιμιότητας

Εργασία και αργία

Η ανάγκη και το κριτήριο του επαγγελματικού
προσανατολισμού

Εργασία και επάγγελμα

Ο καταμερισμός και η ειδίκευση

Ταμπάκης (Βυρσοδέψης)

Από τη φενάκη στη ματαίωση

Η επιστράτευση της τεχνολογίας επιφέρει τα πρώτα

ψηφιακά

στρατόπεδα εργασίας

Η εργασία πηγή πλούτου, αξιοπρέπειας και τιμιότητας

Κι' εγώ θα σου μιλήσω, Πέρση,¹ που σταλιά μυαλό δεν έχεις, σαν άνθρωπος που θέλει το καλό σου. Την κακομοιριά τη βρίσκει κανείς με το σωρό και πολύ εύκολα· ίσιος είναι ο δρόμος που πάει σ' αυτή κ' η ίδια πολύ κοντά στον άνθρωπο βρίσκεται. Αλλά μπροστά στην αξία τ' ανθρώπου οι αθάνατοι θεοί έχουνε βάλει τον ιδρώτα. Μακρύς κι' ορθός ανήφορος και τραχύς είναι στην αρχή ο δρόμος που οδηγάει σ' αυτή. Μα όταν φθάσεις στην άκρη του, εύκολη τότε φαίνεται, όσο και να ναι πολύ δύσκολη.

Ο τέλειος άνθρωπος είν' αυτός που μόνος του πάντα, όταν το σκεφτεί, θα καταλάβει ποιο, από την αρχή ως το τέλος, θά'ναι το καλύτερο. Καλός είναι ακόμα κι' εκείνος που πείθεται σ' αυτόν που θα του πει το σωστό. Μ' αυτός που μήτε ο ίδιος καταλαβαίνει, μήτε, ακούγοντας άλλον να του λέει, μπορεί να το βάλει στο νου

¹ Πέρσης: αδελφός του Ησίοδου

του, αυτός είν' ολότελα τιποτένιος άνθρωπος. Όμως εσύ, έχει πάντα στο νου σου την προτροπή μου: να εργάζεσαι Πέρση, άνθρωπε από σόι, για να σ' απόστρέφεται η πείνα και η σεβαστή να σ' αγαπάη η Δήμητρα η ομορφοστέφανη και τον σιτοβολώνα σου να στον γεμίζη στάρι. Η πείνα είναι παντοτινός τ' αδούλη² ανθρώπου σύντροφος. Μα κι' οι θεοί και οι άνθρωποι μισούνε αυτόν που ζη χωρίς δουλειά, κι' έχει τα ίδια τα ένστικτα με τους κηφήνες, που δίχως καν κεντρί, τεμπέληδες άνεργοι, τρώγοντας χαραμίζουνε των μελισσών το μόχτο. Εσύ ν' αγαπάς την τίμια τη δουλειά και να την κάνης, κι' έτσι να πλημμυρά τ' αμπάρια σου το στάρι σου στην εποχή του. Είν' από τη δουλειά μόνο που βρίσκονται οι άνθρωποι με πλούτη και πολλά κοπάδια. Δεν είναι καμμιά ντροπή η δουλειά· η αναδουλειά είναι ντροπή. Αν εργάζεσαι, γρήγορα θα σε ζηλέψει που θα πλουταίνης ο άνεργος: ο πλούτος συντροφεύεται κι' από την αξία κι' από την τιμή. Όπου κι' αν σ' έχει βαλμένον η τύχη σου, το συμφέρον σου είναι να δουλεύεις, και γυρίζοντας την όρεξη της αλαφρόμυαλης ψυχής σου από το έχει του άλλου στη δουλειά, να κοιτάς με ποιο τρόπο να εξασφαλίσεις το ψωμί σου, απaráλλαχτα όπως εγώ σε συμβουλεύω. Υπάρχει μια κακή ντροπή π' ακολουθάει το φτωχό· πάει η ντροπή με την κακομοιριά, και πάει το θάρρος με τον πλούτο.

Τα πλούτη δεν πρέπει να τα φέρνει η αρπαγή· εκείνα που δίνει ο θεός είναι πολύ συμφερότερα. Μπορεί κανείς με του χεριού τη βία μεγάλο ν' αποχτήσει

² αδούλης: τεμπέλης

πλούτο μπορεί και με τη γλώσσα να τα ληστέψει, και τέτοια πολλά γίνονται, όταν το δόλωμα του κέρδους ξεγελάσει το μυαλό τ' ανθρώπου, κι' αφήσει πίσω η αδιαντροπιά κάθε συναίσθηση του δικαίου. Μα εύκολα τότε οι θεοί τού παίρνουνε κάθε υπόληψη κι' εκμηδενίζουνε το σπίτι του ανθρώπου αυτού: κι έτσι για λίγο μόνο καιρό τον ακολουθάει ο πλούτος. [...]

Μη γυρεύεις κέρδη κακά κερδισμένα· τα κακά κερδισμένα είναι το ίδιο με τις ζημιές. Αυτόν που σ' αγαπάει να τον αγαπάς, και να πηγαίνεις σ' αυτόν πού 'ρχεται σε σαι να δίνεις σ' αυτόν που σου δίνει και να μη δίνης σ' αυτόν που δε σου δίνει· σ' αυτόν που δίνει πρόθυμα, πρόθυμα κανείς δίνει, μα σ' αυτόν που δεν δίνει κανένας δεν δίνει. Ο άνθρωπος μάλιστα που τ' αρέσει να δώσει, και πολύ τ' αρέσει, χαίρεται δίνοντας αυτός κι' αναγαλλιάζει με το δόσιμο η ψυχή του. Μ' αυτός που με το έτσι θέλω αρπάζει κάτι παραβλέποντας το νόμιμο, όσο μικρό κι' αν είναι εκείνο π' άρπαξε, παγώνει την καρδιά του. Αλλ' αν ακόμα στο μικρό μικρό προσθέτεις, και συχνά το κάνης, γρήγορα το μικρό θα σου γενεί μεγάλο. Κι' όποιος προσθέτει σ' εκείνο που έχει, φυλάγεται από την φλογάτη πείνα. Καμμιά φροντίδα δεν δίνει στον άνθρωπο αυτό που βρίσκεται μέσα στο σπίτι του: πολύ καλλίτερο να 'ναι μέσα στο σπίτι, γιατί ό,τι δεν εμπήκε από την πόρτα θάρρειε το ζημιά μόνο· είναι μεγάλο καλό να 'χεις κοντά σου το πράγμα και ν' απλώνης να παίρνεις, μα σ' αρρωσταίνει έτσι η ψυχή να το ζητάς και να μη το 'χεις: κι' εγώ, να το σκεφτείς αυτό, σου λέω.

Ησίοδος
«Έργα και Ημέραι»
στίχ. 286 - 326 & 352 - 367
Μετάφραση: Παναγής Λεκατσάς

1. Ο Ησίοδος ζει στα τέλη του 8ου αιώνα π.Χ. (τέλος Γεωμετρικής εποχής) και είναι ο κύριος εκπρόσωπος του «διδασκτικού έπους», κυρίως με το έργο του «Έργα και Ημέραι». Να εντοπίσετε στο απόσπασμα τα στοιχεία εκείνα που οδήγησαν στο χαρακτηρισμό αυτό.
2. Γιατί η εργασία αποτελεί το μέτρο της αξίας του ανθρώπου, σύμφωνα με τον Ησίοδο; Σε ποιους τομείς εντοπίζεται η ευεργετική επίδρασή της;
3. Αν ο πλούτος αποτελεί σταθερή επιδίωξη για τον άνθρωπο, με ποιο τρόπο, ισχυρίζεται ο Ησίοδος, πρέπει να επιδιώκεται και ποιοι τρόποι πρέπει ν' αποφεύγονται; Για ποιους λόγους;

Εργασία και αργία

«Ας μην ντρεπόμαστε για τις χειρωνακτικές εργασίες· ούτε να νομίζουμε ότι η εργασία είναι αιτία για κατηγορία· αιτία για κατηγορία είναι η αργία και να μην έχουμε να κάνουμε κάτι. Γιατί, αν η εργασία ήταν εντροπή, δε θα την επιδίωκε ο Παύλος, ούτε θα παράγγελλε σ' εκείνους που δεν εργάζονται, να μην τρώνε. Ντροπή, πραγματικά, είναι μόνο η αμαρτία. Την αμαρτία όμως, και μάλιστα όχι μία ή δύο και τρεις μορφές αμαρτίας, αλλά όλη μαζί την κακία, τη γεννά συνήθως η αργία...Λοιπόν, ό,τι είναι για το άλογο το χαλινάρι, το ίδιο είναι η εργασία για τη φύση μας... Δεν υπάρχει τίποτε απολύτως που να μην καταστρέφεται με την αργία. Πράγματι, και το νερό που είναι στάσιμο, βρωμά, ενώ εκείνο που τρέχει και τριγυρίζει παντού, διατηρεί την καλή του ποιότητα. Και το σίδερο, όταν δε χρησιμοποιείται, γίνεται μαλακότερο και άχρηστο, επειδή καταστρέφεται από τη σκουριά· ενώ εκείνο που χρησιμοποιείται στις εργασίες, είναι πολύ χρησιμότερο, αλλά και πιο ευπαρουσίαστο, αφού δε λάμπει λιγότερο από κάθε ασήμι. Και τη γη που δεν καλλιεργείται, θα μπορούσε να την ιδεί κανείς να μην παράγει τίποτε ωφέλιμο, αλλά βλαβερά βότανα, αγκάθια, τριβόλια και άκαρπα δέντρα, ενώ εκείνην που απολαμβάνει την εργασία, να είναι γεμάτη με ήμερους καρπούς. Και γενικά η αργία καταστρέφει το καθετί· αντίθετα, η εργασία κάνει τα πάντα πιο χρήσιμα. Γνωρίζοντας λοιπόν όλα τούτα, καθώς επίσης και πόση είναι

η βλάβη από την αργία και το κέρδος από την εργασία, ας αποφεύγουμε την πρώτη και ας επιδιώκουμε τη δεύτερη».

Ιωάννης ο Χρυσόστομος

Η ανάγκη και το κριτήριο του επαγγελματικού προσανατολισμού

Υπήρχε ένας παλαιός νόμος στην Αθήνα, κατά την κρίση μου άριστος, σύμφωνα με τον οποίο, όταν οι νέοι έφταναν στην εφηβική ηλικία οδηγούνταν στα επαγγέλματα, και μάλιστα με τον εξής τρόπο: Τοποθετούνταν φανερά σε όλους τα εργαλεία κάθε επαγγέλματος και οδηγούνταν οι νέοι σ' αυτά· και ανάλογα με το εργαλείο, για τι οποίο τύχαινε να χαίρεται καθένας και έτρεχε να το περιεργαστεί, διδασκόταν και το επάγγελμα που σχετιζόταν με αυτό. Και τούτο, γιατί το επάγγελμα που ταιριάζει με τη φύση μας πετυχαίνει, ενώ εκείνο που δεν ταιριάζει, αποτυχαίνει. Λοιπόν, τι θέλει να μου ειπεί αυτή η διήγηση; Θέλει να μου ειπεί ότι και συ, αφού έχεις φιλική διάθεση προς τη φιλοσοφία, δεν πρέπει να την παραμελείς, ούτε να συνηθίζεις τον εαυτό σου περισσότερο σε κάτι άλλο από εκείνα που δεν ανήκουν σ' αυτήν, αλλά να επιδιώκεις αυτήν, προς την οποία έχεις εκδηλώσει την κλίση σου, όχι μόνο γιατί είναι άριστη, αλλά και επειδή είναι περισσότερο κατάλληλη για τη φύση σου. Και η παροιμία διδάσκει ότι δεν πρέπει κανείς να αλλάζει με τη βία το ρεύμα του ποταμού· και η ποίηση δε θέλει ν' ασχολείται με το άσμα εκείνος που γνωρίζει την τέχνη να διευθύνει τους ίππους. Και τούτο, για να μη συμβεί τι;

Για να μην αποτύχεις και στην τέχνη να διευθύνεις τους ίππους και στο άσμα».

**Γρηγόριος Ναζιανζηνός
Από το «Ανθολόγιο πατερικών κειμένων»
Ο.Ε.Δ.Β., 1977
Μετάφραση: Ευάγγελος Θ**

- 1. Αναζητήστε κοινά στοιχεία για την αξία της εργασίας στα κείμενα του Ησιόδου και του Ιωάννη του Χρυσοστόμου. Και για τους δυο, η εργασία αφορά μόνο την οικονομική ζωή των ανθρώπων ή και την ηθική τους υπόσταση;**
- 2. Χαρακτηρίστε τον τρόπο με τον οποίο ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος αναπτύσσει την παράγραφο και σχολιάστε τα μέσα πειθούς που χρησιμοποιεί για την προτροπή του.**
- 3. Ποια άποψή του θέλει να στηρίξει ο Γρηγόριος Ναζιανζηνός; Με ποιον τρόπο πειθούς το επιχειρεί; Να παραβάλετε τον τρόπο αυτό με τον τρόπο που χρησιμοποιεί ο Ε. Π. Παπανούτσος στην τελευταία παράγραφο του δοκιμίου που ακολουθεί. Τι παρατηρείτε;**

Εργασία και επάγγελμα

Όταν ενδιαφέρομαι να συλλέγω γραμματόσημα και διαθέτω τον ελεύθερο χρόνο μου, ακόμα και χρόνο που συνήθως τον μεταχειρίζομαι για βιοπορισμό, για να προμηθεύομαι και να τακτοποιώ τα αντικείμενα που συλλέγω, ή για να επικοινωνώ με άλλους συλλέκτες και ν' ανταλλάσσω μαζί τους γραμματόσημα· ή όταν τις Κυριακές παίρνω τα σύνεργά μου, πηγαίνω στην παραλία και ψαρεύω, ταλαιπωρούμενος το καλοκαίρι από τον ήλιο και το χειμώνα από το κρύο, κάνω έργο; Βεβαίως. Κάνω και επάγγελμα; Όχι. Έργο κάνω, γιατί αυτές τις ώρες η δραστηριότητά μου ξεκινάει από μια πρόθεση, έχω προγραμματίσει μια ενέργεια, αποβλέπω σ' ένα αποτέλεσμα και προσπαθώ με τα μέσα που διαθέτω να το επιτύχω –έστω και για να ευχαριστήσω απλώς τον εαυτό μου, να γεμίσω τον ελεύθερο χρόνο μου κ.ο.κ. Όλα αυτά τα στοιχεία (της οργανωμένης προσπάθειας, της προγραμματισμένης ενέργειας που μεταχειρίζεται ορισμένα μέσα για να φτάσει σε ορισμένο αποτέλεσμα, της πρόθεσης να διαθέσει κανείς μυϊκές δυνάμεις, φαντασία, χρόνο, για να επιτύχει αυτό που επιδιώκει κτλ. κτλ.) υπάρχουν και στο επάγγελμα. Αλλά κοντά σ' αυτά υπάρχουν και μερικά άλλα που δεν τα περιέχει η έννοια του έργου. Γι' αυτό λέγομε για κάποιον μανιώδη, έστω, συλλέκτη γραμματοσήμων: «Αυτός είναι ερασιτέχνης, δεν είναι επαγγελματίας». Πρώτο επειδή στην περίπτωση του ερασιτεχνισμού σα να μην παίρνει κανείς το πράγμα τόσο σοβαρά σε όλη την έκτασή του, σα να διασκεδάζει με αυτό που κάνει, ενώ στο επάγγελμα όλα γίνονται σοβαρά, ακόμη και όταν η απασχόλησή μας είναι ελαφριά. Δεύτερο, επειδή στην περίπτωση του ερασιτεχνισμού δεν αποζητεί κανείς από τον κόπο του, ενώ από το επάγγελμα ζει, περιμένει να ζήσει.

Τρίτο, επειδή στον ερασιτεχνισμό ο άνθρωπος ξέρει ότι και αν ακόμη αυτό που κάνει λείπει είτε από τη δική του ζωή είτε από τη ζωή του κοινωνικού συνόλου, η ζημιά δεν θα είναι πολύ μεγάλη ούτε γι' αυτόν, ούτε για την κοινωνία· στο επάγγελμα όμως έχει τη συνείδηση ότι έχει ταχθεί σε ορισμένη θέση και τη θέση αυτή, αν την εγκαταλείψει, θα ζημιώσει και τον εαυτό του και το κοινωνικό σύνολο που περιμένει την προσφορά του. [...]

Το επάγγελμα είναι συνάρτηση της κοινωνικότητας και η κοινωνικότητα μια ειδική ανθρώπινη διάσταση. Κοινωνία δεν υπάρχει στο ζωικό βασίλειο· μόνο με το ανθρώπινο γένος εμφανίζεται και ευδοκιμεί η συλλογική ζωή που ονομάζουμε κοινωνία. Προϋπόθεση και απόρροια της κοινωνικότητας είναι το επάγγελμα. Όπου δεν υπάρχει η κοινωνική διάσταση, εκεί μπορούν να υπάρχουν έργα όλων των ειδών, όχι όμως επάγγελμα. [...]

Ο αληθινός επαγγελματίας δεν είναι εκείνος που δουλεύει για το μεροκάματο ή για την προαγωγή και τη σύνταξη, ούτε εκείνος που βασανίζεται στη δουλειά του για την τιμή των όπλων –όπως λέμε– ή για την προσωπική του ικανοποίηση, αλλά αυτός που ξέρει ότι με το έργο του συνεισφέρει στην υγεία, στην ευστάθεια, στην πρόοδο του κοινωνικού συνόλου. Ούτε η επιδίωξη του κέρδους ούτε η όρεξη της δουλειάς ως δουλειάς λείπουν από τον γνήσιο επαγγελματία. Δεν αρκούν όμως για να του δώσουμε τον πλήρη χαρακτηρισμό που τον προσδιορίζει. Χρειάζεται να προστεθεί στην έννοια και ένα άλλο γνώρισμα: η επίγνωση ότι με αυτό που κάνει, με τη γνώση, τη δεξιότητα, το μόχθο του, τελεσιουργείται ένα έργο κοινωνικής σημασίας. Γι' αυτό θα έλεγα, συνοψίζοντας όλα όσα προηγήθηκαν, ότι στο επάγγελμα και δια του επαγγέλματος το άτομο πραγματοποιεί την κοινωνική του αποστολή, και

αντίστροφα: στα επαγγέλματα και δια των επαγγελματιών η κοινωνία εξατομικεύει το έργο της, το κατανέμει στα μέλη της. [...]

Έχει παρατηρηθεί ότι όσο προχωρεί καλπάζοντας η τεχνολογική ανάπτυξη, τόσο ο τεχνίτης που δεινόταν με τη δουλειά του, την έκανε από την αρχή ως το τέλος με όρεξη, τη χαιρότανε (μπορούσε να εργαστεί και λίγη ώρα παραπάνω, δεν λογάριαζε το χρόνο, γιατί έπρεπε να τελειώσει), εξαφανίζεται, και στη θέση του μπαίνει ένας άλλος τύπος εργαζόμενου ανθρώπου που έχει με το έργο μια εντελώς διαφορετική σχέση: δεν τον ενδιαφέρει το έργο ως έργο, γιατί ξέρει ότι σήμερα απασχολείται σ' αυτό, αλλ' αν η επιχείρηση δεν ευδοκιμήσει, ή αν ο εργοδότης ανακαλύψει ότι μπορεί να κάνει το ίδιο έργο με φτηνότερα χέρια, θα απολυθεί και θα αναγκαστεί να δουλέψει σε άλλο εργοστάσιο, όπου θα του ζητηθεί άλλου είδους δουλειά. Έτσι γίνεται η αποσύνδεση που έχει ως συνέπεια ο εργαζόμενος να μην αποκτά επαγγελματική συνείδηση, με το νόημα που δώσαμε στον όρο στην αρχή του κεφαλαίου, αφού βλέπει ότι δεν είναι απαραίτητος σε ορισμένο τύπο έργου, ούτε μπορεί να έχει κοινωνική αναγνώριση, ηθική καταξίωση η δουλειά του. Αποκλειστική του πια επιδίωξη γίνεται το μεροκάματο· ένα μεροκάματο μάλιστα που προσδιορίζεται από διάφορους άλλους όρους της αγοράς εργασίας, όχι από την ποιότητα, ούτε από την κοινωνική σημασία της δουλειά του. Στο πλαίσιο τούτο δημιουργείται μια παράδοξη σχέση του εργαζόμενου προς την οικονομία, του πολίτη προς το κράτος.

Το φαινόμενο το ονόμασε (κατά τον Fichte¹ και τον Hegel²) ο Marx³ με μια παραπολύ εύστοχη λέξη: αλλοτριώση (Entfremdung). «Αλλοτριώνεται», αποξενώνεται ο άνθρωπος από το έργο του. Το έργο και ο άνθρωπος δεν δένονται πια μαζί μέσα σ' ένα κλοιό οικειότητας. Έχουν ξεκολλήσει· συγχρόνως όμως ξεκολλάει και ψυχικά ο άνθρωπος από την κοινωνία. Η εργασία που άλλοτε ήταν υπόθεση ζωής, χαρά ζωής, γίνεται προϊόν που διατιμάται όπως όλα τα άλλα προϊόντα, σύμφωνα με το νόμο της προσφοράς και της ζήτησης. Τώρα δεν χρειαζόμαστε αυτή τη δουλειά –την πληρώνομε φτηνά· αύριο θα τη χρειαζόμαστε– θα την πληρώσομε ακριβά.

Όπως διαμορφώνεται η τιμή λ.χ. των λεμονιών στην αγορά: έπεσε χαλάζι και χάλασαν, ακριβαίνουν τα λεμόνια· ευνοήθηκαν οι λεμονιές από τον καιρό, παραγωγή μεγαλύτερη, φτηναίνουν τα λεμόνια... Έτσι γίνεται αλλότριος ο άνθρωπος προς το επάγγελμά του, αλλότριος ο εργαζόμενος προς την εργασία του, και επειδή η εργασία και το επάγγελμα είναι διαστάσεις της ατομικής και της συλλογικής ζωής, αποκολλιέται ο άνθρωπος από την κοινωνία. Και αρχίζει να εμφανίζεται και να πληθαίνει ένας τύπος εργαζόμενου ανθρώπου που δεν ανήκει ψυχικά ούτε στο επάγγελμά του, ούτε στην οικογένειά του, ούτε την πατρίδα του. Ένα ον χωρίς αγάπη, χωρίς δεσμούς, χωρίς ρίζες.

¹ Ιωάννης Γκόττλιμπ Φίχτε (Johann Gottlieb Fichte, 1772 – 1814): Γερμανός φιλόσοφος, μαθητής του Καντ

² Γεώργιος Γουλιέλμος Φρειδερίκος Χέγκελ (George – Wilhelm – Friedrich Hegel, 1770 – 1831): Γερμανός φιλόσοφος, θεμελιωτής της σύγχρονης διαλεκτικής

³ Καρλ Μαρξ (Karl Marx, 1818 – 1883): Γερμανοεβραίος οικονομολόγος και φιλόσοφος, εισηγητής του διαλεκτικού υλισμού

Εύκολα μαντεύει κανείς τι τεράστια και περίπλοκα προβλήματα δημιουργούνται απ' αυτή την κατάσταση, ψυχολογικά και ηθικά. Από την ώρα που η εργασία χάνει τον βαθύτερο κοινωνικό προορισμό της και γίνεται εμπόρευμα, ο εργοδότης θεωρεί δικαίωμά του να προσπαθεί να την αγοράσει όσο γίνεται φθηνότερα. Μέσα στους υπολογισμούς του ο επιχειρηματίας λέγει: τόσα για πρώτες ύλες, τόσα για εγκαταστάσεις κτλ. και τόσα για να αγοράσω εργασία. Όλα μπαίνουν πια στην ίδια μοίρα: το υλικό, το εργαλείο και ο άνθρωπος...

Με την εξέλιξη λοιπόν προς νέες μορφές παραγωγικής εργασίας, φοβούμαι ότι όχι μόνο δεν κατάλύσαμε τον αρχαίο θεσμό της δουλείας, αλλά ιδρύσαμε νέες μορφές του μέσα στην «προχωρημένη» και εξαιτίας της «προχωρημένης» οικονομίας μας. Μορφές που είναι πολύ επικίνδυνες για την ηθική υγεία της κοινωνίας. Κατά τους διορατικότερους οικονομολόγους και κοινωνιολόγους μας, οι βαθιές οικονομικοπολιτικές κρίσεις της εποχής μας μίαν από τις κύριες αιτίες τους έχουν τούτο ακριβώς το γεγονός. [...]

Του προβλήματος η λύση θα αναζητηθεί, κατά την ταπεινή μου γνώμη, σε δύο επίπεδα. Πρώτα στο επίπεδο της αντικειμενικής κοινωνικής πραγματικότητας, και έπειτα στο επίπεδο της υποκειμενικής ψυχολογικής πραγματικότητας. Το πρώτο είναι ο στίβος ο κοινωνικός και ο πολιτικός. Η ίδια η οικονομία θα επιβάλει στην πολιτική ηγεσία μορφές εργασίας πολύ πιο ανθρώπινες από όσες έχουν δημιουργηθεί έως τώρα. Άλλωστε, εάν παρακολουθήσομε την εργατική νομοθεσία των περισσότερων κρατών του κόσμου, όπως έχει διαμορφωθεί μέσα στα τελευταία 50 χρόνια, θα ιδούμε μια σταθερή τάση προς την κοινωνική προσφορά της εργασίας: ασφάλιση του εργαζόμενου, πρόνοια για την υγεία του, φροντίδα για τα γερατειά του κ.ο.κ.

Παράλληλα γίνεται από τους εργοδότες και τα όργανα του κράτους προσπάθεια να διαπαιδαγωγηθεί ο εργαζόμενος άνθρωπος, να του προσφέρεται τακτικά ψυχαγωγία, να εξασφαλίζεται η εβδομαδιαία του ανάπαυση και να του δίνονται ευκαιρίες να χρησιμοποιεί θετικά με ευπρέπεια, τον ελεύθερο χρόνο του. Επίσης: να συνδεθεί με τη μοίρα της χώρας του και με το γενικότερο καλό της ανθρωπότητας· να διδαχτεί και να παραδεχτεί ότι η «μηχανή», που τον «παραμερίζει», μπορεί κι' αυτή να βοηθήσει να συντελεστεί με γοργότερο ρυθμό η πρόοδος του κόσμου, η μεγαλύτερη εξανθρώπιση του ανθρώπου. Εάν ο εργαζόμενος δεν αποκτήσει αυτή τη «συνείδηση», δεν έχουμε κάνει τίποτε. Όσοι κερδίζουν από το μόχθο του είτε κεφαλαιούχοι είναι (άτομα, εταιρίες, τραστ κτλ.) είτε κράτη (στις σοσιαλιστικές πολιτείες το κράτος είναι ο εργοδότης) πρέπει να κατά- λάβουν και να αναγνωρίσουν ότι μονιμότερα κέρδη είναι μόνο εκείνα που πραγματοποιούνται με πιο ανθρώπινο τρόπο εργασίας. Το να «διατηρήσει» κανείς κάτι, έλεγαν οι Αρχαίοι, είναι δυσκολότερο από το να το «αποκτήσει». Εύκολα πληθαίνουν τα κέρδη, αλλά κάποτε εξανεμίζονται όλα διαμιάς.

Στο επίπεδο της υποκειμενικής ψυχολογικής πραγματικότητας εκείνο που θα μας επιβληθεί είναι να αξιοποιήσουμε καλύτερα τον παράγοντα: αγωγή. Να στραφούμε προς την οικογένεια, το σχολείο, τα όργανα της πολιτείας που διαπαιδαγωγούν τον άνθρωπο (τη δικαιοσύνη, τη διοίκηση, την εκκλησία κτλ.) και να αξιώσομε να διαφωτίσουν τους νέους τι θα πει επάγ- γελμα, ποιο είναι το ηθικό νόημα και ο κοινωνικός προορισμός του.

– Στο κεφάλαιο αυτό πιστεύω ότι και ο καθένας μας μπορεί (με τις περιορισμένες, έστω, δυνάμεις του και στο στενό κύκλο των σχέσεων του) να βοηθήσει. Ιδίως

όσοι από μας είναι γονείς. Όταν το μικρό παιδί, που έκθαμβο βλέπει να λάμπουν τα γαλόνια και τα παράσημα στη στολή των αξιωματικών ή παρακολουθεί με θαυμασμό τον πλούσιο γείτονα που έχει το ωραίο και ακριβό αυτοκίνητο, μας λέγει: «Θα γίνω στρατηγός, μητέρα». «Θα γίνω βιομήχανος, πατέρα». – θα πρέπει να του απαντούμε: «Να γίνεις, παιδί μου. Όλα τα επαγγέλματα είναι ανοιχτά μπροστά σου, αφού ζούμε σε μια κοινωνία που δεν προκαθορίζει τη θέση του κάθε μέλους της ανάλογα με την οικογενειακή του προέλευση. Δεν έχει όμως σημασία το τι θα γίνεις. Σημασία έχει αυτό που θα γίνεις να το αποκτήσεις με την ικανότητα και την αρετή σου. Και να το αγαπάς, να το τιμάς, να σου γεμίζει τη ζωή, να το χαίρεσαι με αυτή την εσωτερική χαρά που δίνει η σωστή σχέση του ανθρώπου με την κοινωνία. Εάν το επάγγελμα που θα κάνεις, ικανοποιεί μόνο τη ματαιοδοξία σου ή υπηρετεί μόνο το στενό υλικό συμφέρον σου, θα είσαι ένας άνθρωπος αποτυχημένος και δυστυχής». Και να του εξηγήσουμε ότι υπάρχουν άνθρωποι δυστυχείς με πολλά παράσημα και ευτυχείς χωρίς παράσημα· ότι υπάρχουν άνθρωποι αποτυχημένοι μέσα στα πλούτη και επιτυχημένοι χωρίς πλούτη.

Ε. Π. Παπανούτσος
«Πρακτική Φιλοσοφία»

1. Να επισημάνετε στο κείμενο τις διαφορές ανάμεσα στον ερασιτεχνισμό και στο επάγγελμα. Ποιο είναι το πιο σημαντικό διαφοροποιητικό γνώρισμα του επαγγέλματος και γιατί;
2. Ποια είναι τα χαρακτηριστικά του εργαζόμενου που τείνουν να κυριαρχήσουν στις μέρες μας; Σε ποιες αιτίες αποδίδει τα χαρακτηριστικά αυτά ο συγγραφέας;
3. Να επισημάνετε τους τρόπους με τους οποίους ο συγγραφέας πιστεύει ότι η κοινωνία και η πολιτεία μπορούν να βοηθήσουν –ή βοηθούν– τον εργαζόμενο να αποκτήσει δημιουργική σχέση με την εργασία του. Οι τρόποι αυτοί εφαρμόζονται, κατά τη γνώμη σας, αποτελεσματικά ή υπονομεύονται από ποικίλους παράγοντες σήμερα;
4. Ποια κριτήρια πρέπει, κατά την άποψη του συγγραφέα, να ενσταλάξει η εκπαίδευση στους νέους, ώστε η επαγγελματική τους επιλογή να γίνει γι' αυτούς πηγή επιτυχίας και ευτυχίας;

Ο καταμερισμός και η ειδίκευση

[...] Η εργασία, για να γίνεται γρηγορότερα και καλύτερα, έχει κατανεμηθεί σε μικρά κομμάτια και ο καθένας διεκπεραιώνει, συχνά εφ' όρου ζωής, το μικρό κομμάτι που του έλαχε. Έτσι, βέβαια, η προσπάθεια τυποποιείται. Και αν αυτό στην περιοχή της πρακτικής ενέργειας είναι επικίνδυνο, στην περιοχή του θεωρητικού στοχασμού γίνεται επικινδυνότατο. Η τυποποίηση αποτελεί άρνηση της προσωπικής ελευθερίας. Το ιδανικό του «στάνταρντ» μπορεί να είναι χρήσιμο στα βιομηχανικά προϊόντα. Αλλά ο άνθρωπος, τουλάχιστο ίσαμε τη στιγμή τούτη, δεν είναι βιομηχανικό προϊόν. Αργότερα, φυσικά, μπορεί να γίνει. Μπορεί να δημιουργηθούν απέραντα εκκολαπτήρια ανθρωπίνων υπάρξεων.

Ο καταμερισμός, που είναι σήμερα το αναπόφευκτο, αύριο μεθαύριο μπορεί να γίνει η νέα μοίρα της ανθρώπινης τραγωδίας. Γιατί η τυποποίηση δεν είναι άσχετη, αν καλοκοιτάξει κανείς το θέμα, προς τον καταμερισμό. Όσο η ενέργεια περιορίζεται σε κλειστούς χώρους, τόσο και το πρόσωπο που ενεργεί μεταμορφώνεται σε ακούσιο όργανο, παύει να συμμετέχει συνειδητά στην προσπάθεια. Η επανάληψη σκοτώνει την ευδιαθεσία και η έλλειψη της ευδιαθεσίας μαραίνει τη φαντασία. Και δεν πρέπει να λησμονούμε πως η φαντασία, είτε εφαρμοσμένη στα πράγματα είτε όχι, είναι πολύτιμη μορφή της ελευθερίας. Ο μεγάλος κίνδυνος λοιπόν υπάρχει εκεί: ο άνθρωπος που επαναλαμβάνει σε μια ολόκληρη ζωή την ίδια κίνηση, που περιορίζει το οπτικό του πεδίο σε μια απειροελάχιστη μορφή ενέργειας, γίνεται πια και ο ίδιος ένας χώρος στεγανός, όπου ο ήλιος από άλλους κόσμους δεν βρίσκει τόπο να πέσει. Και αν αυτό συμβαίνει, με τόσο βλαπτικά αποτελέσματα, στην περιοχή της καθημερινής προσπάθειας, πολύ περισσότερο μπορεί να συμβαίνει, και με συνέπεια την απώλεια της συνείδησης των συνόλων, στην περιοχή της επιστημονικής προσπάθειας. Εκεί πια παίρνει τη μορφή αλγεινής περιπέτειας, που μόνο λίγοι, εξαιρετικά προικισμένοι, μπορούν, και κατά ένα ποσοστό, να την ξεφύγουν. Το ερώτημα τώρα έρχεται από μόνο του: υπάρχει τρόπος σωτηρίας ή όχι; Νομίζω πως άλλος τρόπος δεν μπορεί να υπάρξει έξω από τη διεύρυνση και την καλή χρησιμοποίηση του διαθέσιμου χρόνου. Ένας γιατρός δεν είναι πια σωστό, καθώς έχουν διαμορφωθεί τα πράγματα, να μην έχει ειδικευθεί σ' ένα κλάδο της επιστήμης του. Αλλά θαυμάσια μπορεί να χρησιμοποιεί το διαθέσιμο χρόνο του, για να κερδίζει και τη γενική επιστημονική γνώση, που θα καταστήσει και τη ειδίκευσή του αποτελεσματικότερη. Και η «ανθρώπινη

βίδα» πρέπει στην άδεια της ώρα να ξεβιδώνεται όσο πληρέστερα μπορεί, αποβλέποντας στη γενική της καλλιέργεια, ώστε η ομοιομορφία της προσπάθειας να μην προκαλεί την ολοκληρωτική της τυποποίηση. [...] Η ειδίκευση, πρέπει να το πάρουμε απόφαση, δεν είναι μια υπόθεση που μπορεί ν' ανασταλεί ή να περιορισθεί. Όσο προχωρούν οι καιροί, τόσο περισσότερο η γνώση θα κατατεμαχίζεται. Εκείνο λοιπόν που χρειάζεται δεν είναι να την επιτιμούμε, αλλά να προσπαθούμε να την τοποθετήσουμε στον κανονικό χώρο, ώστε να μην αποσκεπάζει ολόκληρο τον άνθρωπο και ν' αφήνει κάποια περιθώρια καθολικότερης δραστηριότητας. Με τον όρο «περιθώρια» δεν εννοώ, φυσικά, την πάρεργη απασχόληση, αυτό που ονομάζει η εποχή μας «χόμπι». Η πάρεργη απασχόληση σε μια μορφή τέχνης, ασθυμηθούμε τον Αϊνστάιν και το βιολί του, ή σ' ένα άθλημα δεν είναι αυτό που ζητεί η κοινή συνείδηση από το σύγχρονο ειδικό. Ένα «χόμπι» είναι πολύ συνηθισμένη υπόθεση. Εδώ πρόκειται για κάτι ουσιαστικότερο: για μια μετακίνηση, για μια συμπλήρωση του κοσμοειδώλου που έχει συλλάβει ο ειδικός. Όταν το κοσμοείδωλο ευρυνθεί, και τα σύγχρονα προβλήματα θ' αντιμετωπισθούν γενναιότερα και αποτελεσματικότερα. Και θα επιτευχθεί το μεγάλο όνειρο της γενιάς μας: ο εξανθρωπισμός της επιστήμης. Και θα κατανοηθεί βαθύτερα, πόσο τα πάντα είναι ανωφέλευτα, αν δεν τα κατευθύνει η στοργή προς τον άνθρωπο. Ένας ειδικός αφιλοσόφητος, ανιστόρητος, ανίκανος να γευθεί τις εξαίσιες απολαύσεις της υψηλής καλλιτεχνικής δημιουργίας, ένας επαγγελματίας ειδικός, ακόμη και αν είναι από τη φύση του ο καλύτερος άνθρωπος του κόσμου, μεταμορφώνεται πολύ εύκολα σε πρόσωπο περιορισμένης ευθύνης, σ' ένα εργαλείο χρήσιμο στη μια περίπτωση και βλαβερό, όχι άχρηστο μόνο, σε όλες τις άλλες περιστάσεις. Η μονομέρεια είναι

μια αρρώστια κ' ένας κίνδυνος –και θανάσιμος κίνδυνος.

Αλλά προβλέπω την αντιπαράθεση: «Είναι τόσες οι απαιτήσεις της εξειδίκευσης, ώστε δεν απομένει διαθέσιμος χρόνος». Αυτό θα μπορούσε να είναι βάσιμο μόνο στην περίπτωση του μεγαλοφυούς που βιδώνεται νυχτοήμερα στο ερευνητικό του εργαστήριο, αλλοτριωμένος από κάθε άλλη απασχόληση, κάθε χαρά της ζωής, κάθε, τόσο ανθρώπινη, επιτέλους, απόδραση, για να προσφέρει μέγιστες υπηρεσίες στην ανθρωπότητα. Τι να ζητήσει κανείς από αυτό το ιερό τέρας; Θα του επιτρέψει και ανιστόρητο και αφιλοσόφητο και αγεωγράφητο να είναι, προκειμένου να ευοδωθεί ο μεγάλος σκοπός, ν' απαλλαγούν οι άνθρωποι από μίαν αρρώστια ή να επιτύχουν μια φαντασμαγορική άνοδο του πολιτισμικού επιπέδου των. Όταν μιλούμε για τον ειδικό, δεν εννοούμε τις εξαιρέσεις που συμβαίνει πολύ συχνά να μας ξαφνιάζουν και με την όλη πνευματική τους προσωπικότητα. Εννοούμε το μέσο όρο, την καθημερινή παρουσία, αυτή την επιστήμη και την τεχνολογία της κάθε στιγμής. Εννοούμε κυριότατα ένα γενικό τρόπο συμπεριφοράς προς τις καθολικές και αναντικατάστατες αξίες της πνευματικής ζωής. Εννοούμε αυτή την περιφρόνηση που κάθε μέρα και γοργότερα απλώνεται προς κάθε τι που δεν είναι το άμεσο έργο, το τυπικό επάγγελμα και η υλική του απόδοση. Την αυταρέσκεια των πρακτικών ανθρώπων και την αυτεπάρκεια, τη βδελυρή χρησιμοποίηση του διαθέσιμου χρόνου, αυτή την ασυλλόγιστη σπατάλη που φτωχαίνει και αδειάζει τις ψυχές, που στερφεύει¹ τα πνεύματα.

¹ στερφεύει: στειρώνει

Το ουσιωδέστερο είναι να μην παύουμε να συλλογιζόμαστε τον άνθρωπο. Ο κόσμος μας, είτε στα 1955 ο Οππενχάιμερ,² είναι «ένας κόσμος όπου ο καθένας μας, γνωρίζοντας τα όριά του –τον κίνδυνο να είναι επιπόλαιος και τον πειρασμό να είναι κουρασμένος– πρέπει ν' αρπαχθεί από ό,τι τον περιβάλλει, από ό,τι γνωρίζει, από ό,τι μπορεί να κάμει, από τους φίλους του, από την αγάπη του, γιατί αλλιώς θα χαθεί μέσα στην παγκόσμια σύγχυση και δεν θα ξέρει πια τίποτε και δεν θ' αγαπά πια τίποτε».

I. Μ. Παναγιωτόπουλος
II. «Ο σύγχρονος άνθρωπος»

1. Γιατί, κατά το συγγραφέα, ο καταμερισμός στο χώρο της εργασίας συνδέεται με την τυποποίηση; Ποιοι κίνδυνοι προκύπτουν από τη σύνδεση αυτή και σε ποιους τομείς της ανθρώπινης υπόστασης και δραστηριότητας;
2. Εφόσον η ειδίκευση δεν μπορεί να ανασταλεί ή να περιοριστεί, πώς μπορούμε ν' αντιδράσουμε στις αρνητικές συνέπειές της; Ποια είναι η γενική πρόταση του συγγραφέα και πώς την εξειδικεύει στη συνέχεια;

² Ρόμπερτ Οππενχάιμερ (Robert Oppenheimer): Αμερικανός φυσικός, επικεφαλής της ομάδας που δημιούργησε για πρώτη φορά ατομική βόμβα στις Η.Π.Α., αυτή που χρησιμοποιήθηκε στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι

3. Ποιους ανθρώπους εξαιρεί από την πρότασή του για την αντιμετώπιση των αρνητικών συνεπειών του καταμερισμού και της ειδίκευσης ο συγγραφέας; Σας βρίσκει σύμφωνους η εξαίρεση αυτή; Αιτιολογήστε την απάντησή σας.
4. Σχολιάστε την άποψη του Οππενχάιμερ, με την οποία κλείνει το άρθρο του ο συγγραφέας. Μισό, περίπου, αιώνα μετά τη διατύπωσή της πιστεύετε ότι έχασε την ισχύ της ή είναι επίκαιρη όσο ποτέ;

Ταμπάκης (Βυρσοδέψης)

Η κατεργασία των δερμάτων (βυρσοδεψία) θεωρείται από τις αρχαιότερες τέχνες, γνωστή σε πολλά μέρη του κόσμου. Οι συγγραφείς των κλασικών χρόνων κάνουν λόγο πολλές φορές γι' αυτή, δίνοντας πληροφορίες για τις μεθόδους που χρησιμοποιούνταν τότε. Μεγάλη άνθηση έχουμε και στα βυζαντινά χρόνια, οπότε ήταν μεγάλη η χρήση των δερμάτων στο στρατό (ένδυση, υπόδηση), την οικοσυσκευή κ.ά.

Κατά τους νεότερους χρόνους σπουδαία βυρσοδεψικά κέντρα με μεγάλα ταμπάκικα ήταν η Αθήνα, η Θεσσαλονίκη, τα Γιάννενα, η Λάρισα, η Άμφισσα, η Σάμος, η Σύρος και άλλες πόλεις.

Τα ταμπάκικα, όπως έλεγαν οι παλιότεροι τα βυρσοδεψεία, ήταν εργαστήρια εγκατεστημένα δίπλα σε ποτάμια ή όπου υπήρχε νερό, στα οποία κατεργάζονταν «ωμά» δέρματα διάφορων ζώων, από τα οποία έφτιαχναν στη συνέχεια παπούτσια, τσάντες, σαμάρια, τσαρούχια, ζακέτες και πολλά άλλα.

Τα πιο συνηθισμένα δέρματα που χρησιμοποιούσε ο ταμπάκης ήταν του βοδιού, του γουρουνιού, της αγελάδας, του βουβαλιού, του αλόγου και των αιγοπροβάτων.

Τα χοιρινά και τα βοδινά προορίζονταν κυρίως για τσαρούχια, για πάτους και σόλες παππουτσιών και για γκέμια αλόγων. Τα γίδινα και τα πρόβεια προορίζονταν για γιλέκα, για φόδρες στο εσωτερικό των παππουτσιών, για σαμάρια κ.ά.

Η δουλειά του ταμπάκη ήταν δύσκολη και ανθυγιεινή. Όλη μέρα στη βρώμα και στη δυσωδία του «σάπιου» δέρματος. Η πρώτη του δουλειά ήταν να βρει τα δέρματα. Η καλύτερη εποχή αγοράς των δερμάτων ήταν ο μήνας Οκτώβριος, γιατί μετά άρχιζαν οι βροχές και τότε τα δέρματα στέγνωναν δύσκολα. Γύριζε, λοιπόν, όλη τη μέρα στα χωριά για να βρει δέρματα, να κάνει τη συμφωνία αγοράς κι έπειτα ν' αρχίζει να τα συγκεντρώνει. Όταν τελείωνε μ' όλα αυτά άρχιζε το πρώτο στάδιο της επεξεργασίας τους, που διαρκούσε 20 ημέρες περίπου. Πρώτα τα αλάτιζε και στη συνέχεια τα αποξηραινε, για να συντηρηθούν. Έπειτα τ' άφηνε για λίγες μέρες βυθισμένα μέσα σε γούρνες με νερό και διάλυμα καυστικής ποτάσας, για να φύγουν οι πολλές βρωμιές και να μαλακώσουν. Μετά τα έβγαζε απ' τις γούρνες και τα άπλωνε τεντωμένα σ' ένα ειδικό πλαίσιο και μ' ένα μαχαίρι τα έξυνε με προσοχή, για να αφαιρεθούν τα υπολείμματα κρέατος και λίπους. Στη συνέχεια τα έβαζε μέσα σε λακκούβες βάθους ενός μέτρου περίπου, γεμάτες με νερό και ασβέστη(ασβεσταριές ή ασβεστερά), όπου παρέμεναν 5 – 8 ημέρες. Εκεί γινόταν η αποτρίχωση· μαλάκωνε τελείως το δέρμα, άνοιγαν οι πόροι του κι έβγαινε εύκολα το τρίχωμα.

Η αποτρίχωση μιας παρτίδας δερμάτων διαρκούσε 3 – 5 ημέρες. Το μάδημα γινόταν με τα χέρια καλά λαδωμένα, για να μη ματώνουν. Τη δουλειά αυτή την έκαναν συνήθως γυναίκες, που λέγονταν «μαθήστρες». Η αμοιβή τους ήταν οι «ταμπακότριχες» της κατσίκας και το «ταμπακόμαλλο» του προβάτου από τα οποία έφτια-

χναν δέρματα για τα σαμάρια (σαμαρόσκουτα) και δεύτερης κατηγορίας υφάσματα. Οι τρίχες όμως χρησιμοποιούνταν και ως οικοδομικό υλικό, για την κατασκευή βουρτσών, σχοινιών κλπ.

Ύστερα έβαζαν τα αποτριχωμένα δέρματα μέσα σε ξύλινες σκάφες, γεμάτες με περιττώματα (ακαθαρσίες) σκύλων (σαμάς) διαλυμένα σε χλιαρό νερό, που είχαν την ιδιότητα να απομακρύνουν τον ασβέστη απ' τα δέρματα, να τα λιπαίνουν και τα να κάνουν ελαστικά και ευκολοδούλευτα. Εδώ παρέμεναν 2 – 3 ημέρες. Μετά τα έπλεναν με άφθονο νερό, γιατί ο «σαμάς» είναι διαβρωτικός και μπορούσε να τα διαλύσει. Έτσι ολοκληρώνονταν το πρώτο στάδιο.

Αμέσως μετά άρχιζε το δεύτερο στάδιο της κατεργασίας, η δέψη, που διαρκούσε 15 μέρες περίπου. Η δέψη σταματούσε τη σήψη του δέρματος και το έδινε αντοχή. Η δέψη ήταν η πιο δύσκολη δουλειά. Οι παραδοσιακές μέθοδοι δέψης είναι η φυτική κατεργασία με τανίνη ή με λίπη και έλαια. Τα φυτικά υλικά που χρησιμοποιούσαν στη δέψη και περιείχαν μεγάλη ποσότητα τανίνης ήταν το καπάκι απ' το βελανίδι, τα φύλλα απ' το σχίνο, ο φλοιός του πεύκου και της καστανιάς, η ρίζα του πουρναριού, φύλλα άλλων φυτών κλπ. Αυτά τα τρίβανε σε κατάλληλους μύλους με χειροκίνητα λιθάρια και τα διέλυαν σε ζεστό νερό μέσα σε λίμπες. Άφηναν το νερό να κρυώσει κι ύστερα έριχναν μέσα τα δέρματα. Τα άφηναν έτσι λίγες ημέρες κι έπειτα τα καθάριζαν πάλι, τα στέγνωναν, τα λάδωναν και με ειδικούς κυλίνδρους τα σιδέρωναν. Ήταν το τελευταίο στάδιο, η μετάδεψη, όπου τα δέρματα γυαλισμένα, βαμμένα και σιδερωμένα έπαιρναν την τελική τους μορφή. Έτσι πουλιόταν στους τσαγκάρηδες, τους σαμαράδες, τους τσαρουχάδες και στους άλλους εμπόρους.

Σήμερα όλα έχουν αλλάξει. Με τη βοήθεια της χημείας και των ηλεκτρονικών μηχανημάτων οι διαδικασίες έχουν απλουστευθεί και συντομευθεί.

Βασίλης Σαρησάββας
«Ταξίδι στο Χθες»

1. Σκοπός του συγγραφέα είναι να περιγράψει κάποιο παραδοσιακό επάγγελμα. Προσέξτε πώς μεθοδεύει την περιγραφή και απαντήστε αν ακολουθεί κάποιες αρχές στη μεθόδευση αυτή. (Ανατρέξτε στο κεφάλαιο «Περιγραφή», στην «Έκφραση - Έκθεση» της Α' Λυκείου).
2. Η παραδοσιακή επεξεργασία των δερμάτων, όπως και τα περισσότερα παραδοσιακά επαγγέλματα, αντιστοιχούσε σε κοινωνίες που διατηρούσαν μια σχετική αυτάρκεια. Να στηρίξετε τη διαπίστωση αυτή απαντώντας στα εξής ερωτήματα:
 - A. Τι είδους υλικά χρησιμοποιούσαν οι ταμπάκηδες και από πού τα προσπορίζονταν;
 - B. Υπήρχαν άχρηστα υπόλοιπα κατά την επεξεργασία ή διοχετεύονταν σε άλλες χρήσεις, και ποιες;
 - Γ. Ποια αγορά απορροφούσε τα προϊόντα της επεξεργασίας; (Διαβάστε σχετικά το διήγημα του Δημήτρη Χατζή «Σιούλας ο Ταμπάκος» στα «Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας» της Β' Λυκείου).

Από τη φενάκη στη ματαίωση¹

Ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από την Ελλάδα: το Χρηματιστήριο. Μάλλον ένα υλικότατο φάσμα, που προκαλεί φρενίτιδα στις μάζες των επενδυτών. Προτού καταλαγιάσει ο κοπετός για τα τζακ ποτ του ΛΟΤΤΟ και του ΠΡΟΤΟ, το πανελλήνιο είχε μάθει να ζει με κωδικούς, ΑΧΕ, ΕΛΔΕ, ΑΕΔΑΚ, καζινόχαρτα, φούσκες και οχτάρια. Το υλικότατο, σαγηνευτικό φάσμα του κέρδους εξαφανίζει τις διαφορές πόλης – υπαίθρου, ταπεινώνει τις ταξικές ανισότητες, εξομοιώνει και ομογενοποιεί. Οι «Αθηναίοι» επενδυτές, που καταφθάνουν στα παραθεριστικά κέντρα οπλισμένοι με κινητό και κωδικό συναλλαγών, για να σπάσουν το φράγμα των 5.000 μονάδων, ανακαλύπτουν ότι δεν είναι μόνοι. Σύμπασα η αγνή ελληνική επαρχία αγωνίζεται κι αυτή να εκτοξεύσει τον Άγιο Δείκτη σε νέα ιστορικά υψηλά επίπεδα. Πρόκειται για παλλαϊκή συστράτευση.

Στον αγώνα μετέχουν εστιάτορες, ρουματζήδες, υπάλληλοι του ΙΚΑ, λιμενοφύλακες, σερβιτόροι, εργολάβοι, πωλητές σουβενίρ, Πολωνέζες οικιακοί βοηθοί και Αλβανοί μπακαλόγατοι – χωρίς καμιά υπερβολή. Οι βιοπαλαιστές των επενδύσεων, οι σημερινοί πρωταγωνιστές του λαϊκού καπιταλισμού, δεν χρειάζονται ειδικούς συμβούλους, ειδικές γνώσεις. Ο φούρναρης των Εξαρχείων, ο καφετζής της Μυκόνου, οι άπληστοι διασπορείς των ειδικών στηλών, γνωμοδοτούν, ζυγίζουν, προτείνουν, καθοδηγούν.

¹ Το άρθρο αυτό δημοσιεύτηκε στον ημερήσιο Τύπο το καλοκαίρι του 1999, όταν η συνεχής άνοδος του Χρηματιστηρίου Αθηνών προκάλεσε επενδυτικό παροξυσμό στην ελληνική κοινωνία.

Οι επιφυλάξεις των οικονομολόγων και η σοβαρή αρθρογραφία αγνοούνται, όταν δε χλευάζονται. Η ιστορία με τις ολλανδικές τουλίπες του 17ου αι., τα κραχ της Φιλαδέλφειας και της Ν. Υόρκης, ο κυκλικός χαρακτήρας των κρίσεων και η στοιχειώδης αλήθεια «όταν κάποιος κερδίζει, κάποιος άλλος χάνει» δεν πτοούν τη φυλή των νεοφώτιστων επενδυτών-τζογαδόρων. Η έφοδος στα κέρδη είναι πια ένας Τζιχάντ, ακήρυκτος ιερός πόλεμος, υπεράνω όλων. Αυτή ακριβώς η φανατική συμπεριφορά είναι το πιο αξιοσημείωτο στοιχείο, αυτή η συμπτωματολογία με τα έντονα χαρακτηριστικά παθογένειας. Πίσω από τον ζήλο των νέων επενδυτών εύκολα διακρίνονται οι άλογες συμπεριφορές, οι ιδεοληψίες και τα «μάγια» του οποιουδήποτε τζογαδόρου. Η νοικοκυρά, που «παίζει» Folli-Follie, Chipita και καλλυντικά Παπαέλληνα και Σαράντη, εξηγεί ότι προτιμά αυτά τα χαρτιά επειδή τυχαίνει να της είναι γνωστά τα προϊόντα των εταιρειών. Ο οδηγός ταξί πουλάει το μερίδιο του στο αυτοκίνητο για να αποκτήσει «ρευστότητα» και ο χαμηλόμισθος δημόσιος υπάλληλος παίρνει καταναλωτικό δάνειο για τον ίδιο λόγο.

Πού επενδύουν όλοι αυτοί οι άνθρωποι της διπλανής πόρτας; Προφανώς δεν επενδύουν στην ανάπτυξη της οικονομίας εν γένει. Οι μακροοικονομικοί δείκτες, οι διαπλοκές της πολιτικής με την οικονομία, η ΟΝΕ, τα επιτόκια της FED και οι χρησμοί του Γκρίνσπαν, τους αφήνουν παντελώς αδιάφορους. Το κίνητρο είναι απλό: το γρήγορο, άκοπο κέδρος. Θεμελιώδης αρχή: κανείς δεν πλούτισε διά της εργασίας. Κι όταν ολόγυρα στήνονται χοροί δισεκατομμυρίων, όλοι θέλουν να αγγίξουν το μέλι. Ποιος, λοιπόν, θα συγκεντρωθεί στην εργασία του, στο μεροκάματο ή το μικρομάγαζο, όταν βλέπει ότι το «παίξιμο» μπορεί να αποδώσει σ' ένα χρόνο τα κέρδη ολόκληρης ζωής; Ο καζίνο-καπι-

ταλισμός υποσκάπτει τα θεμέλια του συσσωρευτικού καπιταλισμού, διασαλεύει το εργασιακό ήθος, μετατοπίζει το σύστημα αξιών σε νέα, πρωτόγνωρα πεδία. Τώρα κάθε πικραμένος βιοπαλαιστής δικαιούται να βλέπει τον εαυτό του σαν πρωτεϊκό καπιταλιστή, που κερδοσκοπεί με χαρτιά, με άυλες αξίες, με μεταφορές και αλληγορίες πραγματικού χρήματος. Η εργασία δεν παράγει υπεραξίες· τον πλούτο τον φέρνει ο τζόγος, το ρίσκο, η «έξυπνη» τοποθέτηση.

Η μετατόπιση από την εργασία στο παιχνίδι των επενδύσεων συνιστά εννοιακή και ψυχική ρήξη. Ο μικροεπιχειρηματίας δεν επιθυμεί να βελτιώσει τη δουλειά του, να επανεπενδύσει τα κέρδη του, να «ματώσει» για να μεγαλώσει. Ο επαγγελματίας δεν έχει κίνητρα για να βελτιωθεί στην ειδικότητά του, να επιμορφωθεί, να εντείνει τις προσπάθειές του· ακόμη και το μπόνους ή μια αύξηση ωχριούν μπροστά σε αποδόσεις 70% και άνω, που προσφέρει το Χρηματιστήριο.

Βρισκόμαστε ενώπιον μιας τρομερής επιτάχυνσης βιορρυθμών, όπου ο άνθρωπος της εργασίας μεταβάλλεται ακαριαία σε άνθρωπο της άυλης οικονομίας, σε κυνηγό της κυκλοφορίας χρήματος. Οι παραδοσιακές αξίες υποχωρούν ή καταρρέουν: το να χτίσεις σπίτι, να παντρέψεις κόρη, να σπουδάσεις παιδί, να γράψεις βιβλίο... Η γραμμική ανοδική πορεία, η κοπιώδης ανηφόρα της ζωής, με τα ορόσημα της γνώσης, του νοικοκυριού, της δύσκολα αποκτημένης υπόληψης, υποκαθίστανται από τον γρήγορο πλούτο, την αξιολόγηση βάσει του «έχειν».

Δεν ισχυριζόμαστε ότι οι παραδοσιακές αξίες είναι πάντα οι καλύτερες. Οι κοινωνίες προχωρούν, αναθεωρώντας και ανασκευάζοντας. Στην εξεταζόμενη περίπτωση όμως κρίνονται οι απότομες μεταβάσεις, τα άλματα στο πουθενά, ο φενακισμός, ο ζηλωτισμός των νεοφώτιστων, η απληστία και ο φθόνος που δηλη-

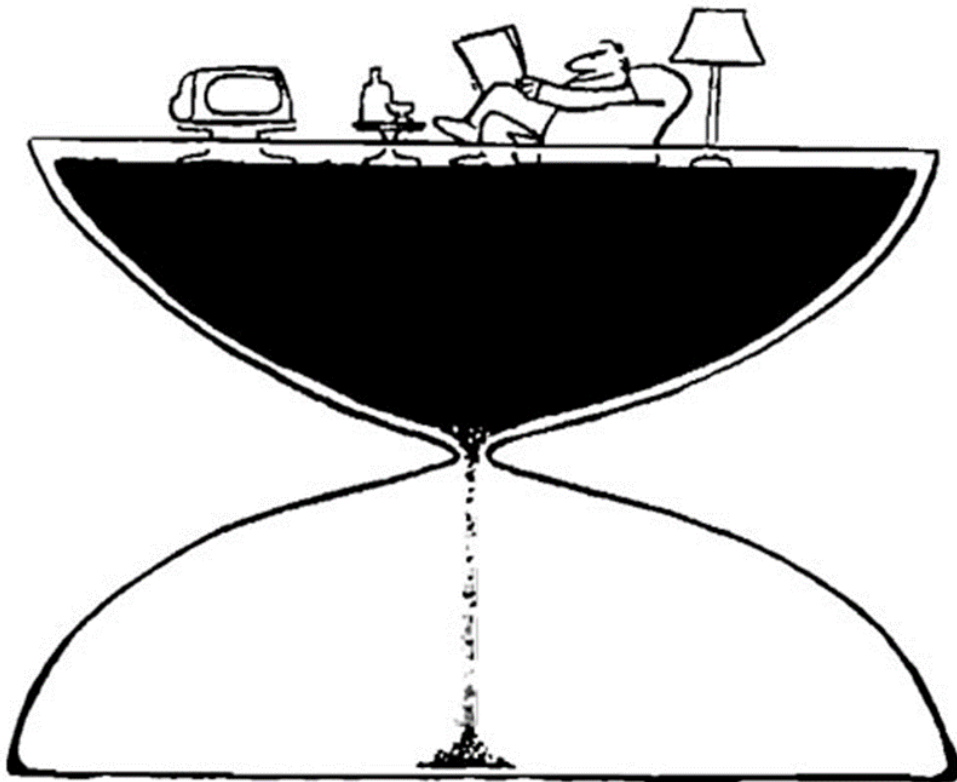
τηριάζουν το κοινωνικό σώμα. Παρατηρούμε κυρίως τον παραδομό στη φενάκη και διαβλέπουμε τις τρομερές ψυχικές συνέπειες της οποιασδήποτε αναποδιάς –ανάλογες με την κατάρρευση των αλβανικών πυραμίδων. Η υπερεπένδυση και η τυφλή προσδοκία οδηγούν σχεδόν πάντα στην οδυνηρή διάψευση, στη ματαίωση.

Μετά τη μέθη του τζόγου ποιος θα επιστρέψει ατσαλάκωτος στη δουλειά του; Οι ολίγοι κερδισμένοι, σίγουρα όχι. Αυτοί θα επενδύσουν παραγωγικά τα κέρδη τους σε Jeep Wrangler, αδαμαντοκόλλητα ρολόγια και βιλίτσες. Και οι πολλοί χαμένοι, με πικρό στόμα και άδειες τσέπες, θα προσπαθήσουν απλώς να ρεφάρουν. Κι όταν δεν ρεφάρουν, θα ξαναγυρίσουν λειψοί, οιωνοί ηττημένοι, στη δουλειά τους, πιο ανόρεχτοι από ποτέ, ξεχειλίζοντας πίκρα και φθόνο για τους άλλους, τους τυχερούς. Σε καμία περίπτωση, πάντως, δεν θα πιστεύουν στην αξία της εργασίας τους, στην αξία των χεριών και του μυαλού τους. Οι ώριμες οικονομίες, που έχουν περάσει τη δική μας φάση της bull market,² ίσως τα έχουν λύσει τα ψυχοκοινωνικά που περιγράφουμε. Εμείς να δούμε πώς θα το ξεπεράσουμε όταν μετά από 12 – 18 μήνες η ξέφρενη bull market καταλαγιάσει και γίνει ώριμη.

Νίκος Ξυδάκης
Από τον ημερήσιο Τύπο

² μπουλ μάρκετ (bull market): αγοραστικό ενδιαφέρον για το χρηματιστήριο, με αποτέλεσμα τη συνεχή άνοδο του δείκτη

1. Με βάση τις επισημάνσεις του κειμένου να χαρακτηρίσετε τη συμπεριφορά της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας γύρω από το θεσμό του Χρηματιστηρίου. Ποια είναι τα κίνητρα της συμπεριφοράς αυτής, κατά την άποψη του συγγραφέα, και ποια βαθύτερη νοοτροπία και στάση ζωής φανερώνουν;
2. Ποιους κινδύνους διαβλέπει ο συγγραφέας για τα άτομα και την κοινωνία μας από την υπερβολική ενασχόληση με το Χρηματιστήριο; Ενστερνίζεστε τους φόβους του ή πιστεύετε ότι η ενασχόληση αυτή είναι φυσιολογική, εφόσον αντανακλά τις σύγχρονες κοινωνικές αξίες και τις κυρίαρχες ατομικές επιδιώξεις;

Εργασιακή καταπίεση στην ψηφιακή εποχή

Η επιστράτευση της τεχνολογίας επιφέρει τα πρώτα ψηφιακά στρατόπεδα εργασίας

Στις αρχές του περασμένου Αυγούστου, ο γιατρός Γιώργος Μπούλος, που ζει και εργάζεται στο Λονδίνο, δέχτηκε στο γραφείο του τρεις ασυνήθιστους επισκέπτες. Ο Γκραντ Φόστερ, ο Ντάρε Ουέν και ο Κέβιν Ουόρικ, όλοι τους μέλη του τμήματος κυβερνητικής του πανεπιστημίου του Ρέντιγκ, είχαν συστηθεί με την καθιερωμένη βρετανική ευγένεια, προτού ρωτήσουν τον Έλληνα γιατρό εάν θα αναλάμβανε να εμφυτεύσει στο μπράτσο ενός από αυτών ένα... μικροτσιπ.

Στην αναμενόμενη δυσπιστία του δρ. Μπούλου, οι τρεις ερευνητές αντιπρότειναν ένα ντοσιέ χιλίων περίπου σελίδων, το οποίο εξηγούσε λεπτομερώς το επιστημονικό τους πείραμα. Ένα μικροτσιπ 64 bit και ένας μικρός ηλεκτρομαγνήτης, συνολικών διαστάσεων 2,3 X 0,3 εκ., θα εμφυτευόταν στο αριστερό μπράτσο του καθηγητή Ουόρικ. Παρόμοια μικροτσιπ, τοποθετημένα σε συγκεκριμένα σημεία στο κτίριο του τμήματος κυβερνητικής του πανεπιστημίου του Ρέντιγκ, θα μπορούσαν να βρίσκονται σε συνεχή επικοινωνία με το σώμα του καθηγητή Ουόρικ, κατά την παραμονή του στο κτίριο. Ο σκοπός της έρευνας ήταν να μελετηθούν οι τεχνικές παράμετροι της ηλεκτρομαγνητικής επικοινωνίας μεμονωμένων μικροϋπολογιστών, καθώς και οι πιθανές επιπτώσεις παρόμοιων συστημάτων στο εργασιακό περιβάλλον.

Ο δρ. Μπούλος συμφώνησε και το πρωί της 25ης Αυγούστου οι συρόμενες πόρτες του κτιρίου κυβερνητικής του Ρέντιγκ άνοιξαν μπροστά στον Κέβιν Ουόρικ, ενώ η φωνή του υπολογιστή τον καλημέρισε

από τα μεγάφωνα της εισόδου: «Καλωσορίσατε καθηγητά Ουόρικ». Το ασανσέρ κλήθηκε αυτομάτως και καλημέρισε κι εκείνο τον Ουόρικ, ο οποίος δεν χρειάστηκε να πατήσει το κουμπί του ορόφου στον οποίο ήθελε να μεταβεί. Ο κεντρικός υπολογιστής γνώριζε ότι το γραφείο του δρ. Ουόρικ βρίσκεται στον 8ο όροφο. Φτάνοντας στην πόρτα του γραφείου του, ο Ουόρικ χρειάστηκε απλά να πλησιάσει το χέρι του στο φωτοκύτταρο της εισόδου ώστε να την ξεκλειδώσει. Μπαίνοντας μέσα, βρήκε τα φώτα ανοιχτά στην ένταση που προτιμά, τη θερμοκρασία του δωματίου στους 22 βαθμούς, τις κουρτίνες τραβηγμένες και τον υπολογιστή του να έχει ήδη φορτώσει τα μηνύματα του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου. [...]

Άραγε κινδυνεύουμε;

Η συστηματική επιστράτευση της ψηφιακής τεχνολογίας στην υπηρεσία της αύξησης της εργασιακής αποδοτικότητας έχει ήδη επιφέρει τα πρώτα ψηφιακά στρατόπεδα εργασίας. Οι εργαζόμενοι έχουν καρφισωμένη στο πέτο του σακακιού τους μία πλαστικοποιημένη ταυτότητα, μέσα στην οποία βρίσκεται ενσωματωμένος ένας ψηφιακός πομπός. Η ακριβής ώρα άφιξης και αναχώρησης του κάθε εργαζόμενου καταγράφεται από τα φωτοκύτταρα της εισόδου του γραφείου. Παρόμοια φωτοκύτταρα καταγράφουν τον ακριβή χρόνο παραμονής του υπαλλήλου σε κάθε δωμάτιο του εργασιακού χώρου ξεχωριστά, συμπεριλαμβανομένης και της τουαλέτας. Τα τηλέφωνα παρακολουθούνται ολόκληρο το εικοσιτετράωρο από λογισμικά καταγραφής των αριθμών κλήσης. Έτσι, ο εργοδότης γνωρίζει εάν και πόσο συχνά ένας υπάλληλος χρησιμοποιεί το τηλέφωνο για εξωεργασιακούς λόγους.

Οι υπολογιστές ενεργούν κι αυτοί ως μηχανές κατά-χώρησης εργασιακών πρακτικών των εργαζομένων. Προγράμματα παρακολούθησης που διατίθενται στην αγορά, διαθέτουν τη δυνατότητα καταγραφής των επιμέρους πλήκτρων του υπολογιστή που πατάει ο κάθε υπάλληλος. Κατ' αυτόν τον τρόπο, ο εργοδότης έχει τη δυνατότητα να εποπτεύει ηλεκτρονικά, όχι μόνο τι πληκτρολογεί ανά πάσα στιγμή ο κάθε υπάλληλος, αλλά και πόσο γρήγορα πληκτρολογεί. Στις Ηνωμένες Πολιτείες έχουν αναφερθεί περιπτώσεις όπου υπάλληλοι απολύθηκαν διότι δεν κατόρθωσαν να πληκτρολογήσουν τον ποθητό αριθμό των 120.000 πλήκτρων ανά ώρα, όπως αναφερόταν στο συμβόλαιο τους.

Πειράματα σαν κι εκείνο του καθηγητή Ουόρικ προσφέρουν στο σύγχρονο εργαζόμενο τον άμεσο έλεγχο των ηλεκτρικών και ηλεκτρονικών εξαρτημάτων του εργασιακού του περιβάλλοντος, όπως – παραδείγματος χάριν– το φως, η θέρμανση, το ασανσέρ και τα συρτάρια του γραφείου του. Η απλόχερη αυτή άνεση όμως συνοδεύεται από ένα βαρύ τίμημα: Ο εργαζόμενος παραδίδει τον άμεσο και καθολικό έλεγχο του εαυτού του στον εργοδότη του.

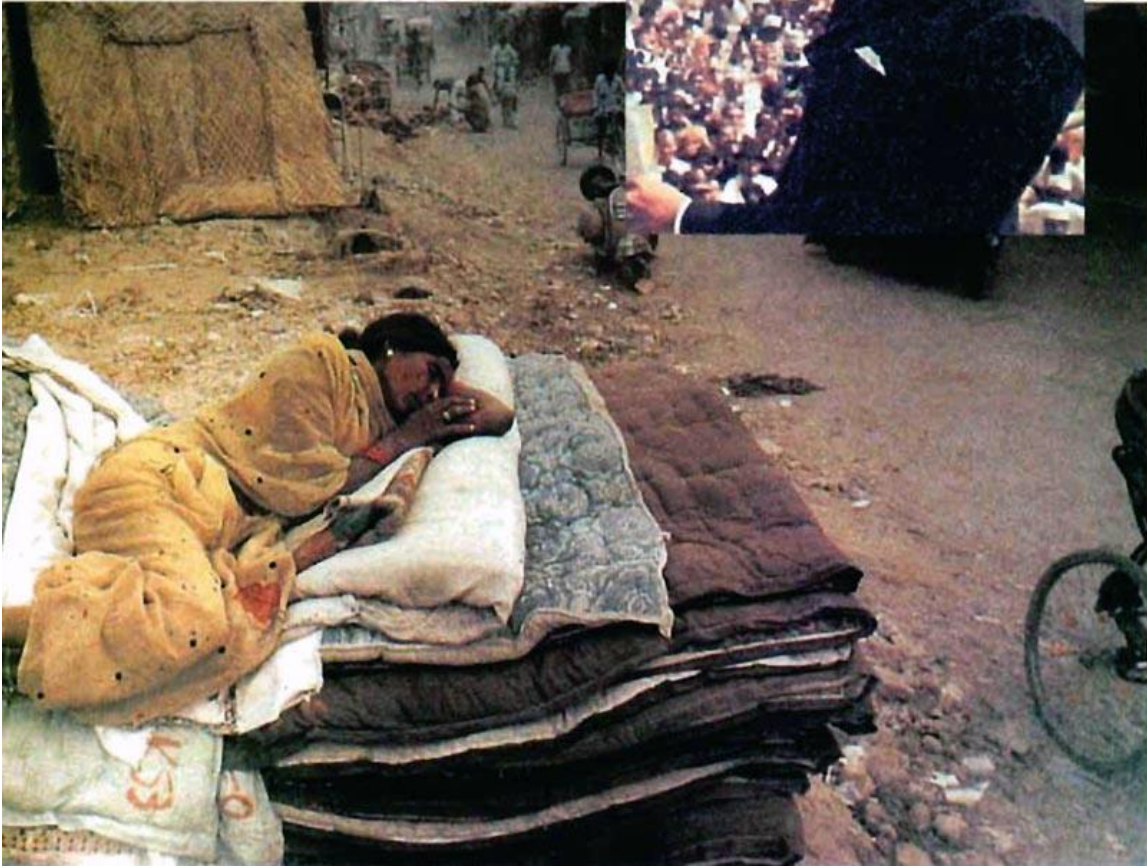
Οι χρήσεις και καταχρήσεις της ψηφιακής τεχνολογίας στον εργασιακό χώρο, καθώς και ο τρόπος με τον οποίο αυτές αναμένεται να στιγματίσουν τη σχέση μεταξύ εργοδοτών και εργαζομένων στον 21ο αιώνα, δεν πρόκειται να περιοριστούν σε συγκεκριμένες μορφές εργασίας. Συστήματα ψηφιακής εργασιακής επιτήρησης μπορούν να εφαρμοστούν το ίδιο αποδοτικά σε ένα εργοστάσιο παραγωγής λαμαρίνας όσο και σε ένα μοντέρνο διαφημιστικό γραφείο. Ταυτόχρονα, η ευελιξία της ψηφιακής τεχνολογίας επιτρέπει την επιτήρηση ολόκληρης της πυραμίδας της

εργασιακής ιεραρχίας, από τις καθαρίστριες έως και τους ακριβοπληρωμένους υπεύθυνους μάρκετινγκ.

Ίσως το πιο ανησυχητικό απ' όλα είναι πως η ολοκληρωτική έλλειψη νομικού πλαισίου προστασίας των εργαζομένων από την ψηφιακή καταπίεση, αφήνει ως μοναδικό υπερασπιστή των τελευταίων τα οργανωμένα εργασιακά σωματεία που –δυστυχώς– οκνηρούν μπροστά στις απαιτήσεις των εργασιακών διεκδικήσεων της ψηφιακής εποχής.

Σήφης Φιτσανάκης
Από τον ημερήσιο Τύπο

1. «Η συστηματική επιστράτευση της ψηφιακής τεχνολογίας... έχει ήδη επιφέρει τα πρώτα ψηφιακά στρατόπεδα εργασίας». Δικαιολογήστε την άποψη του συγγραφέα εντοπίζοντας στο κείμενο:
 - α) τους λόγους για τους οποίους γίνεται η επιστράτευση αυτή,
 - β) τη βελτίωση των συνθηκών για τον εργαζόμενο στο εργασιακό του περιβάλλον,
 - γ) το τίμημα που πληρώνει ο εργαζόμενος για τη βελτίωση αυτή.
2. Τι θα μπορούσε να προστατεύσει τον εργαζόμενο από την ψηφιακή καταπίεση; Γιατί μια τέτοια προστασία είναι ανύπαρκτη ή δύσκολα μπορεί να υπάρξει; Ποια είναι η δική σας άποψη για το θέμα αυτό;

Η έλλειψη της αντικειμενικότητας και ο κοινωνικός αποκλεισμός

**Η πικρή γνωριμία με τον ρατσισμό
Ο διεθνιστικός εθνικισμός και η έξαρση του ρατσισμού
Κοινωνικές ταυτότητες
Το κουτσομπολιό σαν πολιτική αρετή
Οι ρίζες του μίσους**

Η πικρή γνωριμία με τον ρατσισμό

Δεν είναι εύκολο να είναι κανείς διαφορετικός, ιδίως όταν είναι παιδί. Η φυσική διαδικασία του μεγαλώματος παρουσιάζει ήδη αρκετά προβλήματα, τα οποία επιτείνονται αν ανακαλύψουμε ότι κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο αποκλίνουμε από το μέσο όρο.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η οικογένειά μου ήταν διαφορετική. Οι γονείς μου μιλούσαν λίγα αγγλικά και αυτά με μια βαριά ιταλική προφορά. Το στυλ της ζωής μας ήταν ολοφάνερα διαφορετικό, ένα μικρό κομμάτι Μεσογείου στις ακτές της Αμερικής. Τρώγαμε διαφορετικά εξωτικά φαγητά. Οι συζητήσεις μας ήταν πιο ζωντανές και οι φωνές μας λίγο πιο δυνατές. Οι κινήσεις μας πιο έντονες. Ο κόσμος στον οποίο ζούσαμε ήταν σίγουρα πιο ξένος.

Σαν μικρό παιδί, ούτε ήξερα, ούτε με ενδιέφεραν, οι πολλές διαφορές μας. Τα παιδιά, από τη φύση τους, παραδέχονται τα πράγματα όπως είναι, λιγότερο έτοιμα να προσέξουν και πολύ περισσότερο να κρίνουν τις διαφορές ανάμεσα στους ανθρώπους. Εκτός κι' αν έχουν επηρεαστεί από τους μεγάλους. Αυτό, όμως, άλλαξε όταν μπήκα στο Γυμνάσιο και ήμουν πια έφηβος.

Εκείνο τον καιρό ο πατέρας και η μητέρα, τους οποίους μέχρι τότε αγαπούσα χωρίς καμιά αμφισβήτηση, ξαφνικά με ενοχλούσαν. Γιατί δεν μπορούσαν να είναι σαν τους άλλους γονείς; Γιατί μιλούσαν με αυτή την αποκαλυπτική προφορά; Γιατί δεν μπορούσα να τρώω κορνφλέικς για πρωινό, αντί για φραντζολάκια και καφέ με γάλα; Γιατί δεν μπορούσα να παίρνω μαζί μου στο σχολείο, για κολατσιό, φυστικοβούτυρο και σάντουιτς με μαρμελάδα, αντί για καλαμαράκια; («Μπλιαξ», έλεγαν τα άλλα παιδιά, «Ο Μπουσκάλια τρώει τα πόδια του χταποδιού!»). Δεν υπήρχε κανένας τρόπος να γλιτώσω από το επώδυνο στίγμα να είμαι Ιταλός και γιος του Τούλιο και της Ρόζας Μπουσκάλια, ακόμη και το όνομά μου έγινε πηγή στενοχώριας για μένα.

Ήταν συνηθισμένο εκείνο τον καιρό να μας κολλάνε τις ταμπέλες «μακαρονάς» και «μετανάστης». Ποτέ δεν ήμουν απολύτως σίγουρος για το τι σήμαιναν αυτές οι δυο λέξεις, παρ' όλα αυτά ένιωθα το κεντρί τους. Πρωτόνιωσα αυτόν τον πόνο μια μέρα καθώς έφευγα από το σχολείο. Βρέθηκα ξαφνικά περικυκλωμένος από μια ομάδα παιδιών που μου φώναζαν αυτά τα λόγια.

Ένα απ' αυτά τα παιδιά μου πέταξε ένα κέικ. Η κρέμα και η ζάχαρή του έσκασαν πάνω στο πρόσωπο, τα μαλλιά και τα ρούχα μου. «Βρωμομετανάστη», φώναζαν. «Ο πατέρας σου είναι γκάνγκστερ στο Σικάγο και η μητέρα σου μασάει σκόρδα και συ είσαι γιος μακαρονά! Γιατί δεν τα μαζεύετε να πάτε από κει που ήρθατε;»

Μου φάνηκε ότι πέρασε μια αιωνιότητα ώσπου να απελευθερωθώ από τον κύκλο τους, αφού είχα φάει αρκετές σπρωξιές και μπουνιές. Ταπεινωμένος και κλαίγοντας έσπασα τον κλοιό και όρμησα σπίτι μου. Καθώς έτρεχα γεμάτος θυμό και πικρία, έκπληκτος και μπερδεμένος, ανακάλυψα ότι δεν είχα κάνει την παρα-

μικρή προσπάθεια να τους ανταποδώσω τα χτυπήματα.

Μόλις έφτασα στο σπίτι κλειδώθηκα στο μπάνιο για να μη με δουν. Δεν μπορούσα ν' αντέξω την πιθανότητα να με δουν οι γονείς μου σ' αυτή την έξαλλη κατάσταση. Έπλυνα τις κρέμες που είχαν κολλήσει επάνω μου. Δεν μπορούσα να σταματήσω τα κλάματα και τα δάκρυά μου ανακατεύονταν με το αίμα στο πρόσωπο μου. Δεν μπορούσα να πιστέψω αυτό που μου συνέβη. Όλα φαίνονταν τόσο λάθος κι όμως τελικά ήμουν ανίκανος να κάνω οτιδήποτε γι' αυτό.

Τελικά ο πατέρας χτύπησε την πόρτα του μπάνιου. «Τι κάνεις εκεί μέσα; τι συμβαίνει;», με ρώτησε. Μόνο αφού εξάντλησε όλη του την ευγένεια και την πειθώ άνοιξα επιτέλους την πόρτα και τον άφησα να μπει.

«Τι συνέβη;», με ρώτησε αγκαλιάζοντάς με, «τι έχεις; τι σου συμβαίνει;». Μέσα στα προστατευτικά του χέρια, επέτρεψα στον εαυτό μου την ανακούφιση, που τόσο πολύ χρειαζόμουν. Έκλαψα με λυγμούς χωρίς να μπορώ να σταματήσω. Κάθισε μαζί μου στην άκρη της μπανιέρας και περίμενε ώσπου να ξαναβρώ τον έλεγχο μου. Ένα συντετριμμένο «εγώ» χρειάζεται πολύ περισσότερο χρόνο να γιατρευτεί από μια ανοιγμένη μύτη. «Τώρα πες μου τι συνέβη», μου είπε.

Του εξήγησα. Τελείωσα την ιστορία και περίμενα. Περίμενα ότι ο πατέρας μου θα έκανε ένα σχόλιο που θα με γιάτρευε αυτομάτως, ή ότι με μια άμεση ενέργεια θα με γαλήνευε και θα έλυne το πρόβλημα. Τον φανταζόμουν να φεύγει αμέσως για να βρει τους ψευτοπαλικαράδες που με είχαν πληγώσει ή το λιγότερο για να βρει τους γονείς τους και να ζητήσει την τιμωρία τους. Αλλά ο πατέρας μου δεν κουνήθηκε.

«Εντάξει», είπε ήσυχα, «έγινε κι αυτό. Σε βρήκαν και σένα οι άνθρωποι που μας πληγώνουν και μας κάνουν να κλαίμε. Δεν μας ξέρουν κι' όμως μας μισούν. Οι

δειλοί, που κάνουν τους δυνατούς μόνο όταν είναι πολλοί και τα βάζουν μαζί μας, γιατί ξέρουν ότι είμαστε λίγοι και δεν είμαστε σε θέση να τους αντιμετωπίσουμε. Ξέρω ότι σε πλήγωσαν, αλλά αυτό που έγινε δεν είχε εσένα σαν στόχο. Εσύ απλώς έτυχε να βρίσκεσαι εκεί. Μπορούσε να συμβεί στον καθένα μας.»

«Μισώ που είμαι Ιταλός», του εξομολογήθηκα θυμωμένα, «θα ήθελα να είμαι οτιδήποτε άλλο!».

Ο πατέρας μου με κράτησε σφιχτά και η φωνή του ήταν τώρα δυνατή και απειλητική. «Να μη σε ξανακούσω να το λες αυτό ποτέ! Έπρεπε να είσαι περήφανος γι' αυτό που είσαι. Σκέψου λιγάκι ότι η Αμερική ανακαλύφθηκε και πήρε το όνομά της από έναν Ιταλό! Οι Ιταλοί κάνουν γλυκιά μουσική, τραγουδούν υπέροχα, ζωγραφίζουν τους ωραιότερους πίνακες, γράφουν αριστουργήματα και κτίζουν όμορφα κτίρια. Πώς μπορεί να μην είσαι περήφανος που είσαι Ιταλός; Και είσαι ακόμα πιο τυχερός, γιατί είσαι επίσης και Αμερικανός».

«Όμως όλ' αυτά δεν τα ξέρουν οι άλλοι», του αντιμίλησα, «θα προτιμούσα να είμαι σαν όλους τους άλλους».

«Ε λοιπόν, δεν είσαι! Ο θεός δεν θέλησε να μας κάνει όλους ίδιους. Μας έκανε διαφορετικούς για να μπορεί ο καθένας να είναι ο εαυτός του. Ποτέ να μη φοβάσαι τις διαφορές. Η διαφορά είναι καλό. Θα σου άρεσε να είσαι σαν τα παιδιά που σ' έδειραν και σου φώναζαν αυτά τα πράγματα; Θα σου άρεσε να κάνεις τους άλλους να υποφέρουν και να κλαίνε; Δεν χαίρεσαι που διαφέρεις απ' αυτούς;» Θυμάμαι ότι το επιχείρημά του μου είχε φανεί αδύνατο, αλλά έμεινα σιωπηλός.

«Λοιπόν θα σου άρεσε;», επέμενε ο πατέρας μου, «θα ήθελες να είσαι σαν κι' αυτούς, σαν κι' αυτούς που σε πλήγωσαν;»

«Όχι».

«Τότε σκούπισε τα δάκρυά σου και να είσαι περήφανος γι' αυτό που είσαι. Μπορείς να είσαι βέβαιος ότι δεν θα είναι αυτή η τελευταία φορά που θα συναντήσεις τέτοιους ανθρώπους. Υπάρχουν παντού. Να τους λυπάσαι, αλλά να μην τους φοβάσαι. Πρέπει να είμαστε δυνατοί και πάντα περήφανοι για το ποιοι και το τι είμαστε, τότε κανείς δεν μπορεί να μας κάνει κακό».

Μου σκούπισε τα μάτια, έπλυνε το πρόσωπο μου, και μου είπε: «έλα τώρα, πάμε να πάρουμε λίγο ψωμί με βούτυρο και να το φάμε στον κήπο».

Αν και δεν βρήκα την εξήγηση του πατέρα μου πολύ ικανοποιητική, κατά κάποιον τρόπο μ' έκανε να νιώσω καλύτερα. Ίσως το γεγονός ότι με πήρε στην αγκαλιά του, με άκουσε και με αγαπούσε να ήταν αρκετό. Ήμουν ακόμη απογοητευμένος από τους ανθρώπους που είχαν την ικανότητα να είναι τόσο σκληροί, που επέμεναν να χρησιμοποιούν τους άλλους σαν αποδιοπομπαίους τράγους για τις δικές τους ανεπάρκειες, και ακόμη περισσότερο γιατί τους αφήναμε ατιμώρητους.

Αργότερα, η εμπειρία μου μού δίδαξε ότι δεν ήμουν μόνος, ότι αυτές οι επώδυνες συγκρούσεις, και ακόμη χειρότερες, είχαν συμβεί και στους Εβραίους φίλους μου, τους Μεξικανούς φίλους μου, τους Μαύρους, τους Καθολικούς, τους Προτεστάντες και τους ανάπηρους φίλους μου.

Ο πατέρας μου είχε δίκιο, όταν μου μάθαινε ότι όσο υπάρχει άγνοια θα υπάρχει και αδικία, όσο υπάρχουν αυτοί που ασυνείδητα μισούν τον εαυτό τους θα υπάρχουν και διώξεις. Έτσι είναι δυστυχώς η ζωή, οι αποδιοπομπαίοι τράγοι ανήκουν συνήθως σε μια μειονότητα.

Όμως ο πατέρας θεωρούσε σαν τη μεγαλύτερη πρόκληση να μπορείς να αγαπάς τους εχθρούς σου. «Φέρ' τους στο σπίτι Φελίτσε», μου έλεγε, «όταν μας γνωρίσουν δεν θα μπορούν να μην μας αγαπούν».

Βεβαίως ο πατέρας μου δεν έλυσε το πρόβλημα της μισαλλοδοξίας, εκείνο το ηλιόλουστο καλιφορνέζικο απόγευμα που τρώγαμε ψωμί με βούτυρο στον κήπο. Αλλά κάτι στην εξήγησή του, στη δύναμη και την αποφασιστικότητά του, συνέχισε πάντα να με βοηθά να δω τη μισαλλοδοξία και τις διακρίσεις όπως πραγματικά είναι: ένα καταφύγιο για την αδυναμία και την άγνοια. Την παραδοχή και την κατανόηση τις περιμένουμε μόνο από τους δυνατούς.

**Λεό Μπουσκάλια
«Ο Πατέρας μου»**

Μετάφραση: Καλλιόπη Δ. Πατέρα

- 1. Ποια είναι η συμπεριφορά της μαθητικής ομάδας απέναντι στο μετανάστη συμμαθητή τους; Ποια στοιχεία διαφορετικότητας τους ωθούν σ' αυτή τη συγκεκριμένη συμπεριφορά;**
- 2. Ποια είναι η αντίδραση του νεαρού μετανάστη στην επιθετικότητα των συμμαθητών του; Με ποια στάση και ποια επιχειρήματα προσπαθεί ο πατέρας να ανατρέψει τα αρνητικά συναισθήματα που τείνει να δημιουργήσει ο γιος του για την ταυτότητά του;**
- 3. «...όσο υπάρχει άγνοια θα υπάρχει και αδικία, όσο υπάρχουν αυτοί που ασυνείδητα μισούν τον εαυτό τους θα υπάρχουν και διώξεις». Τεκμηριώστε την άποψη αυτή του συγγραφέα με αντίστοιχη επιχειρηματολογία από το κείμενο του Κορνήλιου Καστοριάδη «Οι ρίζες του μίσους».**

Βλ. Κανιάρης

Ο διεθνιστικός εθνικισμός και η έξαρση του ρατσισμού

[...]Ιδιάζουσα μορφή ρατσισμού, θεσμοποιημένου ή μη, μπορεί να προσλάβει και ο εθνικισμός, με την απαξιωτική σημασία του όρου. Ήδη από τις αρχές του 19ου αιώνα, στο πλαίσιο του αστικού μετασχηματισμού των ευρωπαϊκών ιδίως κοινωνιών, συγκροτήθηκαν τα σύγχρονα εθνικά κράτη βάσει της αρχής των εθνότητων: κάθε έθνος και κράτος, κάθε κράτος και έθνος. Συναφώς δε καλλιεργήθηκε η εθνικιστική ιδεολογία για την εξυπηρέτηση εθνοενωτικών επιδιώξεων, η οποία πολλές φορές προσέκρουσε σε αντίστοιχες όμοιες επιδιώξεις άλλων εθνικών κρατών, ιδίως γειτονικών. Τη ρατσιστική υφή του προσλαμβάνει ο εθνικισμός όταν εξαίρει, όχι απλώς την ιδιαιτερότητα, αλλά την υπεροχή των στοιχείων του οικείου έθνους –ιστορικών, φυλετικών, θρησκευτικών, γλωσσικών, πολιτισμικών– ως οιονεί «περιούσιου», ενώ παραλλήλως διαβάλλει ως κατώτερα και περιφρονεί τα αντίστοιχα χαρακτηριστικά στοιχεία που συνθέτουν την ταυτότητα των άλλων

εθνών. Υπό την κάλυψη δε αυτής της ρατσιστικής ιδεολογίας ο εθνικισμός αποβαίνει πολλές φορές φανατικός, βίαιος, επιθετικός, σοβινιστικός και φιλοπόλεμος. Ως εύλογη αντίδραση προς αυτόν διαμορφώνεται συχνά μια αντιεθνικιστική ιδεολογία, η οποία και του αντιπαρατάσσεται. Πάντως πρέπει να σημειώσω ότι οι αντιεθνικιστές, για να είναι συνεπείς προς τις διεθνιστικές αρχές τους και πειστικοί, δεν πρέπει να παραβλέπουν τον ενδεχομένως υπάρχοντα εθνικισμό της αντίπερα όχθης, ιδίως όταν αυτός έχει εκδηλώσει, άμεσα ή έμμεσα, αλυτρωτικές και επεκτατικές προθέσεις.

Διότι άλλως τον εξυπηρετούν εξ αντικειμένου, δηλαδή ενισχύουν «διεθνιστικά» αυτόν τον εθνικισμό και καταντούν οιονεί συνεργοί του – με άλλες λέξεις, «παίζουν το παιχνίδι του» (εις βάρος της δικής τους χώρας)

–,οπότε ο μονόπλευρος και μονοδρομικός αντιεθνικισμός εμφανίζεται μεροληπτικός και αποβαίνει αναξιόπιστος.¹

Όλα αυτά τα ζήσαμε πρόσφατα, όταν μια αντιεθνικιστική «υστερία» ορισμένων δημοσιογράφων, πολιτικών και διανοούμενων διαδέχθηκε τη λαϊκή εθνικιστική «υστερία» για την οικειοποίηση σκέτους του ονόματος «Μακεδονία» από το νεότευκτο γειτονικό (φιλικό κατά τα άλλα!) κράτος των Σκοπίων

¹ Αναφέρεται στη συμπεριφορά ορισμένων προσώπων ή «κύκλων» της χώρας μας, οι οποίοι, ενώ είναι πολύ ευαίσθητοι σε εκδηλώσεις εθνικισμού εναντίον Αλβανών, Κούρδων ή Τούρκων π.χ., σιωπούν μπροστά σε αντίστοιχες εκδηλώσεις εναντίον Ελλήνων ή της Ελλάδας.

Ένα νέο εθνικιστικό φαινόμενο, που θα το ονόμαζα «μικροεθνικισμό», έχει ανακύψει πρόσφατα και εντείνεται ολοένα. Το συναντούμε ιδίως στα Βαλκάνια, μετά την κατάρρευση των καθεστώτων του αποκληθέντος «υπαρκτού σοσιαλισμού». Ορισμένες μειοψηφικές ομάδες πληθυσμού, που επί σειράν πολλών δεκαετιών ή και αιώνων συμβίωναν στο πλαίσιο της πολιτικής κοινότητας ενός εθνικού κράτους, έχουν αρχίσει να κατασκευάζουν, διαμορφώνουν και προβάλλουν τη συλλογική ύπαρξή τους, αυτόπροσδιοριζόμενες ως μειονότητες –με ιδιαιτερότητες εθνοτικές, γλωσσικές, φυλετικές, θρησκευτικές, πολιτισμικές–, διεκδικώντας σε πρώτη μεν φάση τη θεσμική αναγνώρισή τους, προοπτικά δε την αυτόνόμησή τους ή και τη απόσχισή τους από το συγκεκριμένο κράτος και την ίδρυση δικού τους κράτους –ή την ένταξή τους σε οικείο όμορο κράτος². Σε αυτούς τους «μικροεθνικισμούς» όμως αντιτάσσεται αναποφεύκτως αναζωπυρούμενος ο εθνικισμός της πλειοψηφίας του συγκεκριμένου λαού, με αποτέλεσμα τη δημιουργία και την όξυνση ενδοκρατικών τοπικών αντιπαραθέσεων και διενέξεων που τείνουν να προσλάβουν ρατσιστικό εκατέρωθεν χαρακτήρα.

Το θέμα των μειονοτήτων είναι πάντως πολυδιάστατο. Πέραν της θεωρητικής ενδιαφέρουσα είναι η πρακτική αντιμετώπισή του, η οποία πρέπει να γίνεται με πολλή προσοχή, διότι μπορεί να οδηγήσει σε επικίνδυνες καταστάσεις διεθνούς αναταραχής. Εν πρώτοις, υπάρχει το ενδεχόμενο επιτήδειας πολιτικής εκμετάλλευσης του μειονοτικού «μικροεθνικισμού» από ορισμένες μεγάλες Δυνάμεις, ώστε να έχουν την ευχέρεια επεμβάσεων στις εσωτερικές υποθέσεις

² Η περίπτωση του Κοσσυφοπεδίου

άλλων (μικρότερων) κρατών με το πρόσχημα της προστασίας των μειονοτήτων και γενικότερα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Εξάλλου, υποθάλπεται έτσι η τάση για αναθεώρηση των υφισταμένων συνόρων και για ακρωτηριασμό ή διαμελισμό των υπαρχόντων εθνικών κρατών, όταν τούτο συμφέρει σε κάποια ισχυρά κράτη. Τον «μικροεθνισμό» υποδαυλίζουν επίσης και γειτονικά όμορα κράτη, τα οποία, προβάλλοντας το ενδιαφέρον τους για την προστασία κάποιας «συγγενικής» μειονότητας, προωθούν επεκτατικές εδαφικές βλέψεις. Όσο δε η αντιπαράθεση μεταξύ μειονοτικού εθνικισμού και πλειοψηφικού (ή κρατικού) εθνικισμού εντείνεται, αποβαίνει επικίνδυνη για την ειρήνη, δεδομένου ότι οι μειονότητες λειτουργούν συχνά ως προγεφυρώματα εθνικιστικών επιδιώξεων αλυτρωτικού χαρακτήρα και χρησιμοποιούνται ως δούρειοι ίπποι για την αποσταθεροποίηση και τη μεταβολή του status quo της διεθνούς έννομης τάξης.

Εκ πρώτης όψεως είναι περίεργο ότι στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, αντί να ενοποιείται το διεθνές σύστημα, χαρακτηρίζεται από διασπάσεις, κατατμήσεις και αντιπαραθέσεις, οφειλόμενες ιδίως στην έξαρση των μειονοτικών εθνικισμών. Έτσι δημιουργείται το αντιφατικό –όχι όμως και δυσεξήγητο διαλεκτικά– φαινόμενο της αναζωπύρωσης και έκρηξης των εθνικισμών, με προοπτική την ίδρυση νέων κρατικών μορφωμάτων, δηλαδή ασθενικών κρατιδίων, εθνικά «καθαρών», τυπικά ανεξάρτητων, αλλά οικονομικά και πολιτικά ευάλωτων και ευκόλως κηδεμονεύσιμων και χειραγωγήσιμων από τα μεγάλα και ισχυρά κράτη. Ενώ, δηλαδή, η διεθνιστική ιδεολογία προβάλλει την υπέρβαση του «κράτους-έθνους», καλλιεργεί παράλληλα την αποσχιστική τάση των μειονοτικών εθνοτικών ομάδων να αποτελέσουν νέα εθνικά (μικρά) κράτη. Έτσι, αντί του «κράτους-έθνους» αναδύεται το

«κρατίδιο-έθνος». Πρόκειται για έναν «μεταμοντέρνο» διεθνιστικό εθνικισμό – ή εθνικιστικό διεθνισμό...

Η εξέλιξη αυτή δημιουργεί σοβαρά προβλήματα στη διεθνή κοινότητα όσον αφορά την προστασία των ανθρώπινων δικαιωμάτων. Διότι, όσο εντονότερος καθίσταται ο μειονοτικός «μικροεθνικισμός», τόσο τείνει σε έμπρακτη αμφισβήτηση της κυριαρχίας της εδαφικής ακεραιότητας του συγκεκριμένου κράτους. Οπότε τούτο, για να αντιμετωπίσει αυτή την αμφισβήτηση – έστω και αν με την πολιτική του είχε ίσως προκαλέσει την έξαρση του μειονοτικού εθνικισμού– ενδέχεται να λάβει κατασταλτικά μέτρα ρατσιστικού χαρακτήρα.

Η διεθνής έννομη τάξη έχει, ιδίως μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, αποδοκιμάσει και καταδικάσει κάθε μορφή ρατσισμού, ενώ παράλληλα έχει θεσπίσει όργανα, μηχανισμούς και διαδικασίες ελέγχου για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου (π.χ. Χάρτης των Ηνωμένων Εθνών, Οικουμενική Διακήρυξη του 1948, Ευρωπαϊκή Σύμβαση του 1950, Διεθνής Σύμβαση του 1965 για την κατάργηση κάθε μορφής φυλετικών διακρίσεων, δύο Διεθνή Σύμφωνα του 1966 για τα ατομικά, πολιτικά, κοινωνικά κτλ. δικαιώματα, Τελική Πράξη του Ελσίνκι του 1975 και πολλά άλλα διεθνή κείμενα). Η διεθνοποίηση της προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων επέφερε ωστόσο μια κάποια άμβλυνση και σχετικοποίηση της εθνικής κυριαρχίας των καθέκαστα κρατών, με την παροχή δυνατότητας επεμβάσεων στις εσωτερικές υποθέσεις τους εκ μέρους των διεθνών οργανισμών, σε περιπτώσεις σοβαρών παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Πάντως, εν όψει της αρχής της μη επέμβασης του άρθρου 2, παρ. 7, του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, δεν νομιμοποιούνται για τις «ανθρωπιστικές» αυτές επεμβάσεις τα οποιαδήποτε άλλα κράτη αλλά μόνο τα συγκεκριμένα θεσμοθετημένα διεθνή όργανα, τα οποία,

στο πλαίσιο του κανονιστικού καθεστώτος της διεθνούς κοινωνίας, έχουν καταστεί αρμόδια να ασκούν έλεγχο και να επιβάλλουν κυρώσεις (όπως π.χ. το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου του Στρασβούργου). Όσον αφορά δε ειδικότερα τη λήψη κατασταλτικών μέτρων με χρήση βίας (ένοπλη επέμβαση – *manu militari*), για λόγους προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, εναντίον κράτους που τα παραβιάζει συστηματικά και σε ευρεία κλίμακα (π.χ. με μέτρα έντονου και βίαιου ρατσιστικού χαρακτήρα), το μόνο διεθνές όργανο που νομιμοποιείται προς τούτο είναι το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Το γεγονός ότι υπήρξαν ενίοτε, στο παρελθόν, παραβιάσεις αυτού του κανόνα –της βασικής αρχής– από ορισμένα κράτη αυτογνωμόνως δρώντα (π.χ. των ΗΠΑ στο Ιράν το 1980, της Γαλλίας στο Ζαΐρ το 1991, των ΗΠΑ στην Αϊτή το 1994) δεν αποτελεί επαρκή νομική βάση για να θεωρηθεί ότι έχει δήθεν δημιουργηθεί σχετικό έθιμο, και μάλιστα καταργητικό του προαναφερθέντος ρητού κανόνα του Χάρτη του ΟΗΕ.

Άλλωστε, αν η διεθνής κοινότητα επαφιόταν στα κατ' ιδίαν κράτη για την επιβολή τέτοιων κυρώσεων, θα προέκυπτε, εκ των πραγμάτων, ένα χαοτικό καθεστώς διεθνούς ανομίας και αναρχίας διάχυτης, με πρακτικό αποτέλεσμα, σε τελική ανάλυση, την επιβολή της «ανθρωπιστικής» θέλησης του εκάστοτε ισχυρότερου.

Αριστόβουλος Ι. Μάνεσης
Από τον ημερήσιο Τύπο

1. Πότε ο εθνικισμός προσλαμβάνει ρατσιστική υφή, κατά την άποψη του συγγραφέα, και ποια χαρακτηριστικά αναπτύσσει τότε; Ποια εύλογη αντίδραση μπορεί να προκαλέσει και ποιος κίνδυνος ελλοχεύει στην αντίδραση αυτή;
2. Πώς προέκυψε, κατά το συγγραφέα, το φαινόμενο του μικροεθνικισμού στα Βαλκάνια και πού μπορεί να οδηγήσει; Ποιοι είναι δυνατόν να το εκμεταλλευτούν και για ποιους λόγους;
3. Για την επίλυση των παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στα πλαίσια ρατσιστικών εκδηλώσεων, ο συγγραφέας παραπέμπει σε διεθνείς οργανισμούς και συμβάσεις. Θεωρείτε αποτελεσματική την παρέμβαση των οργανισμών αυτών για την εφαρμογή των σχετικών συμβάσεων; Στηρίξτε την απάντησή σας σε παραδείγματα από την πρόσφατη ιστορία.
4. Γιατί ο συγγραφέας απορρίπτει τον παραμερισμό του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ στη λήψη μέτρων με χρήση βίας για την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων; Συμφωνείτε με την επιχειρηματολογία του ή όχι; Αιτιολογήστε την απάντησή σας.

Κοινωνικές ταυτότητες

Οι κοινωνικές ταυτότητες είναι πολλές, είναι ιεραρχημένες και άνισες. Τις ταυτότητες τις αποκτάει ο άνθρωπος μέσα στην κοινωνία, αρχίζοντας από την οικογένεια. Υπάρχουν ταυτότητες πολύ πιο σταθερές από άλλες, γιατί είναι επενδυμένες με μεγάλη κοινωνική αξία. Την εθνική, π.χ., ή τη θρησκευτική τους ταυτότητα οι άνθρωποι την αλλάζουν πολύ σπάνια και σε πολύ ειδικές συνθήκες. Άλλες, αντίθετα, είναι πολύ πιο ρευστές γιατί έχουν λιγότερο βάρος και μικρή κοινωνική αξία.

Σε ορισμένες ταυτότητες άλλοι δίνουν μεγάλη αξία και άλλοι όχι. Άλλοι π.χ. αλλάζουν εύκολα πολιτική ταυτότητα, άλλοι το θεωρούν αθέμιτο και άλλοι σχεδόν ιεροσυλία απέναντι σε ευγενή ιδανικά.

Την επαγγελματική τους ταυτότητα επιδιώκουν οι άνθρωποι να την αλλάζουν όποτε μπορούν για να τη βελτιώσουν.

Οι πιο σταθερές απ' όλες τις κοινωνικές ταυτότητες είναι εκείνες που αποδίδουν κοινωνική ανωτερότητα, που καταφέρνουν γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο και αφομοιώνουν χαρακτηριστικά άλλων ταυτοτήτων που αποδίδουν κατωτερότητα, με βάση μια κοινωνική και αυθαίρετη ταξινόμηση. Ένα εύκολο παράδειγμα είναι η προφορά των αστικών κέντρων σε σχέση με τις τοπικές διαλεκτικές προφορές.

Με την ίδια λογική, οι άνθρωποι προβάλλουν τις ταυτότητες εκείνες που θεωρούνται με υψηλή κοινωνική αξία και ποτέ το αντίθετο. Κανένας άνθρωπος που π.χ. δεν έχει τελειώσει το Δημοτικό δεν αυτοπροβάλλεται στους άλλους σαν «αγράμματος».

Μια από τις παραδοσιακά ισχυρές κοινωνικές ταυτότητες είναι η τοπική καταγωγή. Υπάρχουν άνθρωποι που θεωρούν την τοπική τους ταυτότητα σημείο ανα-

φοράς της όλης τους προσωπικότητας. Άλλοι στην τοπική καταγωγή τους αρνούνται την παραδοσιακή κοινωνία, τις πεπιοθήσεις και προκαταλήψεις της αγροτικής κουλτούρας.

Ένα παράδειγμα είναι η κρητική καταγωγή. Κάποιος μακρινός συγγενής μου, που ήρθε παιδί στην Αθήνα του 1950 και έγινε με τη βοήθεια της οικογένειας μηχανικός, ερμήνευε σε όλη τη ζωή του μεγάλο ποσοστό των πράξεων του με αναφορά στην τοπική του καταγωγή, λέγοντας με καμάρι «είμαι Κρητικός». Απέδιδε στο «Κρητικός» πολλές θετικές αξίες και συστηματικά προέβαλε την τοπική του ταυτότητα γενικά συνώνυμη με τη λεβεντιά, την ντομπροσύνη, την αντοχή, την ειλικρίνεια, την αλληλεγγύη, την τιμιότητα και πολλά άλλα προτερήματα, ακόμη και το χιούμορ.

Η αδελφή του ωστόσο, που έζησε κι εκείνη στην Αθήνα και έγινε παρά τις αντιρρήσεις της οικογένειας γιατρός, απέδιδε στην τοπική της ταυτότητα (που αγαπούσε και αγαπάει πάντα) πολλά αρνητικά στοιχεία δίπλα στα θετικά. Και μιλούσε με πίκρα για τις μπαλωθιές που βαράνε στη γέννηση αρσενικών παιδιών, για τις σφαγμένες αδελφές, για το αντριλίκι και τον κίνδυνο που συνοδεύει την παράνομη οπλοφορία, για την ευκολία με την οποία επέλεγαν οι φορείς της τοπικής κουλτούρας τη βία σαν λύση ασήμαντων προβλημάτων, για φόνους εκ προμελέτης με αίτιο οικονομικές διαφορές τελείως ανάξιες λόγου.

Υπάρχουν λοιπόν οι ταυτότητες, αλλά υπάρχουν και οι αναπαραστάσεις τους στο μυαλό των ανθρώπων. Αυτό σημαίνει ότι οι ταυτότητες δεν επιβάλλονται μηχανικά μέσα στην κοινωνικοποίηση. Αντίθετα τα άτομα δομούν τις πολλές τους κοινωνικές ταυτότητες ενεργητικά στη διάρκεια της ζωής τους, ανάλογα με πολλούς παράγοντες κοινωνικούς. Άρα οι κοινωνικές

ταυτότητες δεν είναι στατικές ούτε ίδιες για πάντα, αλλά μεταμορφώνονται διαρκώς.

Αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχουν ταυτότητες ούτε «φυσικές» ούτε «αυθεντικές». Οι κοινωνικές προκαταλήψεις ξεκινάνε ακριβώς από την αντιμετώπιση των ταυτοτήτων σαν να ήταν φυσικές και άρα αυθεντικές.

Ακριβώς επειδή οι κοινωνικές ταυτότητες γίνονται αντιληπτές από τον κοινό νου σαν στατικές και «φυσικές», η ζωντανή απόδειξη με την παρουσία «άλλων» που είναι «διαφορετικοί» προκαλεί καχυποψία ή και εχθρικότητα. Η παρουσία και μόνον «άλλων διαφορετικών» αμφισβητεί τη «φυσικότητα», γιατί καθρεφτίζει την απόδειξη ότι όλες οι ταυτότητες είναι «ιδιαίτερες» και καμία δεν είναι ούτε φυσική ούτε αυθεντική.

Οι προκαταλήψεις και οι διακρίσεις στηρίζονται σε στοιχεία των ταυτοτήτων που θεωρούνται αυτονόητα. Με τα «αυτονόητα» και «αυθεντικά» της χαρακτηριστικά η κάθε κοινωνική ταυτότητα γίνεται στερεότυπο και αυτό οδηγεί στις κοινωνικές διακρίσεις. Εύκολο παράδειγμα είναι οι κοινωνικές ταυτότητες φύλου.

Η ταυτότητα του φύλου βεβαίως είναι κοινωνική και καθόλου «φυσική». Όλα ανεξαιρέτως τα χαρακτηριστικά των αντρών και των γυναικών που προσδιορίζουν τη συμπεριφορά, τις ιδέες, την προσωπικότητα, τη στάση απέναντι στο ιδιωτικό και το δημόσιο, τα όνειρα, τις φιλοδοξίες, τις επιλογές κ.ο.κ., είναι προϊόντα της κοινωνίας και όχι της βιολογίας.

Και αποτελεί θεμέλιο των διακρίσεων κατά των γυναικών στην κοινωνία η πλατιά πεποίθηση ότι οι ταυτότητες του φύλου είναι «φυσικές», και ότι άρα το στερεότυπο της θηλυκότητας και του ανδρισμού που επικρατεί στην κοινωνία είναι αυτονόητα δοσμένο από τη φύση.

**Άννα Φραγκουδάκη
Από τον ημερήσιο Τύπο**

- 1. Ποια είναι, κατά τη συγγραφέα, τα χαρακτηριστικά των κοινωνικών ταυτοτήτων και πώς ιεραρχούνται αυτές στην κοινωνία και στη συνείδηση των ανθρώπων;**
- 2. «...δεν υπάρχουν ταυτότητες ούτε φυσικές ούτε αυθεντικές». Πώς τεκμηριώνει η συγγραφέας την άποψή της αυτή και με ποιον τρόπο, πάνω σ' αυτή, οικοδομεί τη συλλογιστική της για τις προκαταλήψεις και τις διακρίσεις;**

Το κουτσομπολιό σαν πολιτική αρετή

Το πολιτιστικό περιβάλλον καθορίζει τη φύση των ατόμων σε τέτοιο σημείο, ώστε να μην είμαστε πια σε θέση να το διακρίνουμε ακόμη κι όταν αποκρούουμε τις ρατσιστικές γνώμες όσων αποδίνουν σε σταθερή φυσική ιδιότητα τη συμπεριφορά κάποιου. Σε τέτοιες περιπτώσεις η πιο αυθόρμητη αντίδραση είναι συνήθως να αρνιόμαστε την υποθετική φυσική ιδιότητα. Σχεδόν όπως έκαναν οι φωτισμένοι δημοκράτες στην περίοδο της παρακμής τους, πριν λίγα χρόνια, μπρος στο ρατσιστή που περιγελούσε τους νέγρους για τα κατσαρά τους μαλλιά και την πλακουτσωτή μύτη-τους: κατέβαλαν απεγνωσμένες προσπάθειες να αποδείξουν έμμεσα ότι οι νέγροι έχουν ίσια μαλλιά και ελληνόμορφες μύτες (μέχρις ότου το African Look και το σλόγκαν «Black is beautiful» βάλανε τα πράγματα στη θέση τους). Η τελευταία Σύνοδος¹ τέλειωσε χωρίς να παραχωρήσει στις γυναίκες την ιερατεία, και ορισμένες εφημερίδες μετάφεραν τη γνώμη των πιο οπισθοδρομικών ιερέων και επισκόπων, που διστάζουν να εμπιστευτούνε τη διακονία της εξομολόγησης στις γυναίκες γιατί «όπως ξέρουμε είναι κουτσομπόλες και δε θα κατάφερναν να φυλάξουν το μυστικό».

Σχεδόν πάντα το σχόλιο που συνόδευε αυτές τις γνώμες προσπαθούσε να τις γελοιοποιήσει αποδίνοντας σε απλό μύθο το γεγονός ότι οι γυναίκες αγαπούν το κουτσομπολιό, μια και ο αρθρογράφος δεν ήθελε να αναγνωρίσει ένα υποθετικό φυσικό (και επομένως «φυλετικό») χαρακτηριστικό σαν γενικευμένο, σταθερό, αιώνιο. Όμως το πρόβλημα δεν είναι να αρνιόμαστε ένα δεδομένο φαινομενικά φυσικό

¹ Ο συγγραφέας αναφέρεται στην Καθολική Εκκλησία

χαρακτηριστικό, αλλά να το ανάγουμε στην πολιτιστική του μήτρα. Και απ' την αρχή θα ήθελα να επιβεβαιώσω ότι συνήθως οι γυναίκες κλίνουν προς αυτό που χαρακτηρίζουμε «κουτσομπολιό», ακόμη και σε βάρος της απαιτούμενης εχεμύθειας. Πρέπει όμως τώρα να καθορίσουμε τι είναι το κουτσομπολιό. Ας πούμε ότι συνίσταται σ' ένα μεγάλο ενδιαφέρον για τις ιδιωτικές υποθέσεις των άλλων και σε μια τάση διάδοσης των πληροφοριών συνοδεύοντάς τες με μια προσωπική αξιολόγηση. Ας διερωτηθούμε, ακόμη, αν η ανάγκη της γνώσης των πράξεων των ομοίων μας και η συζήτηση γύρω απ' αυτές δεν είναι χαρακτηριστικό του ανθρώπου σαν κοινωνικό ον. Ο άνθρωπος που δεν ενδιαφέρεται για όσα συμβαίνουν στους άλλους και δε νιώθει την ανάγκη να τα κρίνει δημόσια, είναι άρρωστος. Μόνο που, εξαιτίας της εκπαίδευσης και της αιώνιας διαίρεσης των καθηκόντων μεταξύ των φύλων, στον άντρα ανατίθεται η διαχείριση των δημοσίων πραγμάτων, ενώ στη γυναίκα ανατίθεται η διαχείριση των ιδιωτικών πραγμάτων, δηλαδή της οικογένειας. Τα δημόσια πράγματα εκτείνονται σε αχτίνα πόλης, κράτους και συχνά του κόσμου ολόκληρου. Η οικογένεια έχει μια αχτίνα δράσης που ενδιαφέρει την πολυκατοικία, τη συνοικία, το χωριό. Ασκώντας τη διαχείριση των δημοσίων πραγμάτων (πολιτική και διοικητική μηχανή, ψυχρός και θερμός πόλεμος), ο άντρας ενδιαφέρεται συνέχεια γι' αυτά που κάνουν οι άλλοι, τα διαδίδει και τα κρίνει. Όσο περισσότερο κάνει κάτι τέτοιο, τόσο περισσότερο θεωρείται κοινωνικά δραστήριος και θαρραλέος. Εάν βλέπει αλλά σιωπά, οι άλλοι τον θεωρούν ύποπτο για διαφθορά, μαφιόζο. Αυτό σημαίνει ότι σε δημόσιο επίπεδο το κουτσομπολιό είναι πολιτική αρετή. Για να νιώσει πιο ελεύθερος σ' αυτή του τη δραστηριότητα, ο άντρας κάνει με τους ομοίους του μια σιωπηρή συμφωνία, με την οποία η οικογενειακή σφαίρα καθορίζεται

σαν σφαίρα του ιδιωτικού, και δεν καλύπτεται από το δικαίωμα και την υποχρέωση κρίσης, εκτός από περιπτώσεις κατά τις οποίες η ιδιωτική ζωή επιδρά πάνω στη δημόσια. Για τον άντρα, επομένως, η εχεμύθεια στη σφαίρα του ιδιωτικού είναι αρετή, όπως αρετή είναι και το κουτσομπολιό (που ονομάζεται πολιτική συζήτηση) στη σφαίρα του δημοσίου.

Η καταπιεστική κατάσταση στην οποία βρέθηκε η γυναίκα επί χιλιετηρίδες, την ανάγκασε να ταυτίσει τη σφαίρα του ιδιωτικού με τη μοναδική σφαίρα του δημοσίου στην οποία μπορούσε να δράσει. Φυσικό είναι να κάνει κουτσομπολιό, για να υπακούσει στο ένστικτο κριτικής και κοινωνικής γνώσης, στο μοναδικό χώρο που της ήταν ελεύθερος. Το κουτσομπολιό «σε στυλ κυρά Κατίνας» δεν είναι τίποτ' άλλο από μια μορφή κριτικής των άλλων γυναικών που διαχειρίζονται στραβά τις ιδιωτικές υποθέσεις και –με τη σημασία που παίρνουνε τα προσωπικά σε κλίμακα συνοικίας ή χωριού– επιδρούν αρνητικά στη συμπεριφορά των άλλων. Το κουτσομπολιό της, που είναι ενοχλητικό για τον άντρα, καθορίζει τα όρια κοινωνικότητας, μέσα στα οποία η γυναίκα είναι υποχρεωμένη να ζει. Κι άλλωστε, το ότι μια πολιτιστική ανάγκη παίρνει τη μορφή δεύτερης φύσης είναι κάτι συνηθέστατο. Και η φύση του ανθρώπου αλλάζει μόνο αλλάζοντας τις πολιτιστικές συνήθειες.

Και η γυναίκα δεν θα μπορέσει να γίνει ιερέας όσο θα τη θέλουμε μόνο άγγελο της οικογενειακής εστίας.

Ουμπέρτο Έκο
«Η σημειολογία στην καθημερινή ζωή»
Απόδοση: Αντώνης Τσοπάνογλου

1. Ποιο γνώρισμα αποδίδεται ως φυσικό χαρακτηριστικό στη γυναίκα; Πώς το αντιμετωπίζει ο συγγραφέας; Σε τι διαφοροποιείται, κατά τη γνώμη σας, από τη συλλογιστική της Άννας Φραγκουδάκη στο προηγούμενο άρθρο;
2. Να εντοπίσετε στην αρχή και στο τέλος του κειμένου τη βασική θέση του συγγραφέα, πάνω στην οποία οικοδομεί την επιχειρηματολογία του. Αποδέχεσθε τη θέση αυτή; Αν όχι, να επιχειρηματολογήσετε εναντίον της. Αν ναι, να χρησιμοποιήσετε παραδείγματα που να την αποδεικνύουν.

Οι ρίζες του μίσους

Υπάρχουν δύο ψυχικές εκφράσεις του μίσους: το μίσος για τον άλλο και το μίσος για τον εαυτό μας, το οποίο συχνά δεν παρουσιάζεται ως τέτοιο. Αλλά πρέπει να καταλάβουμε ότι και τα δύο έχουν κοινή ρίζα, την άρνηση της ψυχικής μονάδας να δεχθεί αυτό που για την ίδια είναι ξένο. Η οντολογική αυτή διάρθρωση του ανθρώπου επιβάλλει αξεπέραστους εξαναγκασμούς σε κάθε κοινωνική οργάνωση και σε κάθε πολιτικό πλάνο. Καταδικάζει αμετάκλητα κάθε ιδέα για μία «διαφανή» κοινωνία, κάθε πολιτικό πλάνο που αποσκοπεί στην άμεση οικουμενική συμφιλίωση.

Κατά τη διαδικασία κοινωνικοποίησης, οι δύο διαστάσεις του μίσους χαλιναγωγούνται σε σημαντικό

βαθμό, τουλάχιστον όσον αφορά τις πιο δραματικές εκδηλώσεις τους. Εν μέρει αυτό επιτυγχάνεται μέσω του μόνιμου αντιπερισπασμού που ασκείται στην καταστροφική τάση από τους «εποικοδομητικούς» κοινωνικούς σκοπούς – την εκμετάλλευση της φύσης, τον συναγωνισμό των διαφόρων ειδών (τις «ειρηνικές» αγωνιστικές δραστηριότητες, όπως ο αθλητισμός, τον οικονομικό ή πολιτικό ανταγωνισμό, κτλ.). Όλες αυτές οι διέξοδοι κατευθύνουν ένα μέρος του μίσους και της «διαθέσιμης» καταστροφικής ενέργειας, αλλά όχι το σύνολο τους.

Το κομμάτι του μίσους και της καταστροφικότητας που απομένει φυλάσσεται σε μία δεξαμενή έτοιμη να μετατραπεί σε καταστροφικές δραστηριότητες, σχηματοποιημένες και θεσμοθετημένες, που στρέφονται εναντίον άλλων ομάδων –δηλαδή να μετατραπεί σε πόλεμο. Αυτό δεν σημαίνει ότι το ψυχικό μίσος είναι η «αιτία» του πολέμου. Αλλά το μίσος είναι, αναμφίβολα, ένας όρος, όχι μόνο απαραίτητος αλλά και ουσιαστικός, του πολέμου.

Το μίσος καθορίζει τον πόλεμο και εκφράζεται μέσω αυτού. Η φράση του Αντρέ Μαλρό¹ «είθε η νίκη σε αυτό τον πόλεμο να ανήκει σε όσους πολέμησαν χωρίς να τον αγαπούν»

¹ Αντρέ Μαλρό (Andre Malraux): Γάλλος μυθιστοριογράφος του 20ού αιώνα. Πολέμησε ως εθελοντής στο πλευρό των Δημοκρατικών στα χρόνια του ισπανικού εμφυλίου πολέμου (1936 – 1939) και στην αντίσταση κατά των Γερμανών (1940 – 1944). Πολιτικός συνεργάτης του στρατηγού Σαρλ ντε Γκωλ. Εκφράζει μία ελπίδα που στην πραγματικότητα διαψεύδεται σε όλους σχεδόν τους πολέμους.

Αλλιώς δεν θα καταλαβαίναμε πώς εκατομμύρια άνθρωποι στη διάρκεια της ιστορίας ήταν πρόθυμοι, από τη μία στιγμή στην άλλη, να σκοτώσουν αγνώστους ή να σκοτωθούν από αυτούς. Και όταν η δεξαμενή του μίσους δεν βρίσκει διέξοδο στον πόλεμο, εκδηλώνεται υπόκωφα με τη μορφή της περιφρόνησης, της ξενοφοβίας και του ρατσισμού.

Οι καταστροφικές τάσεις των ατόμων συνάδουν απόλυτα με την ανάγκη μίας κοινωνίας να ενδυναμώνει τη θέση των νόμων, των αξιών και των κανόνων της, ως μοναδικά στην τελειότητά τους και ως τα μόνα αληθινά, ενώ οι νόμοι, τα πιστεύω και τα έθιμα των άλλων είναι κατώτερα, λανθασμένα, άσχημα, αηδιαστικά, φριχτά, διαβολικά.

Και αυτό, με τη σειρά του, βρίσκεται σε πλήρη αρμονία με τις ψυχικές ανάγκες του ατόμου. Γιατί ό,τι υπάρχει πέρα από τον κύκλο σημασιών, που τόσο επίπονα περιέβαλε στον δρόμο προς την κοινωνικοποίηση, είναι λανθασμένο, άσχημο, ασύνετο. Το αυτό συμμερίζεται η ομάδα στην οποία ανήκει: φυλή, χωριό, έθνος, θρησκεία. Πρέπει να γίνει σαφώς αντιληπτό ότι κάθε απειλή προς τις θεσμοθετημένες ομάδες, στις οποίες ανήκουν τα άτομα, βιώνεται από αυτά ως πιο σοβαρή από μία απειλή κατά της ζωής τους.

Τα χαρακτηριστικά αυτά παρατηρούνται με μεγαλύτερη ένταση στις εντελώς κλειστές κοινωνίες: στις αρχαϊκές ή παραδοσιακές αλλά ακόμη και περισσότερο στις σύγχρονες απολυταρχικές. Η κύρια απάτη είναι πάντα: οι κανόνες μας είναι το καλό· το καλό είναι οι κανόνες μας· οι κανόνες μας δεν είναι ίδιοι με τους δικούς τους· άρα οι κανόνες τους δεν είναι καλοί. Επίσης: ο Θεός μας είναι ο αληθινός· η αλήθεια είναι ο Θεός μας· ο Θεός μας δεν είναι ίδιος με τον δικό τους· άρα ο Θεός τους δεν είναι αληθινός.

Πάντα φαινόταν σχεδόν αδύνατο οι ανθρώπινες ομάδες να αντιμετωπίζουν το διαφορετικό ως ακριβώς αυτό: απλώς διαφορετικό. Επίσης, ήταν σχεδόν αδύνατο να αντιμετωπίζουν τους θεσμούς των άλλων ως ούτε κατώτερους ούτε ανώτερους αλλά απλώς ως διαφορετικούς. Η συνάντηση μίας κοινωνίας με άλλες συνήθως ανοίγει τον δρόμο για τρεις πιθανές εκτιμήσεις: οι άλλοι είναι ανώτεροι από εμάς, είναι ίσοι ή είναι κατώτεροι. Αν δεχτούμε ότι είναι ανώτεροι, οφείλουμε να απαρνηθούμε τους θεσμούς μας και να υιοθετήσουμε τους δικούς τους. Αν είναι ίσοι θα μας ήταν αδιάφορο αν οι άλλοι είναι χριστιανοί ή ειδωλολάτρες. Οι δύο αυτές πιθανότητες είναι απαράδεκτες. Διότι αμφότερες προϋποθέτουν ότι το άτομο πρέπει να εγκαταλείψει τα σημεία αναφοράς του ή τουλάχιστον να τα θέσει υπό αμφισβήτηση.

Δεν απομένει λοιπόν παρά η τρίτη πιθανότητα: οι άλλοι είναι κατώτεροι. Αυτό βεβαίως αποκλείει την πιθανότητα οι άλλοι να είναι ίσοι με εμάς, με την έννοια ότι οι θεσμοί τους απλώς δεν συγκρίνονται με τους δικούς μας. Ακόμη και στην περίπτωση «μη θρησκευτικών» πολιτισμών, μία τέτοια παραδοχή θα δημιουργούσε αναπάντητα ερωτηματικά στο καθαρώς θεωρητικό επίπεδο: πώς αντιμετωπίζει κανείς κοινωνίες που δεν αναγνωρίζουν τα ανθρώπινα δικαιώματα, επιβάλλουν στους πολίτες τους σκληρές ποινές ή έχουν απαράδεκτα έθιμα;

Ο δρόμος προς την αναγνώριση του διαφορετικού αρχίζει στο ίδιο σημείο και έχει τα ίδια κίνητρα με την αμφισβήτηση των δεδομένων θεσμών της κοινωνίας, της απελευθέρωση των σκέψεων και των πράξεων, εν ολίγοις τη γέννηση της δημοκρατίας και της φιλοσοφίας. Εδώ μπαίνει κανείς σε πειρασμό να πει ότι το άνοιγμα της σκέψης και ο μερικός και σχετικός εκδημοκρατισμός των πολιτικών καθεστώτων της Δύσης

συνοδεύτηκαν από την παρακμή του σωβινισμού, της ξενοφοβίας και του ρατσισμού. Ωστόσο, δεν μπορούμε να δεχτούμε αυτή την ιδέα χωρίς να θέσουμε ισχυρούς περιορισμούς. Αρκεί να σκεφτούμε με πόσο ακραία επιθετικότητα επανεμφανίστηκε ο εθνικισμός, η ξενοφοβία και ο ρατσισμός στο 20ό αιώνα σε χώρες «αναπτυγμένες» και «δημοκρατικές».

Όλα όσα ειπώθηκαν μέχρι εδώ αφορούν τον αποκλεισμό του άλλου. Δεν αρκούν για να «εξηγήσουμε» γιατί αυτός ο αποκλεισμός γίνεται διάκριση, περιφρόνηση, απομόνωση, και τελικά μίσος, λύσσα και δολοφονική τρέλα. Δεν πιστεύω όμως ότι μπορεί να υπάρξει γενική «εξήγηση».

Μπορώ μόνο να αναφέρω έναν παράγοντα που αφορά τις μαζικές εκρήξεις εθνικού και ρατσιστικού μίσους στη σύγχρονη εποχή. Η κατάρρευση, στις καπιταλιστικές κοινωνίες, σχεδόν όλων των αρχών είχε ως επίπτωση τη συσπείρωση για λόγους ταύτισης γύρω από τη «θρησκεία», το «έθνος» ή τη «ράτσα» και όξυνε το μίσος προς τους ξένους. Η κατάσταση δεν είναι διαφορετική στις μη ευρωπαϊκές κοινωνίες που υφίστανται το σοκ της εισβολής του μοντέρνου τρόπου ζωής, άρα και την κονιοποίηση των παραδοσιακών σημείων αναφοράς με τα οποία ταυτίζονται τα άτομα. Το αποτέλεσμα είναι η αύξηση του θρησκευτικού και/ή εθνικού φανατισμού.

Μια τελευταία παρατήρηση που αφορά τον ρατσισμό. Το κύριο και καθοριστικό χαρακτηριστικό του ρατσισμού είναι η «απαραίτητη μη μετατρεψιμότητα» του άλλου.

Ο θρησκευτικά μισαλλόδοξος δέχεται με χαρά τον προσηλυτισμό των απίστων· ο «λογικά» εθνικιστής χαίρεται όταν ξένα εδάφη προσαρτώνται στη χώρα του και οι κάτοικοι τους «αφομοιώνονται». Δεν είναι όμως τέτοια η περίπτωση του ρατσιστή. Οι γερμανοί εβραίοι

θα ήθελαν να παραμείνουν πολίτες του Τρίτου Ράιχ· αλλά οι ναζιστές ούτε να το ακούσουν.

Ακριβώς γιατί στην περίπτωση του ρατσισμού το αντικείμενο του μίσους πρέπει να είναι «μη μετατρέψιμο». Γι' αυτό ο ρατσιστής επικαλείται ή εφευρίσκει δήθεν φυσικά (βιολογικά), άρα μη μετατρέψιμα, χαρακτηριστικά του αντικειμένου του μίσους του: το χρώμα τους δέρματος του, τα διακριτικά γνωρίσματα του προσώπου του. Τέλος, θα ήταν απολύτως δικαιολογημένο να συνδέσουμε αυτή την ακραία μορφή του μίσους προς τον άλλο με το πιο σκοτεινό, πιο άγνωστο και πιο συγκρατημένο είδος μίσους: το μίσος προς τον εαυτό μας.

Η αυτονομία, δηλαδή η πλήρης δημοκρατία, και η αποδοχή του άλλου δεν αποτελούν φυσική ανθρώπινη κλίση. Αμφότερες συναντούν τεράστια εμπόδια. Γνωρίζουμε από την ιστορία ότι ο αγώνας για τη δημοκρατία είχε μέχρι σήμερα οριακά μεγαλύτερη επιτυχία από τον αγώνα κατά του σωβινισμού, της ξενοφοβίας και του ρατσισμού. Αλλά για όσους είναι στρατευμένοι στο μοναδικό πολιτικό πλάνο που χρήζει υπεράσπισης, το πλάνο της οικουμενικής ελευθερίας, ο μοναδικός ανοικτός δρόμος είναι η συνέχιση του αγώνα κόντρα στο ρεύμα.

Κορνήλιος Καστοριάδης
Από τον ημερήσιο Τύπο

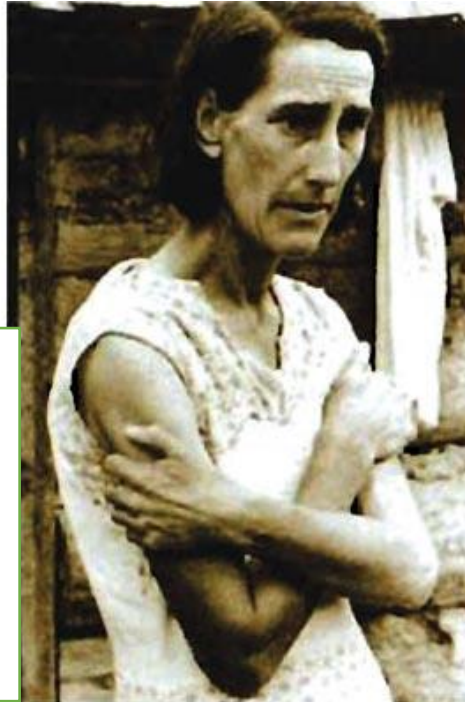
1. Πού βρίσκονται οι ρίζες του μίσους, κατά το συγγραφέα, και μέσα σε ποιο κοινωνικό πλαίσιο δημιουργούνται οι όροι της εκδήλωσής του; Με ποιες μορφές εκδηλώνεται αυτό;

2. Μέσα από ποιες διαδικασίες και γιατί οι ανθρώπινες ομάδες και τα άτομα αντιμετωπίζουν το διαφορετικό ως κατώτερο;
3. Σε τι διαφέρει ο ρατσισμός από άλλες μορφές μισαλλοδοξίας, κατά το συγγραφέα;
4. Από πού αρχίζει, κατά το συγγραφέα, και ποιες αξίες συναντά στην πορεία του ο δρόμος για την αναγνώριση του διαφορετικού; Γιατί πιστεύει ότι ο δρόμος αυτός είναι δύσκολος;

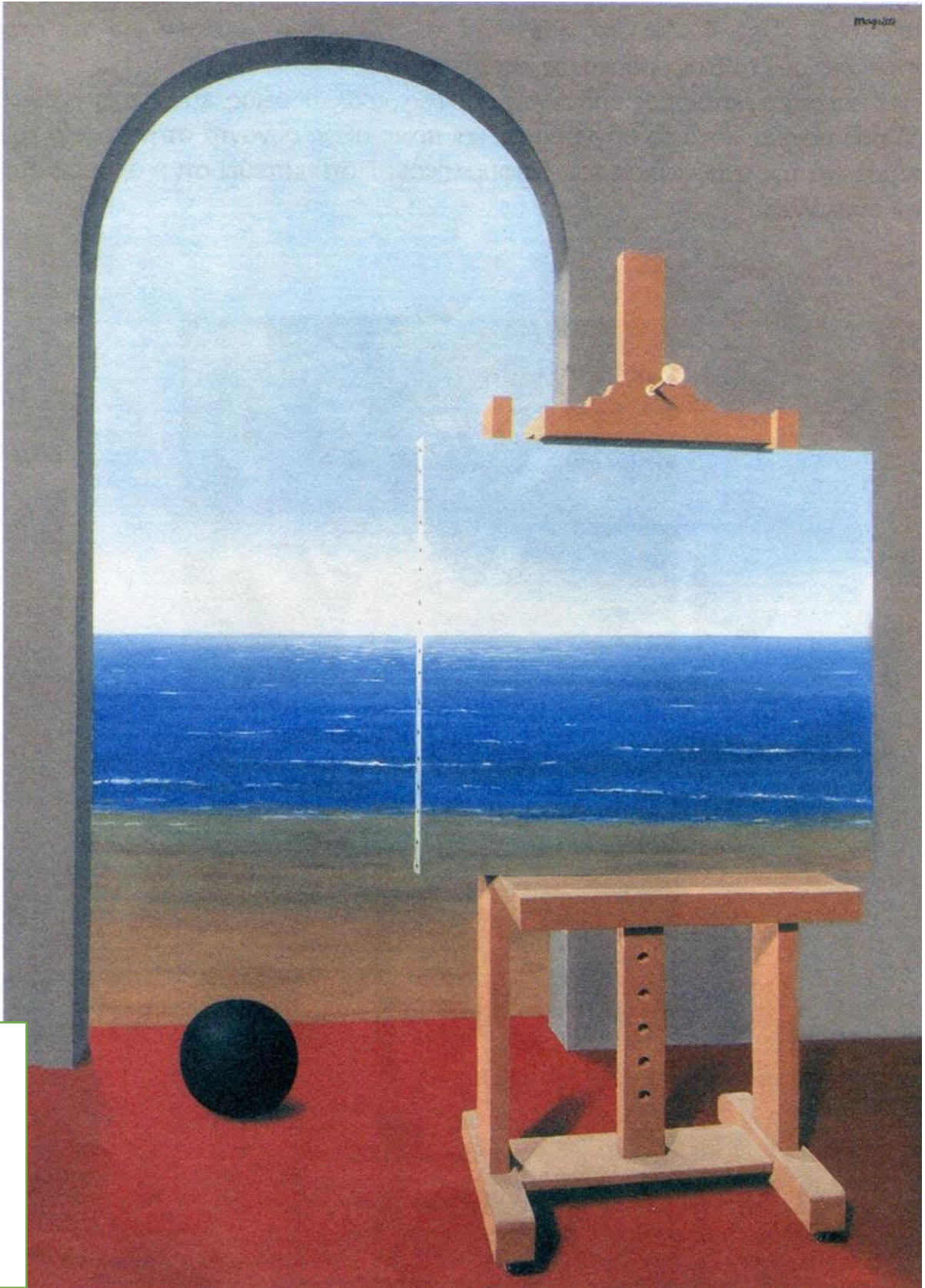
John Vachon

Ben Shahn

Margitte

R. Margitte

Τέχνη και Κριτική

Φρόντισε

Η Ποίηση αρχίζει από κει που την τελευταία λέξη δεν
την έχει ο θάνατος

Η λειτουργία της τέχνης

Ο μύθος του Ινδού

Ο ρόλος και η αναγκαιότητα της Τέχνης

Πάντα πολιτική και υπαρξιακή η έκφραση του
καλλιτέχνη και απόλυτα

δεμένη με τη ζωή του ανθρώπου

Ηρόστρατος;

Καλλιτέχνες και «Καλλιτέχνες»

Ο Ηνίοχος των Δελφών

Η αναγκαιότητα και τα όρια της κριτικής

Ο κριτικός και ο ρόλος του

Φρόντισε

Φρόντισε οι στίχοι σου να σπονδυλωθούν
με τις αρθρώσεις των σκληρών των συγκεκριμένων
λέξεων.

Πάσχισε να ναι προεκτάσεις της πραγματικότητας
όπως κάθε δάχτυλο είναι μια προέκταση στο δεξί σου
χέρι.

Έτσι μονάχα θα μπορέσουν σαν την παλάμη του
γιατρού

να συνεφέρουν με χαστούκια
όσους λιποθύμησαν
μπροστά στο άδειο πρόσωπο τους.

Άρης Αλεξάνδρου
«Ευθύτης οδών»

1. Ποια είναι η έγνοια του ποιητή κατά τη δημιουργία του ποιήματος;
2. Ποια λειτουργία της τέχνης υπαινίσσονται οι στίχοι του Α. Αλεξάνδρου;

G. de Chirico

Η Ποίηση αρχίζει από κει που την τελευταία λέξη δεν την έχει ο θάνατος

Η ΠΡΩΤΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ. Απομένει να μάθουμε ποια είναι η τελευταία. Η αίσθηση του «γυρισμού των πραγμάτων» μου είναι οικεία, ίδια καθώς το κύμα της Ποίησης που έλεγα πριν ότι τ' αφήνω να χτυπά μακριά, στην πρώτη μου νεότητα και να ξαναγυρίζει εκεί που περιμένω, λιγοστεμένος κάθε φορά και περισσότερο αλλ' ορθός, καθώς το θέλησα. Ένας αμετανόητα ερωτευμένος· που πηγαίνω πάντα νωρίτερα στο σημείο το κρυφό της συνάντησης, με την ίδια λαχτάρα, το ίδιο σφίξιμο στο λαιμό, το ίδιο βηματισμα επάνω-κάτω και περιμένω... Τι; Ίσως αυτό, θα έλεγα, που αν δεν ανέβει να γίνει δάκρυο, πήζει στο στήθος και βαραίνει και ο κόσμος όλος άξαφνα φαίνεται τόσο γλυκός και τόσο πικρός μαζί. Κάποτε, είναι μια κοπέλα· κάποτε πάλι, δύο-τρεις στίχοι· πολλές φορές, απλά και μόνον το καλοκαίρι.

Τα πιο ανεπαίσθητα σημάδια, τα πιο αόρατα, ο τρόπος που γέρνει λίγο πιο λοξά ένα πουλί, που φωνάζει λίγο πιο δυνατά ο γιαουρτάς το δειλινό στον κατηφορικό δρόμο, που μπαίνει απ' τ' ανοιχτό παράθυρο αναπάντεχα μια μυρωδιά καμένου χόρτου –που βρέθηκε; από πού να 'ρχεται; –παίρνουν ολάκαιρη τη σημασία τους λες κι έχουν αποστολή τους μοναδική να με πείσουν ότι, όπου να 'ναι, σήμανε ο ερχομός της αγαπημένης. Να γιατί γράφω. Γιατί η Ποίηση αρχίζει από κει που την τελευταία λέξη δεν την έχει ο θάνατος. Είναι η λήξη μιας ζωής και η έναρξη μιας άλλης, που είναι η ίδια με την πρώτη αλλά που πάει πολύ βαθιά, ως το ακρότατο σημείο που μπόρεσε ν' ανιχνεύσει η ψυχή, στα σύνορα των αντιθέτων, εκεί που ο Ήλιος κι ο Άδης αγγίζονται. Η ατελεύτητη φορά προς το φως το φυσικό που είναι ο

Λόγος, και το φως το Άκτιστον που είναι ο Θεός. Γι' αυτό γράφω. Γιατί με γοητεύει να υπακούω σ' αυτόν που δε γνωρίζω, που είναι ο εαυτός μου ολάκαιρος, όχι ο μισός που ανεβοκατεβαίνει τους δρόμους και «φέρεται εγγεγραμμένος στα μητρώα αρρένων του Δήμου».

Είναι σωστό να δίνουμε στο άγνωστο το μέρος που του ανήκει· να γιατί πρέπει να γράφουμε. Γιατί η Ποίηση μας ξεμαθαίνει από τον κόσμο, τέτοιον που τον βρήκαμε· τον κόσμο της φθοράς που, έρχεται κάποια στιγμή να δούμε ότι είναι η μόνη οδός για να υπερβούμε τη φθορά, με την έννοια που ο θάνατος είναι η μόνη οδός για την Ανάσταση. Μιλώ, το καταλαβαίνω, σα να μην έχω το δικαίωμα, σα να ντρέπομαι σχεδόν που αγαπώ τη ζωή. Κάποτε, είναι η αλήθεια, μ' εξαναγκάσανε και σ' αυτό. Κανείς δεν ξέρει, δεν ανακάλυψε ποτέ από πού κρατάει το πάθος του ανθρώπου να μισεί τη δυνατότητα της ίδιας του της σωτηρίας. Είναι που ίσως θα ήθελε να μην το ξέρει – αλλά παρ' όλ' αυτά το ξέρει – πως υπάρχει· και πως είναι αυτός η αιτία που δεν μπορεί μήτε να την πλησιάσει, μήτε να την υπερβεί. Θέλουμε δε θέλουμε, είμαστε όλοι μας δέσμοι μιας ευτυχίας που από δικό μας λάθος αποστερούμαστε. Να από πού ξεπηδά η προαιώνια λύπη της αγάπης. [...]

**Οδυσσέας Ελύτης
«Ανοιχτά χαρτιά»**

«Η ποίηση αρχίζει από κει που την τελευταία λέξη δεν την έχει ο θάνατος».

Συζητήστε την άποψη του ποιητή εντοπίζοντας στο απόσπασμα:

- α) το υλικό της ποιητικής δημιουργίας,
- β) το ζωτικό χώρο της ποίησης,
- γ) τις κατακτήσεις, στις οποίες μας οδηγεί.

Ο. Ελύτης

Η λειτουργία της τέχνης

«Η ΠΟΙΗΣΗ είναι απαραίτητη –μόνο ας ήξερα για τι». Με αυτό το χαριτωμένο παραδοξολόγο επίγραμμα συνόψισε ο Ζαν Κοκτώ¹ την αναγκαιότητα της τέχνης καθώς και το συζητήσιμο ρόλο της στον όψιμο αστικό κόσμο.

Ο ζωγράφος Μοντριάν² μίλησε για την πιθανή «εξαφάνιση» της τέχνης. Πιστεύει πως η πραγματικότητα, όλο και περισσότερο θα εκτοπίζει το έργο τέχνης, που κυρίως ήταν υποκατάστατο μιας ισορροπίας, η οποία λείπει τώρα από την πραγματικότητα. «Η τέχνη θα εξαφανίζεται καθώς η ζωή θα αποκτά περισσότερη ισορροπία».

Η τέχνη ως «υποκατάστατο της ζωής», η τέχνη ως μέσο που φέρνει τον άνθρωπο σε μια κατάσταση ισορροπίας με τον γύρω κόσμο –η ιδέα αυτή περιέχει μια μερική αναγνώριση της φύσης της τέχνης και της αναγκαιότητάς της. Και, αφού δεν μπορούμε να αναμένουμε πως θα υπάρχει μόνιμη ισορροπία μεταξύ του ανθρώπου και του γύρω κόσμου, ακόμα και στην ανώτατα εξελιγμένη κοινωνία, η ιδέα αυτή υποδηλοί επίσης πως η τέχνη δεν ήταν αναγκαία μόνο στο παρελθόν, αλλά θα παραμένει πάντοτε μια ανάγκη.

¹ Ζαν Κοκτώ (Jean Cocteau, 1889 – 1964) : Από τους πιο σημαντικούς Γάλλους δημιουργούς του 20ου αιώνα. Ασχολήθηκε με τη λογοτεχνία, τον κινηματογράφο, τη ζωγραφική, την κριτική.

² Πιτ Μόντριαν (Piet Mondrian, 1872 – 1944): Ένας από τους θεμελιωτές της μοντέρνας ζωγραφικής. Εισηγείται κυρίως τη γεωμετρική εκδοχή του αφηρημένου ιδιώματος.

Όμως, πραγματικά, η τέχνη δεν είναι παρά υποκατάστατο; Δεν εκφράζει και μια βαθύτερη σχέση μεταξύ του ανθρώπου και του κόσμου; Μπορούμε, πράγματι, να συνοψίσουμε την τέχνη σε μια μοναδική φόρμουλα; Δεν έχει αποστολή της η τέχνη να ικανοποιεί πολλές και ποικίλες ανάγκες; Και αν, καθώς στοχαζόμαστε πάνω στην καταγωγή της τέχνης, κατανοήσουμε την αρχική της λειτουργία, μήπως πάλι και αυτή η λειτουργία δεν έχει αλλάξει με την αλλαγή της κοινωνίας και μήπως γεννήθηκαν νέες λειτουργίες; [...]

Ως πρώτο βήμα πρέπει να κατανοήσουμε πως παραέχουμε την τάση να δεχόμαστε για αυτονόητο ένα καταπληκτικό φαινόμενο. Και είναι βέβαια καταπληκτικό: αμέτρητα εκατομμύρια διαβάζουν βιβλία, ακούνε μουσική, βλέπουν θέατρο, πάνε στον κινηματογράφο. Γιατί; Όταν λέμε πως γυρεύουν ψυχαγωγία, ξεκούραση, διασκέδαση, μεταθέτουμε το ερώτημα. Γιατί είναι ψυχαγωγικό, ξεκουραστικό, διασκεδαστικό να βυθίζεσαι στη ζωή και στα προβλήματα κάποιου άλλου, να ταυτίζεις τον εαυτό σου με έναν πίνακα ζωγραφικής, μ' ένα μουσικό κομμάτι, ή με τα πρόσωπα ενός μυθιστορήματος, ενός δράματος ή ενός κινηματογραφικού έργου; Γιατί αποκρινόμαστε στη «μη πραγματικότητα» σα να ήταν πραγματικότητα εντονότερη; Τι παράξενη, μυστηριώδης ψυχαγωγή είναι αυτή; Κι αν μας απαντήσει κανείς πως θέλουμε να ξεφύγουμε από μια ανεπαρκή ζωή προς μια πλουσιότερη, ν' αποκτήσουμε πείρα χωρίς να ριψοκινδυνέψουμε, τότε γεννάται το άλλο ερώτημα: γιατί δεν αρκεί η δική μας ζωή; Γιατί αυτός ο πόθος να συμπληρώσουμε την ανεκπλήρωτη ζωή μας μέσω άλλων προσώπων, άλλων μορφών, να κοιτάμε από το σκοτεινό ακροατήριο μια φωτισμένη σκηνή, όπου κάθε τι που είναι μονάχα παράσταση, καταφέρνει να μας απορροφά τόσο ολοκληρωτικά;

Είναι πρόδηλο πως ο άνθρωπος επιθυμεί να είναι κάτι πάρα πάνω από τον ίδιο τον εαυτό του μονάχα. Θέλει να είναι ολόκληρος άνθρωπος. Δεν ικανοποιείται όντας ξεχωριστό άτομο. Πασκίζει να βγει από την μερικότητα της ατομικής του ζωής και τείνει προς μια «πληρότητα» που τη νιώθει και την αποζητά, προς μια πληρότητα ζωής την οποία του αποστερεί η ατομικότητα με όλους τους περιορισμούς της, προς έναν κόσμο πιο κατανοήσιμο, έναν πιο δίκαιο κόσμο, έναν κόσμο που δίνει νόημα. Εξεγείρεται γιατί είναι υποχρεωμένος να καταναλίσκεται μέσα στα περιορισμένα όρια της δικής του ζωής, μέσα στα εφήμερα, τυχαία όρια της δικής του προσωπικότητας. Θέλει να αναφέρεται σε κάτι περισσότερο από το «εγώ», κάτι έξω από τον εαυτό του και, ωστόσο, ουσιαστικό για τον εαυτό του. Ποθεί ν' απορροφήσει τον γύρω κόσμο και να τον κάμει δικό του· να επεκτείνει το φιλοπράγμονο, πειναλέο για γνώση «εγώ» του στην επιστήμη και την τεχνολογία μέχρι τους απώτατους αστερισμούς και ως τα βάθη των εσώτατων μυστικών του ατόμου· να ενώσει, στην τέχνη, το περιορισμένο του «εγώ» με μια κοινοτική ύπαρξη, να κάνει κοινωνική την ατομικότητά του.

Αν η φύση του ανθρώπου ήταν να μην είναι κάτι παραπάνω από άτομο, ο πόθος αυτός θα ήταν ακατανόητος και ανόητος, γιατί σαν άτομο θα ήταν τότε ένα όλο: θα ήταν όλο ό,τι μπορούσε να είναι. Ο πόθος του ανθρώπου ν' αυξάνει και να συμπληρώνεται υποδηλώνει πως είναι κάτι παραπάνω από άτομο. Νιώθει πως μπορεί να φτάσει την ολοκλήρωση μόνο αν κατακτήσει την πείρα άλλων, η οποία μπορεί δυνάμει να είναι δική του. Εκείνο μάλιστα που ο άνθρωπος νιώθει ως δυναμικό του περιλαμβάνει το κάθε τι που η ανθρωπότητα ως σύνολο είναι ικανή να κάμει. Η τέχνη είναι το απαραίτητο μέσο γι' αυτό το βύθισμα του

ατόμου στο σύνολο. Αντανακλά την άπειρη ικανότητά του για συνένωση, την ικανότητά του να συμερίζεται εμπειρίες και ιδέες. [...]

Για να είναι κανείς καλλιτέχνης πρέπει να συλλαμβάνει, να συγκρατεί και να μεταμορφώνει την εμπειρία σε μνήμη, τη μνήμη σε έκφραση, την ύλη σε μορφή. Η συγκίνηση δεν είναι το παν για τον καλλιτέχνη. Πρέπει επίσης να ξέρει τη δουλειά του και να τη χαίρεται, να καταλαβαίνει όλους τους κανόνες, τις δεξιότητες, τις μορφές και τις συμβατικότητες με τις οποίες μπορεί να δαμάσει τη φύση –τη στρίγγλα– και να την υποτάξει στη σύμβαση της τέχνης. Το πάθος που φθείρει τον ερασιτέχνη εξυπηρετεί τον αληθινό καλλιτέχνη: τον καλλιτέχνη δεν τον χτυπά το κτήνος, εκείνος το δαμάζει.

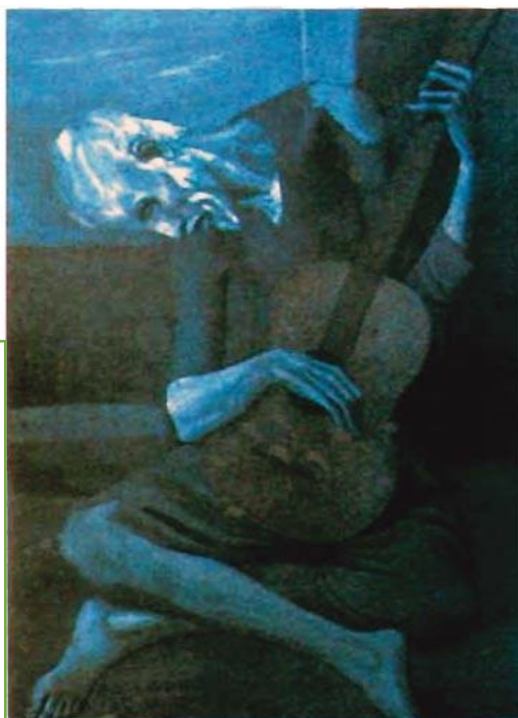
Η ένταση και η διαλεκτική αντίφαση είναι σύμφυτες με την τέχνη· η τέχνη όχι μόνο πρέπει να προέρχεται από μια έντονη πείρα της πραγματικότητας, πρέπει και να κ α τ α σ κ ε υ α σ τ ε ί, να αποκτήσει μορφή με αντικειμενικότητα. Το ελεύθερο παιχνίδι της τέχνης είναι αποτέλεσμα μαστοριάς. Ο τόσο συχνά παρεξηγημένος Αριστοτέλης υποστήριζε πως λειτουργία του δράματος είναι να εξαγνίζει τις συγκινήσεις, να νικά τον τρόμο και τον οίκτο, έτσι ώστε ο θεατής, ταυτιζόμενος με τον Ορέστη ή τον Οιδίποδα, να λευτερώνεται από την ταύτιση αυτή και να αίρεται πάνω από την τυφλή δράση της ειμαρμένης.

Πετάει πρόσκαιρα από πάνω του τα δεσμά της ζωής, γιατί η τέχνη «αιχμαλωτίζει» αλλιώςτικά από την πραγματικότητα, και αυτή η πρόσκαιρη αιχμαλωσία αποτελεί ακριβώς τη φύση της «διασκέδασης», της ευχαρίστησης εκείνης που προκαλείται ακόμη και από τραγικά έργα.[...]

Έρνοστ Φίσερ
«Η αναγκαιότητα της τέχνης»
Μετάφραση: Φούλα Χατζιδάκη

1. Να εντοπίσετε στο κείμενο τις απόψεις που παρατίθενται σχετικά με τη λειτουργία της τέχνης.
2. Συμφωνείτε με την άποψη του Μοντριάν ότι η τέχνη είναι υποκατάστατο της ζωής;
3. Ποια εξήγηση δίνει ο συγγραφέας για τη «μυστηριώδη ψυχαγωγή» που μας προσφέρει η τέχνη; Πιστεύετε ότι η άποψή του εναρμονίζεται μ' αυτή του Μοντριάν ή όχι; Επιχειρηματολογήστε σχετικά.
4. Ποιες είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις «για να είναι κανείς καλλιτέχνης», κατά την άποψη του συγγραφέα;

P. Picasso

Ο μύθος του Ινδού

[...] Και αξίζει εδώ να αφηγηθώ μια σύντομη ινδική ιστορία που αποσαφηνίζει μοναδικά την αληθινή όψη αυτού που αποκαλούμε Τέχνη. Κάποτε, στα πολύ παλιά χρόνια, ένας Ινδός και νεαρός πρίγκιπας ερωτεύτηκε μια πανέμορφη Ινδή και νεαρά πριγκίπισσα γειτονικού κρατιδίου. Εμπόδιο δεν υπήρξε κι έτσι ενυμφεύθη την πανέμορφη νεαρή Ινδή πριγκίπισσα ο πρίγκιψ. Οι χρονικογράφοι εκείνων των καιρών με περισσή επιμονή καταγράφουν την ευτυχία του ζεύγους και την επί εικοσιτετραώρου άσκηση του ερωτικού των πάθους. Αλλά εντελώς αιφνίδια η νεαρή πριγκίπισσα αρρώστησε και εξίσου απρόοπτα επήλθεν ο θάνατος. Αντιλαμβάνεσθε τον θρήνο και τον οδυρμό του πρίγκιπτος, γνωρίζοντας πως σ' ολόκληρη την υπόλοιπη ζωή του θα ζούσε με οδύνη την οριστική απουσία της αγαπημένης του. Όμως ήτανε πρίγκιψ. Και ο θρήνος του όφειλε να γίνει και θρήνος των θνητών υπηκόων του.

Η μνήμη της είχε τεράστια σημασία όχι μονάχα για να 'ναι ζωντανή μέσα του αλλά και να διατηρηθεί για τους αιώνες σ' ολόκληρο τον κόσμο. Κι εκάλεσε σοφούς γλύπτες και αρχιτέκτονες της γης εκείνων των καιρών να οικοδομήσουν ένα διαχρονικό μνημείο στον τάφο της αγαπημένης του σ' έναν υψηλό λόφο, έτσι που το μνημείο να είναι ορατό από χιλιάδες μίλια μακριά. Οι εργασίες άρχισαν, επιστρατεύτηκαν χιλιάδες δούλοι, τεχνικοί, τεχνίτες κι εργολάβοι που δούλευαν νύχτα και μέρα αδιάκοπα για το ευφάνταστο αυτό μνημείο του έρωτα και του οδυρμού. Πέρασαν χρόνοι αρκετοί, ώσπου μια μέρα οι σοφοί που ανέλαβαν το έργο νιώσανε πως η εργασία είχε ολοκληρωθεί και πως δεν είχαν άλλο πια να πράξουν.

Κι έτσι φωνάξανε τον πρίγκιπα να το δει. Ο πρίγκιψ φτάνει πράγματι ένα πρωί στο λόφο τον αντικρινό με την πολυπρόσωπη συνοδεία από αυλικούς και φίλους κι όλοι έμειναν άφωνοι από το θαυμασμό κι ο πρίγκιψ πιο πολύ.

Μπροστά τους ανορθωνόταν ένα μνημείο έτοιμο να περάσει ένδοξα μες στην αιωνιότητα. Αποκαλυπτικό σε μεγαλείο και δύναμη, με απροσδιόριστες προεκτάσεις, έτσι που ο καθένας να μπορεί να εναποθέτει πάνω του προσωπικούς καημούς, δικά του πάθη και δικούς του οδυρμούς. Χωρούσε όλων τους συλλογισμούς και για όλους τους καιρούς.

Ο πρίγκιψ το έβλεπε βουβός, γεμάτος από θαυμασμό για ό,τι ορθωνόταν εμπρός στα μάτια του εκεί στον λόφο τον αντικρινό. Μα κάτι ξαφνικά αρχίζει να τον ενοχλεί. Ένας οικίσκος χαμηλός πλάι ακριβώς στο λαμπερό μνημείο.

«Τι είναι αυτό;» ρωτάει. «Ο τάφος, υψηλότατε, της πριγκιπίσσης γυναικός σας», του απαντάνε οι σοφοί. «Πετάξτε τον», είπε ο πρίγκιψ. «Βγάλτε τον από κει. Ενοχλεί το μνημείο».

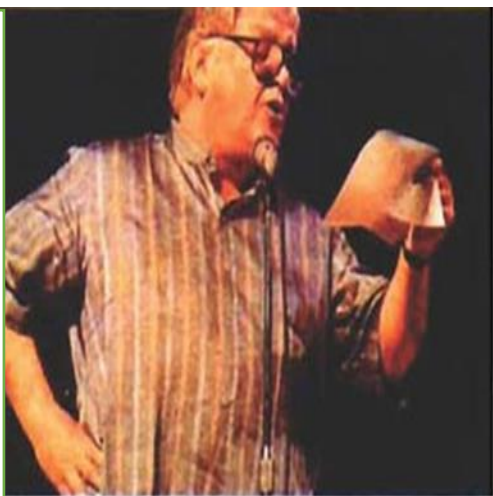
Αυτή η συγκινητική ιστορία του Ινδού πρίγκιπος είναι ένα μέγιστον μάθημα για την αληθινή φυσιογνωμία της Τέχνης. Για τα υλικά που τη συνθέτουν και τα κύρια χαρακτηριστικά της. Η Τέχνη μπορεί να ξεπηδάει από ένα γεγονός θνητό. Αλλά με το σχηματισμό της σε έργο αυθύπαρκτο και ολοκληρωμένο ξεπερνάει το γεγονός, το εξαφανίζει, διαπερνάει τον χρόνο και μετατοπίζεται άένα και αδιάκοπα σε μελλοντικούς καιρούς αλλάζοντας κάθε φορά φυσιογνωμία και ενδύματα. Έτσι που να παρουσιάζεται συνεχώς περίεργα σύγχρονο, απαντώντας ακούραστα στα καινούργια προβλήματα του κάθε χρόνου.

Μάνος Χατζιδάκις
«Ο καθρέφτης και το μαχαίρι»

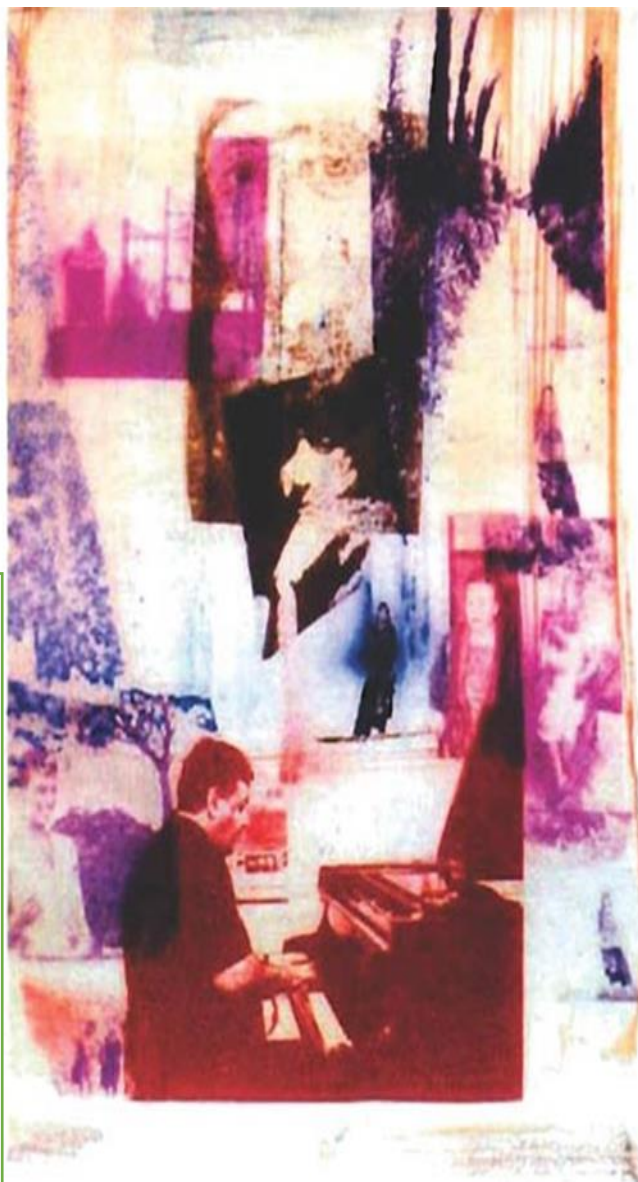
Με αφορμή το κείμενο συζητήστε στην τάξη:

1. για την αφετηρία της δημιουργίας ενός έργου τέχνης,
2. για τη σχέση του έργου τέχνης που έχει ολοκληρωθεί με το γεγονός που το γέννησε,
3. για τη λειτουργία του στο κοινό και την εμβέλειά του στο χρόνο.

φωτ. Χ. Μπίλιου

σύνθεση Μ. Ορφανίδου

Ο ρόλος και η αναγκαιότητα της Τέχνης

[...] Ποιος είναι ο ρόλος της τέχνης σε όλα αυτά τα προβλήματα του κόσμου;

«Η τέχνη μπορεί να κάνει έναν άνθρωπο να νιώσει καλύτερα. Ενδεχομένως να μην κάνει τίποτε περισσότερο από αυτό. Και αυτό όμως είναι κάτι πολύ σημαντικό. Πριν από πέντε χρόνια οι σύμβουλοι τέχνης του προέδρου Κλίντον έκαναν μια θαυμάσια μελέτη προκειμένου να προσδιορίσουν κατά πόσο η επαφή ενός παιδιού με την τέχνη μπορεί να επηρεάσει την παραγωγικότητά του. Η έρευνα αυτή έγινε σε δημόσια σχολεία των ΗΠΑ. Με όποια μορφή τέχνης και αν ήρθαν σε επαφή αυτά τα παιδιά αποδείχτηκε ότι στη συνέχεια έγιναν πιο ικανά να φτιάξουν, ας πούμε, μια ζωγραφιά, που θα μπορούσε και αυτή με τη σειρά της να αρέσει σε κάποιους άλλους, ή να τραβήξουν φωτογραφίες που να έχουν ένα ενδιαφέρον ή να δημιουργήσουν τα ίδια μουσική ή να παίξουν ένα όργανο. Το σίγουρο είναι ότι τα παιδιά αυτά δεν βελτιώθηκαν μόνο ως προς τις τέχνες αλλά και σε όλους τους άλλους τομείς, επειδή ακριβώς έκαναν αυτή τη βουτιά μέσα τους για να μπορέσουν να εκφραστούν. Αυτά που σας λέω είναι γεγονός. Το ότι είναι πράγματα τόσο απλά μας δημιουργεί αμηχανία όταν τα σκεφτόμαστε. Παρ' όλο που όλοι καταλαβαίνουμε ότι κανονικά θα έπρεπε όλα τα παιδιά να έρχονται σε επαφή με την τέχνη, δυστυχώς πολύ λίγα έχουν την ευκαιρία να το κάνουν».

Ποια η αναγκαιότητα της τέχνης στη ζωή μας;

«Κατ' αρχάς εγώ δεν πιστεύω ότι αυτή είναι μια ανάγκη που έχουν όλοι γύρω μας. Επομένως εξαρτάται από τον άνθρωπο αυτή η ανάγκη. Για μένα η τέχνη είναι αναγκαία όταν το μυαλό ξεφεύγει. Η τέχνη για μένα είναι αναγκαία για να διατηρούμε την επαφή μας με το ελάχιστο της ύπαρξής μας... Υπάρχουν πολλές προκλήσεις στη ζωή που μας οδηγούν σε μια τρέλα. Πολλές ανθρώπινες δυνατότητες μπορούν να μας παρασύρουν ως άτομα και να μας κάνουν να νιώσουμε θεοί επί γης... Αυτό είναι πολύ επικίνδυνο... Η επαφή με την τέχνη βάζει μέτρο στην εκ φύσεως υπερβολή μας. Τελικώς η τέχνη αποδεικνύει ότι ο ευαίσθητος είναι ο ικανός να συναντηθεί με την ευτυχία και όχι ο αναίσθητος. Η τέχνη ανατρέπει τους κώδικες εξουσίας. Ο Βαν Γκογκ¹ –με τα κριτήρια μιας ορθολογιστικής κοινωνίας που έχει την τάση να ανάγει την υλική δύναμη σε κυρίαρχο κώδικα αξιολόγησης των ανθρώπων– είναι ένας άχρηστος που παίζει όλη μέρα με τα χρώματα και δεν μπορεί να βγάλει ούτε τα προς το ζην. Αν δεν υπήρχε η τέχνη να αναποδογυρίσει τα κοινωνικά πρότυπα, ο Βαν Γκογκ θα ήταν ένα πρότυπο προς αποφυγήν, επειδή υπήρξε ευαίσθητος.

¹ Βικέντιος βαν Γκογκ (Vincent van Gogh, 1853 – 1890): Από τους σημαντικότερους ιμπρεσιονιστές ζωγράφους. Ολλανδός, έζησε και δημιούργησε κυρίως στη Γαλλία. Με την αυτοκτονία του έδωσε τέλος στην πολυτάραχη ζωή του.

Αν δεν υπήρχε η τέχνη, ο κόσμος μας πολύ σύντομα θα έχανε την ψυχή του, δηλαδή το ενδιαφέρον του».

**Από συνέντευξη της σοπράνο
Τζέσου Νόρμαν στο Θανάση Λάλα
Από τον ημερήσιο Τύπο**

- 1. Ποια αποτελέσματα έχει η εξοικείωση και η επαφή των παιδιών με την τέχνη σύμφωνα με την Τζέσου Νόρμαν;**
- 2. Για ποιους λόγους η Τζέσου Νόρμαν θεωρεί την τέχνη αναγκαία για τη ζωή μας; Συμφωνείτε με όλους; Εσείς θεωρείτε και άλλους λόγους σημαντικούς, και ποιους;**

J. Miró

Πάντα πολιτική και υπαρξιακή η έκφραση του καλλιτέχνη κι απόλυτα δεμένη με τη ζωή του ανθρώπου

Κάθε έργο τέχνης είναι, είτε το θέλει είτε όχι, μια προσωπική έκφραση του καλλιτέχνη. Ο καλλιτέχνης ζει και δέχεται τους ερεθισμούς γι' αυτήν την έκφραση από το περιβάλλον του, και σήμερα με τα πλατειά μέσα ενημέρωσης και επικοινωνίας και από το διεθνή χώρο.

Σύγχρονα ρεύματα και σκέψεις από τον τόπο του κι απ' έξω θα τον επηρεάσουν βασικά. Γι' αυτό το λόγο κάθε ανθρώπινη έκφραση αναγκαστικά δέχεται και πολιτικούς επηρεασμούς. Στην Αρχαία Ελλάδα η έκφραση είχε πολιτειακό χαρακτήρα γιατί ο χώρος και τα μέσα επικοινωνίας ήταν περιορισμένα. Στην πραγματικότητα όμως ήταν αυτό που λέμε, τώρα, πολιτικό θέατρο. Το ίδιο ισχύει για όλες τις εποχές, και για σήμερα. Κάθε έργο Τέχνης αναγκαστικά, εφόσον έχει για βάση τη γνώση, την αλήθεια, την επικράτηση του δίκαιου και του σωστού, δεν μπορεί παρά να είναι και πολιτικοποιημένο και να συνάπτεται με την κατά καιρούς πραγματικότητα. Αυτό όμως δε σημαίνει καθόλου ότι ένα έργο τέχνης πρέπει να προβάλλει θέσεις στενά κομματικές, να προβάλλει συνθήματα πολιτικά ή να προπαγανδίζει δημοκοπικά περιστασιακές θεωρίες. Τέτοια, συνθέτουν μια εικόνα μόνο με πρόσκαιρα βιώματα, μια Τέχνη που δεν αντέχει στο χρόνο και που κατά βάθος δεν είναι Τέχνη.

Το επίκεντρο της Τέχνης δεν παύει να είναι, όπως πάντα, ο άνθρωπος και η ύπαρξή του μέσα στο σύμπαν και ειδικά μέσα στο περιβάλλον και το χρόνο όπου κινείται.

Δεν του επιτρέπεται, ούτε μπορεί να αγνοήσει τον κοινωνικοπολιτικό χώρο, καθώς δεν μπορεί να αγνοήσει τον εαυτό του, τη σκέψη του, τον συναισθηματικό

του κόσμου, την αισθητική έκφραση που διαμορφώνεται από μέσα κι απ' έξω και τις πολύμορφες κληρονομίες και καταβολές του παρελθόντος που τον απασχολούν, καθώς βέβαια και την αντίδραση του προς αυτές, αντίδραση και άρνηση στις αξίες που επέβαλλε οποιοδήποτε κατεστημένο, γιατί αλλιώς, φυσικά, δεν θα υπήρχε ούτε πρόοδος, ούτε εξέλιξη.

Αν μείνουμε σε ορισμούς, θα πρεπε να πω πως η έκφραση του καλλιτέχνη δεν παύει ποτέ να είναι και πολιτική και υπαρξιακή. Η πρώτη είναι εξαρτημένη από το περιβάλλον του, η δεύτερη απ' αυτά που φέρνει μέσα του και που διαμορφώνονται στα χρόνια της ζωής του. Για να πάρουμε δυο μεγάλους αντίποδες, τον Μπρεχτ¹ και τον Μπέκετ.² Ο πρώτος ασχολείται περισσότερο με την κοινωνικοπολιτική τοποθέτηση του ανθρώπου, με το δίκιο και το άδικο του περιβάλλοντος, χωρίς όμως να λείπουν οι υπαρξιακές προ-εκτάσεις. Τον δεύτερο τον απασχολεί αυτή καθαυτή η ύπαρξη του ανθρώπου, χωρίς όμως να ξεχνά το περιβάλλον όπου κινείται και διαμορφώνεται. Αλλά, πάντα, ο άνθρωπος και το περιβάλλον του μέσα στο χρόνο αποτελούν τον ολοκληρωμένο πίνακα της σύνθεσης του καλλιτέχνη. [...]

¹ Μπέρτολτ Μπρεχτ (Bertolt Brecht, 1898 – 1956): Γερμανός θεατρικός συγγραφέας. Εισηγητής του λεγόμενου «επικού» θεάτρου, άνοιξε καινούριους δρόμους στη θεατρική έκφραση.

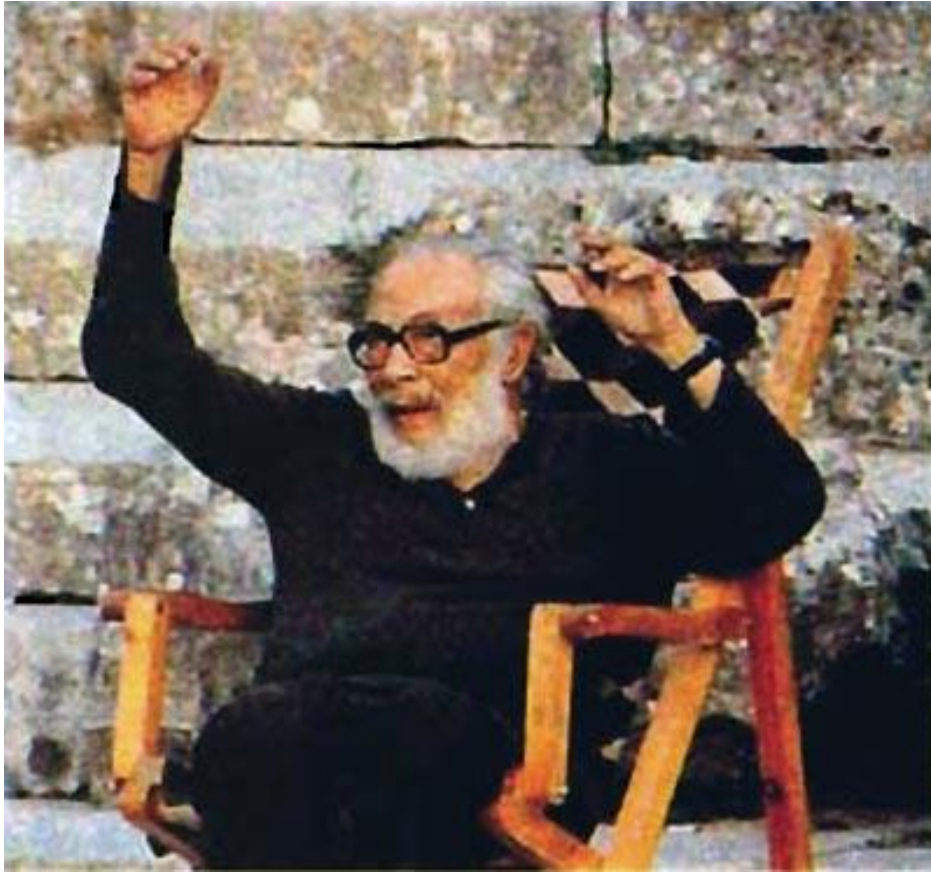
² Σάμιουελ Μπέκετ (Samuel Beckett): Ιρλανδός πεζογράφος και θεατρικός συγγραφέας του παραλόγου. Τιμήθηκε με το βραβείο Νόμπελ.

Για την κατευθυνόμενη τέχνη το βρίσκω τελείως περιττό να μιλήσω, μια και κάθε ανελεύθερη ανθρώπινη εκδήλωση δεν μπορεί παρά να είναι τελείως ανασταλτική για τον ίδιο τον καλλιτέχνη και την κοινωνία, κι ούτε έχει σχέση με την πραγματική πολιτική τέχνη. Εφόσον απαραίτητος όρος για τη λειτουργία του ανθρώπινου νου και της ευαισθησίας του είναι η ελευθερία, για την οποία κάθε πνευματικός άνθρωπος αγωνίζεται. Η κατευθυνόμενη τέχνη είναι μια πλάνη, γιατί στην πραγματικότητα ο μόνος σωστός φορέας της τέχνης δεν μπορεί παρά να είναι ο ίδιος ο ελεύθερα σκεπτόμενος και αισθανόμενος άνθρωπος. Αν δεν διασώσουμε αυτό που λέγεται άνθρωπος, χάνουμε και την τέχνη και τον σωστό πολιτικό προσανατολισμό. Δεν είναι νοητό ο καλλιτέχνης να υπογράφει έργο τέχνης, όπως υπογράφονται συνταγές για βιομηχανικά προϊόντα.

Ό,τι ερεθίζει τον άνθρωπο να δημιουργήσει νέα οράματα είναι εποικοδομητικό, ό,τι περιορίζει τον ορίζοντα της σκέψης του είναι καταστρεπτικό.

Κάρολος Κουν
«Κάνουμε θέατρο για την ψυχή μας»

1. Ποιο περιεχόμενο δίνει ο Κουν στο χαρακτηρισμό «πολιτικοποιημένο έργο τέχνης;»
2. Ποιες είναι οι δύο όψεις της έκφρασης του καλλιτέχνη; Γιατί και οι δυο είναι απαραίτητες για τη δημιουργία του έργου της τέχνης;
3. Ποια χαρακτηριστικά δίνουν πρόσκαιρο χαρακτήρα στην τέχνη και πώς σχολιάζει ο συγγραφέας την κατευθυνόμενη τέχνη;

Ηρόστρατος;

Ο αποθανών δεδικαίωται βέβαια, αυτό ωστόσο δεν απαγορεύει να κρίνει κανείς μικρονοϊκή και μικρόψυχη την απόφαση του ζάπλουτου Ιάπωνα επιχειρηματία να αποτεφρωθεί μαζί με τον «Πορτρέτο του Δόκτορος Γκασέ», ιστορημένο δια χειρός Βαν Γκογκ· κι έρχονται έτσι στο νου οι αναπόδεικτες φήμες για τον μαικήνα εκείνον των ρωμαϊκών χρόνων, που διέτασσε να θανατώνονται οι έφηβοι φίλοι του αμέσως μόλις αποτυπωνόταν σε άγαλμα η μορφή τους. Τον είχε αγοράσει τον πίνακα ο Ρισέι Σάτο, καταβάλλοντος μάλιστα το υψηλότερο αντίτιμο στην ιστορία της τέχνης, αλλά, όπως προκύπτει, όχι επειδή αγαπούσε το έργο ή τον ζωγράφο. Αν τον αγαπούσε δεν θα τον θεωρούσε κτήμα του, δεν θα επέτρεπε στη ματαιοδοξία που τρώει εκ φύσεως την ψυχή των ανθρώπων να καταστρέψει μια ζωγραφιά που υπήρξε αριστούργημα για εντελώς

διαφορετικούς λόγους από τους σχετιζόμενους με το κόστος και την οικονομική αξία.

Ένας Ηρόστρατος των ημερών μας, λοιπόν; Ένας μισάνθρωπος που μερίμνησε να απαθανατιστεί με τρόπο αλγεινό; Στην πραγματικότητα ο Ιάπων «φιλότεχνος», που κατά το ρεπορτάζ δεν χαράμισε πάνω από μία ματιά στο απόκτημά του, οδήγησε στις έσχατες, πλην φυσικές συνέπειές της την τάση των «φιλότεχνων» να αγοράζουν καλλιτεχνήματα με πρωταρχικό στόχο να τα αποσπάσουν από την κοινή θέα, από τον κόσμο, και να τα κλείσουν σε κάποια ιδιωτική συλλογή, όπου δεν μπορούν να τα μελετήσουν ούτε καν οι τεχνοκρίτες. Αλλά τι διαφορετικό θα μπορούσαμε να περιμένουμε, εφόσον η αποτίμηση της τέχνης γίνεται με βάση τα κριτήρια του λογιστηρίου, με βάση τα μηδενικά που αραδιάζονται πίσω από τον πρώτο αριθμό;

Κατά τα δόγματα του αξιακού μας συστήματος, ένα έργο συναριθμείται στα σπουδαία όχι αν συγκινεί, αν τέρπει ή αν διδάσκει, αλλά αν έχει μεγάλο οικονομικό αντίκρισμα, αν αποτελεί «καλή επένδυση», αν μπορεί να μεταπωληθεί σε τερατωδώς υψηλότερη τιμή ύστερα από κάμποσο καιρό απόκρυψής του από τον δημόσιο οφθαλμό. Αν όμως η τέχνη δεν είναι δημόσια, αν είναι αποθηκευμένη και μαντρωμένη, ποιος ο χαρακτήρας της; Όσοι αγοράζουν, με θηριώδη ποσά, καλλιτεχνήματα που τα προορίζουν αποκλειστικά για κτερίσματα της περίκλειστης «αυτοκρατορίας» τους, παραχαράσσουν την ίδια την τέχνη και, κατά βάθος, πράττουν ό,τι κι εκείνοι που κόβουν βάνουσα έναν σταλακτίτη για να διακοσμήσουν τους τοίχους του σπιτιού τους, παραβλέποντας ότι, ορφανεμένος από τον φυσικό του χώρο, ο σταλακτίτης παύει να είναι ένα θαύμα και γίνεται ασβέστης.

Παντελής Μπουκάλας
Από τον ημερήσιο Τύπο

Καλλιτέχνες και «Καλλιτέχνες»

[...]Καλλιτέχνες και «καλλιτέχνες» περνούν στο προσκήνιο, για ένα μικρό διάστημα, προκαλούν φρενίτιδα ενθουσιασμού, αποθεώνονται, αποθησαυρίζουν (αν είναι αρκετά προσεκτικοί καθώς οι Μπητλς¹) παρουσίες, γίνονται επιχειρηματίες κι έπειτα αποσύρονται. Ο ηθοποιός του κινηματογράφου, που μεταβάλλεται, μόλις έρθει η κατάλληλη στιγμή, και σε παραγωγή, όχι σκηνοθέτη (αυτό θα ήταν δικαιολογημένο) ταινιών, δεν είναι σπάνιο φαινόμενο. Τα σύγχρονα μέσα επικοινωνίας ευνοούν τις αναρρήσεις σε λαμπρούς θρόνους πλούτου και δόξας και τις απότομες καθαιρέσεις. Τα πάντα είναι μετέωρα, φθαρτά, επιφανειακά, προσωρινά. Ακόμη και μια πραγματική ιδιοφυΐα έχει ανάγκη να προβληθεί με αντικαλλιτεχνικά καμώματα, να κομματιασθεί για να υπάρξει. Παράδειγμα ο Πικάσο ή ο Νταλί.² Φυσικά, και σε τούτο δε λείπει ο αντίλογος. Ένας αντιρρησίας θ' αναζητούσε και στα περασμένα την προβολή. Ο προγενέστερος διάβαζε τα έργα του στους Ολυμπιακούς αγώνες, εκλιπαρούσε μια θέση στο πρόγραμμα του θεάτρου του Διονύσου, γινόταν ο παράσιτος του μεσαιωνικού ιππότη· χρειαζόταν τους Μεδίκους της Φλωρεντίας· τους Λουδοβίκους στις Βερσαλλίες· ακόμη κι όταν τους μισούσε, καθώς ο Μότσαρτ τον πρίγκιπα αρχιεπίσκοπο του Ζάλτσμπουργκ.

¹ Beatles (Σκαθάρια): το θρυλικό αγγλικό συγκρότημα της ποπ μουσικής

² Πάμπλο Πικάσο και Σαλβαδόρ Νταλί (Pablo Picasso, Salvador Dali): κορυφαίοι Ισπανοί ζωγράφοι του 20ού

αιώνα, άνοιξαν καινούριους δρόμους στις εικαστικές τέχνες.

Ναι, αλλ' από το ένα στο άλλο φαινόμενο ανοίγεται σωστό χάσμα. Άλλη μια φορά η σύγκριση δεν έχει λογική θεμελίωση. Όταν βλέπουμε σήμερα να συμπληρώνουν ένα ζωγραφικό πίνακα με λινάτσες, χαρτιά, κομμάτια ξύλο, τενεκέδες, σπόγγους, κομμάτια κάρβουνο ή κιμωλία και τα παρόμοια, έχουμε το δικαίωμα, φρονώ, να μιλούμε για μαστοριά, αλλ' όχι για «τέχνη». Το αποτέλεσμα που προκύπτει από τέτοια καμώματα είναι, το περισσότερο, η ικανοποίηση μιας περιέργειας, όχι η αισθητική συγκίνηση. Μπορεί ακόμη και να υπάρχει κάποιο νόημα. Αλλά δεν είναι σωστό να πιστεύουμε ότι όπου υπάρχει κάποιο νόημα ή και κάποια διάθεση, έστω, η δικαίωση είναι αυτόματη. Μήτε είναι επίσης σωστό να πιστεύουμε, πως ό,τι ανήκει στα περασμένα προσφέρει κανόνα και οδηγία για τα νεότερα. Μήτε να φοβούμαστε ν' απαρνηθούμε όσα νεότερα είναι ασήμαντα, για να μη θεωρηθούμε έξω από τον καιρό μας. Γιατί δεν πρέπει να λησμονούμε πως σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, η ανιδιοτέλεια έχει καταντήσει άγνωστη λέξη: ένας εκδότης κατασκευάζει το συγγραφέα, ένας θεατρώνης τον ηθοποιό, ένας παραγωγός το αστέρι του κινηματογράφου, μια εταιρεία δίσκων το διάσημο τραγουδιστή, ένα καθεστώς το δημόσιο άντρα, ένα ιδεολογικό ρεύμα το στοχαστή. Πολλά βιβλία τα βρίσκουμε καλά, μόνο και μόνο γιατί ο πάταγος μας έχει υποβάλει την αρέσκεια. Ένα τραγούδι είναι μια στιγμή. Έπειτα το βιβλίο πεθαίνει στη βιβλιοθήκη του και το τραγούδι μάς φαίνεται αποκρουστικό. Δεν επιθυμούμε να το ξανακούσουμε ή να το ξαναπούμε, δεν το νοσταλγούμε ύστερ' από κάμποσα χρόνια. Στο βάθος όλων αυτών των φαινομένων και των περιστατικών ενεδρεύει ένας αδυσώπητος μηδενισμός.

I. Μ. Παναγιωτόπουλος
«Σκληροί καιροί»

Στα κείμενα του I. Μ. Παναγιωτόπουλου και Π. Μπουκάλα παρουσιάζονται οι παρενέργειες της εμπορευματικής κοινωνίας μας στο χώρο της τέχνης. Αφού εντοπίσετε τον ιδιαίτερο χώρο στον οποίο αναφέρεται ο καθένας, να απαντήσετε:

- α) Πώς διαμορφώνεται στις μέρες μας η σχέση του καλλιτέχνη με τη δημοσιότητα;
- β) Ποιοι ελέγχουν τη σχέση αυτή και πώς επιδρούν στην καλλιτεχνική παραγωγή;
- γ) Γιατί νοθεύονται το νόημα και ο σκοπός της τέχνης, αν τα έργα της ενταχθούν κυρίως στην κλίμακα των οικονομικών αξιών;

Ο Ηνίοχος των Δελφών

Κατά το μεσημέρι στο Μουσείο, ξανακοίταξα τον Ηνίοχο. Δεν έζησε πολύ στα μάτια των παλαιών, καθώς μας λένε. Ένας σεισμός έθαψε το έργο εκατό χρόνια αφού το έστησαν –αυτός ο αιώνιος διάλογος, στους Δελφούς, της οργής της γης και της ιερής γαλήνης. Έμεινα πολλή ώρα κοντά του. Όπως και άλλοτε, όπως πάντα, αυτή η ακίνητη κίνηση σου κόβει την ανάσα· δεν ξέρεις χάνεσαι· έπειτα προσπαθείς να κρατηθείς από τις λεπτομέρειες: τα αμυγδαλωτά μάτια με το στηλό διάφανο βλέμμα, το θεληματικό σαγόνι, τις σκιές γύρω στα χείλια, στον αστράγαλο ή στα νύχια του ποδιού· ο χιτώννας που είναι και δεν είναι κολόνα· κοιτάζεις τις ραφές του, τις ταινίες που τον συγκρατούν σταυρωτά· τα γκέμια στο δεξί χέρι που μένουν εκεί κουβαριασμένα, ενώ τα άλογα έχουν καταποντιστεί μέσα στο χάσμα του καιρού. Έπειτα η ανάλυση σ' ενοχλεί· έχεις την εντύπωση πως αφουγκράζεσαι μια γλώσσα που δε μιλιέται πια· τι σημαίνουν αυτές οι λεπτομέρειες που δεν είναι δεξιοτεχνίες πώς εξαφανίζονται έτσι μέσα στο σύνολο τι υπήρχε πίσω από αυτή τη ζωντανή παρουσία διαφορετικές ιδέες, διαφορετικοί έρωτες διαφορετική προσήλωση. Έχουμε δουλέψει σαν τα μερμήγκια και σαν τις μέλισσες πάνω σ' αυτά τ' απομεινάκια. Πόσο την έχουμε προσεγγίσει την ψυχή που τα έπλασε; Θέλω να πω: αυτή τη χάρη στην ακμή της, αυτή τη δύναμη, αυτή τη μετριοφροσύνη, κι αυτά που συμβολίζουν τέτοια σώματα. Αυτή τη σίγουρη πνοή που κάνει τον άψυχο χαλκό να υπερβαίνει τους κανόνες του λογικού μας και να γλιστρά μέσα σ' έναν άλλο χρόνο, καθώς στέκεται εκεί στην ψυχρή αίθουσα του μουσείου.

Γιώργος Σεφέρης
«Δοκιμές»

Να προσέξετε την προσπάθεια του ποιητή να προσεγγίσει τον «Ηνίοχο των Δελφών» και να εντοπίσετε τα ερωτήματα που θέτει κατά τη διάρκεια αυτής της προσέγγισης. Συζητήστε κατόπιν ποιο είναι το κέρδος που απορρέει από τη μελέτη ενός έργου τέχνης περασμένης εποχής, το οποίο έφτασε ως τις μέρες μας.

Η αναγκαιότητα και τα όρια της κριτικής

[...] Στη σύγχρονη κοινωνία με την αφάνταστα περίπλοκη δομή και την πολλαπλότητα των συνθετικών της στοιχείων, το έργο της τέχνης, χωρίς να έχει χάσει την αξία του ή τη λειτουργική του σημασία, κινδυνεύει να αποξενωθεί από τη μάζα των ανθρώπων που κινούνται ασθμαίνοντας και συνωστίζονται μέσα στις απάνθρωπες πολιτείες, χάνοντας κάθε μέρα και ένα κομμάτι από την ανθρώπινη μορφή τους και τον ανθρώπινο λόγο τους. Αυτήν ακριβώς την κρίσιμη στιγμή που η πνοή της τέχνης μπορεί και πρέπει να ανακουφίσει και να βοηθήσει τον άνθρωπο, υπάρχει ο κίνδυνος να χαθεί η επαφή ανάμεσα στα έργα της τέχνης και στους αποδέκτες τους. Ο κίνδυνος είναι διττός· όσο ο δέκτης αποξενώνεται από το έργο, τόσο και ο δημιουργός του χάνει τις αληθινές κινητήριες δυνάμεις και κλείνεται σε μια αυτάρεσκα ερμητική περιοχή, όπου καλλιεργεί μια διάλεκτο ολοένα και πιο ακατάληπτη για τους άλλους· ο φόβος του αγοραίου τον οδηγεί στη μόνωση, όπου όμως και το πιο πολύτιμο μέταλλο παύει να έχει οποιαδήποτε αξία. Οι οικονομολόγοι μάς διδάσκουν πως αξία ενός νομίσματος είναι εκείνη που αποχτά τούτο με τις αλλεπάλληλες αγορές· όσο πιο πολύ κινηθεί από χέρι σε χέρι και όσο πιο πολλά αγαθά έχει προσκομίσει στους ανθρώπους τόσο η αξία του αυξάνεται.

Το ίδιο θα μπορούσαμε να πούμε πως ισχύει και για το έργο της τέχνης. Το μεγαλύτερο αριστούργημα που το έχει χαρεί ή το έχει εκτιμήσει ένας μόνον ή λίγοι άνθρωποι είναι λιγότερο σημαντικό από ένα άλλο έργο τέχνης – βασική προϋπόθεση πως είναι άξιο έργο τέχνης – λιγότερο σημαντικό, που το έχουν όμως χαρεί εκατοντάδες ή και χιλιάδες άνθρωποι. Γιατί τα ανθρώπινα έργα δεν έχουν μεταφυσική αξία, αλλά ανθρώπινη, που σημαίνει κοινωνική.

Μέσα σ' αυτή την πολύπλοκη κοινωνία ανάμεσα στο δημιουργό και στο έργο του στέκεται ο κριτικός που ασκεί ένα λειτούργημα σημαντικό και υπεύθυνο. Και αποφασιστικό. Τόσο πιο υπεύθυνο και αποφασιστικό όσο η απόσταση ανάμεσα στους ανθρώπους και στο δημιουργό γίνεται μεγαλύτερη και όσο τα δημιουργήματα πληθαίνουν και κατακλύζουν την «αγορά». Χρησιμοποίησα σκόπιμα τη λέξη «αγορά» για να δηλώσω μιαν ακόμα ιδιότητα του έργου της τέχνης στη σύγχρονη κοινωνία. Είτε μας αρέσει είτε όχι το έργο της τέχνης έχει μεταβληθεί σε εμπόρευμα που «διακινείται» με χίλιους τρόπους και με τις πιο σύγχρονες οικονομικές μεθόδους. Έτσι ανάμεσα στο δημιουργό και το κοινό μεσολαβούν πάρα πολλοί παράγοντες που επηρεάζουν και τους δύο, πράγμα που σημαίνει πως τελικά επιδρούν και στο ίδιο το έργο της τέχνης. Θα αγνοήσω κάθε άλλο παράγοντα και θα δεχτώ πως από τη μια υπάρχει ο δημιουργός και το έργο του, από την άλλη το κοινό, που μπορεί να είναι ή να γίνει «φιλότεχνο», και πως ανάμεσα στους δύο υπάρχει ο χώρος που ανήκει ή που προσφέρεται στον κριτικό· αυτόν ακριβώς το χώρο θα προσπαθήσω να ερευνήσω, εντοπίζοντας, όσο μπορώ, την έρευνά μου στην Ελλάδα.

Για τον Έλληνα η σημασία της λέξης: «κριτική» είναι και πρόδηλη και παραπλανητική· γιατί εύκολα κατα-

λαβαίνει την παραγωγή της από το ρήμα κρίνω παραπλανητική γιατί, όπως και σε πολλές άλλες περιπτώσεις, δεν αισθάνεται την ανάγκη να καθορίσει τα εννοιολογικά της όρια και το περιεχόμενο της, επειδή πιστεύει πως η γραμματική εξήγηση είναι αρκετή για να κατανοήσει και το περιεχόμενο της έννοιας σε όλη του την έκταση. Ότι η έννοια κριτική σημαίνει την ενέργεια που δηλώνει το ρήμα κρίνω, δεν υπάρχει αμφιβολία· κριτικός λοιπόν είναι ο άνθρωπος που κρίνει το έργο της τέχνης, αυτός δηλαδή που αποτιμά την αξία του ή την απαξία του, τις αρετές και τις αδυναμίες του. Από την αρχική αυτή σημασία πηγάζει και η στάση του κριτικού που παίρνει συχνά τη θέση του κριτή-δικαστή και η φυσική αντίθεση του δημιουργού προς τον κριτικό του που τον αισθάνεται ως αντίδικο· και το «σώμα του εγκλήματος», το ίδιο το έργο της τέχνης, στέκεται άφωνο και ανίκανο να πάρει μέρος στη διαμάχη, να βοηθήσει στην τελική κρίση με τη δική του υπόσταση, που από τη στιγμή της δημιουργίας και ύστερα έχει αποκτήσει αυτονομία και αυτοτέλεια. Μια τέτοια στάση του κριτικού είναι και ατελεσφόρητη και αντιπαθητική· συχνά οδηγεί στον αυθαίρετο εγωισμό και στην αθεμελίωτη υπεροψία, ακόμη και στην αυθάδεια, όπως έγραφε κάποτε ένας κριτικός της λογοτεχνίας μας που καταλάβαινε καλά τους δρόμους, όπου οδηγεί ψυχολογικά η άσκηση της κριτικής που ξεκινά από μια τέτοιαν αφετηρία. [...]

Μανόλης Ανδρόνικος
Περ. «Χρονικό», 1973

1. Ποιες συνθήκες της σύγχρονης κοινωνίας επιδρούν στη σχέση καλλιτέχνη και κοινού; Γιατί μέσα από τη σχέση αυτή προκύπτει η αναγκαιότητα ύπαρξης του κριτικού;
2. Ποια σημασία δίνει στην έννοια «κριτική» ο συγγραφέας και ποια στάση του κριτικού απορρίπτει;

Ο κριτικός και ο ρόλος του

[...] Κάθε εποχή κοιτάζει την τέχνη διαφορετικά και της ζητεί πράγματα διάφορα. Τούτο είναι αληθινό, όχι μόνο όταν παρατηρούμε ότι συγγραφείς που δοξάστηκαν σαν ημίθεοι από τη μια γενιά, λησμονήθηκαν ολότελα από την άλλη· αλλά και όταν φροντίσουμε να ερευνήσουμε πόσο ανόμοιες απαιτήσεις μπόρεσαν να ικανοποιήσουν οι ίδιοι συγγραφείς σε λίγων χρόνων απόσταση. Άλλωστε ξέρουμε ότι ένας ποιητής που διαρκεί δε μιλάει (μήτε σωπαίνει) πάντα με τον ίδιο απολύτως τρόπο. Γι' αυτό χρειάζεται ο κριτικός.

Η αποστολή του δεν είναι αποστολή ενός απλού εξηγητή. Όπως έλεγα στις προηγούμενες σελίδες ότι ο ποιητής δεν έχει άλλο τρόπο να υπηρετήσει την αλήθεια παρά προσπαθώντας να εκφράσει τη δική του αλήθεια, αλήθεια μιας εποχής, που δεν αποκλείεται να είναι κι ένα κομμάτι της αλήθειας άλλων εποχών, αν έχει την τύχη να είναι μεγάλος· έτσι και ο άξιος κριτικός, για να επιτύχει στο έργο του, πρέπει ν' ανακαλύψει ένα κομμάτι της αλήθειας: να παρουσιάσει δηλαδή ένα σύνολο από τα γνωστά και τα καινούργια έργα, φωτίζοντάς το έτσι, ώστε να είναι διάφορο, και να συμπληρώνει την αλήθεια που του παραδώσανε οι παλαιοί. Ή, ακόμη καλύτερα: να παρουσιάσει μια όψη της τέχνης τέτοια που τη συνθέτουν τα παλαιά έργα, αλλαγμένα (μολονότι πάντα πιστά στον εαυτό τους) από τα νεότερα έργα που ήρθαν να προστεθούν σ' αυτά, και από την καινούργια και τη μοναδική προοπτική του.

Έτσι, ο κριτικός κάνει έργο ευαισθησίας, γιατί γίνεται ο δείκτης της ευαισθησίας ενός κόσμου, πράγμα που μπορεί να είναι –τουλάχιστο από τούτη την άποψη– όσο σημαντικό και το έργο του ποιητή. Γιατί κι αυτός γίνεται, με κάποιον τρόπο, η πυξίδα της ευαισθησίας μιας εποχής, μολονότι δεν είναι αυτή η μοναδική αρετή του. Και όσο η μαγνητική αυτή βελόνα είναι η συνισταμένη περισσότερων αντίθετων δυνάμεων, τόσο ο κριτικός είναι πιο πλατύς και πιο πλέριος. Ο άξιος κριτικός ασκεί τούτη τη σημαντική επίδραση πάνω μας: μας δείχνει πώς να αισθανόμαστε την τέχνη που τριγύρω μας υπάρχει. Και το μέρος της υπάρχουσας τέχνης που παραδεχτήκαμε είναι που βαραίνει –συνήθως περισσότερο από τον εαυτό μας– στην κρίση μας για τα καινούργια έργα. Γιατί όσο είναι αληθινό πως ύστερα από την επαφή μας μ' ένα έργο άγνωστο γινόμαστε διαφορετικοί από ό,τι ήμασταν προτού το γνωρίσουμε, άλλο τόσο είναι αληθινό πως

τις αισθητικές μας κρίσεις, τις περισσότερες φορές, δεν τις κάνουμε δυστυχώς εμείς, αλλά η τέχνη που έχουμε μέσα μας και κουβαλούμε μαζί μας. Κάθε παραδοχή ενός καινούργιου έργου, αναγκάζοντάς μας να εγκαταλείψουμε ένα κομμάτι από τα παλιά, είναι μια θυσία. Η θυσία ενός πράγματος που αγαπήσαμε και το κρατήσαμε με στοργή μέσα στην ψυχή μας. Είναι, με κάποιον τρόπο, η αντικατάσταση της στοργής, ή της συνήθειας της στοργής, από την καινούργια αγάπη. Και τέτοιες θυσίες δεν τις κάνουμε εύκολα όλοι μας. Ο ρόλος του κριτικού είναι, αν μπορώ να πω, ο ρόλος του ραβδοσκόπου. Βρίσκει μέσα μας τις νέες πηγές ευαισθησίας, τις πηγές που κάνουν τα τέλματα τρεχάμενα νερά. Και η βέργα που κρατάει στα χέρια του δεν είναι η αφηρημένη σκέψη, αλλά η γνωστή τέχνη στην ιστορική στιγμή του. Χρέος του να την κάνει όσο μπορεί πιο αποτελεσματική.

Έτσι, μου φαίνεται πως δε στέκει να ξαφνιαζόμαστε όταν βλέπουμε τις αδικίες της κριτικής των περασμένων εποχών. Η αποστολή του κριτικού δεν είναι να απονέμει τη δικαιοσύνη, αλλά να ολοκληρώνει μια ορισμένη ευαισθησία. Χωρίς φυσικά να εννοούμε, μ' ένα τέτοιο λόγο, ότι ο καλός κριτικός είναι ένας ψυχανεμιζόμενος αρειμάνιος,¹ που βάζει το αίσθημα πάνω από την κρίση. Όπως ο ποιητής κάνει ποιήματα, και με τα ποιήματά του είναι αποτελεσματικός, ο κριτικός δεν έχει κανένα άλλο μέσο παρά την κριτική του σκέψη, που σαν τέτοια πρέπει να είναι αυστηρή και ακριβόλογη, για να φτάσει στο αποτέλεσμα του προσανατολισμού της ευαισθησίας μας.

¹ αρειμάνιος: ο γεμάτος πολεμική μανία

Ωστόσο, ανθρώπινη σκέψη και ανθρώπινη ευαισθησία δε σημαίνουν ποτέ καθαρή αλήθεια, αλλά ένα μείγμα αλήθειας και πλάνης. Γι' αυτό είναι σωστό ν' αλλάζουν οι γνώμες, για να μετατοπίζεται τουλάχιστο η πλάνη, αφού ποτέ δε θα μπορέσει να λείψει. [...]

**Γιώργος Σεφέρης
«Δοκιμές»**

Αφού εντοπίσετε όλες τις εκφράσεις, με τις οποίες ο ποιητής χαρακτηρίζει τον κριτικό και το έργο του, να απαντήσετε:

- 1. Στους χαρακτηρισμούς κυριαρχεί η μεταφορική ή η κυριολεκτική διατύπωση, και γιατί, κατά τη γνώμη σας;**
- 2. Πώς αιτιολογεί ο ποιητής τον κάθε χαρακτηρισμό; Στα πλαίσια της απάντησής σας στο ερώτημα αυτό εντοπίστε το κοινό στοιχείο που δένει, κατά τον Γ. Σεφέρη, το έργο του δημιουργού με αυτό του κριτικού καθώς και τα περιθώρια πλάνης που, αναπόφευκτα, έχει ο δεύτερος.**

Με αφορμή τα κείμενα...

- 1. Πόσο επηρεάζει την επιλογή σας σχετικά με ένα βιβλίο, CD, κινηματογραφική ταινία, θεατρική παράσταση κτλ. ο τρόπος της διαφήμισής του; Διαψεύστηκε από την κατοπινή προσωπική σας εκτίμηση κάποια τέτοια επιλογή;**
- 2. «Μπροστά τους ανορθωνόταν ένα μνημείο έτοιμο να περάσει ένδοξα μες στην αιωνιότητα, ...με απροσδιόριστες προεκτάσεις, έτσι που ο καθένας να μπορεί να εναποθέτει πάνω του προσωπικούς καημούς... Χωρούσε όλων τους συλλογισμούς...». Να υποθέσεις ότι συμμετέχεις σε μια ομαδική καλλιτεχνική εκδήλωση, όπου το ετερόκλητο κοινό ενθουσιάζεται και επευφημεί. Με αφορμή την παραπάνω άποψη του Μάνου Χατζιδάκι να καταγράψεις τα προσωπικά σου συναισθήματα και σκέψεις, καθώς και της ομάδας των παρευρισκομένων θεατών, και να τα αιτιολογήσεις.**

Ο δάσκαλος χαράσσει λέξεις σε πινακίδα αλειμένη με κερί: Παράσταση του αγγειογράφου Δούρι σε αττικό αγγείο του 5ου αι. π.Χ. (Βερολίνο, Αρχαιολ. Μουσείο)

**Ο πατέρας μου
Η μάθηση
Η αισθητική παιδεία του ελληνικού λαού
Σχολείο και Ζωή
Πώς έγινα δάσκαλος
Το ημερολόγιο της Άννας Φρανκ
Η φυσιογνωμία του δασκάλου**

Ο πατέρας μου

Το γκραν φινάλε σε κάθε γεύμα, η στιγμή που φοβόμαστε περισσότερο, ήταν όταν επρόκειτο να ανακοινώσουμε τις καινούργιες μας γνώσεις. Το πνευματικό «αποτύπωμα» αυτών των «συνεδριάσεων» το έχω ακόμη μπροστά στα μάτια μου σαν μια οικογενειακή ταινία ολοζώντανη και ζωτική.

Ο πατέρας, στην κεφαλή του τραπεζιού, έσπρωχνε ελαφρώς πίσω την καρέκλα του, με μια κίνηση που σήμαινε το τέλος του φαγητού και την αρχή της νέας δραστηριότητας. Γέμιζε το ποτηράκι του με κόκκινο κρασί, άναβε ένα λεπτό και δυνατό ιταλικό τσιγάρο, τραβούσε μια βαθιά ρουφηξιά, φύσαγε τον καπνό και μας κοίταζε έναν-έναν εξεταστικά. Για κάποιο λόγο, αυτό πάντα μας προξενούσε μια μικρή ανησυχία, καθώς περιμέναμε τον πατέρα να μας μιλήσει. Που και που, μας εξηγούσε γιατί το έκανε.

Μας έλεγε ότι μας κοιτάζει για να αποτυπώσει στο μυαλό του την τωρινή μας εικόνα, δεν ήθελε να την χάσει καθώς μεγαλώναμε. Έτσι μας κοίταζε προσεχτικά τον ένα μετά τον άλλο.

Τελικά η προσοχή του σταματούσε σ' έναν απ' όλους μας. «Φελίτσε», μου έλεγε, «πες μου τι έμαθες σήμερα». «Έμαθα ότι ο πληθυσμός του Νεπάλ είναι...». Σιωπή. Ησυχία. Με άφηνε πάντα έκπληκτο και ενίσχυε την πεποίθησή μου ότι ο πατέρας μου ήταν λίγο παλαβός το γεγονός ότι τίποτα απ' όσα του έλεγα δεν ήταν γι' αυτόν ασήμαντο. Σταματούσε και σκεφτόταν αυτό που είχε ειπωθεί, λες και όλη η σωτηρία του κόσμου κρεμόταν από κει.

«Ο πληθυσμός του Νεπάλ... χμ... καλά». Τότε κοίταζε στην άλλη άκρη του τραπεζιού τη μητέρα, που εκείνη την ώρα βουτούσε τελετουργικά το αγαπημένο της φρούτο στο κρασί που είχε μείνει στο ποτήρι της. «Το ήξερες αυτό, μητέρα;».

Οι απαντήσεις της μαμάς ήταν πάντα εκπληκτικές και ελάφραιναν την κάπως επίσημη ατμόσφαιρα. «Του Νεπάλ;», έλεγε, «Νεπάλ; Όχι μόνο δεν ξέρω τον πληθυσμό του, αλλά ούτε καν πού στην ευχή του Θεού είναι αυτό το μέρος». Βεβαίως αυτό για τον πατέρα μας ήταν παιγνιδάκι. «Φελίτσε», μου έλεγε, «φέρε παιδί μου τον Άτλαντα να δείξουμε στη μαμά σου πού βρίσκεται το Νεπάλ!». Και έτσι άρχιζε το ψάξιμο. Όλοι έπρεπε να καταλάβουμε πού βρίσκεται το Νεπάλ. Κανένα γεύμα στο σπίτι μας δεν τελείωνε, αν δεν ρίχναμε φως σε μια ντουζίνα τουλάχιστον τέτοια θέματα.

Όσο είμαστε παιδιά, πολύ λίγη σημασία δίναμε στην εκπαιδευτική τακτική του πατέρα μας και στα «θαύματα» της γνώσης. Ακόμη λιγότερο συνειδητοποιούσαμε τα οφέλη που μας προσέφερε μια τέτοια διαδικασία. Για την ακρίβεια, δεν δίναμε πεντάρα για όλα αυτά. Ανυπομονούσαμε να τελειώσουμε το γεύμα

και να βρεθούμε έξω με τα λιγότερο μορφωμένα από μας γειτονόπουλα, που ήδη χαλούσαν τον κόσμο παίζοντας ποδόσφαιρο με τενεκεδάκια.

Εκ των υστέρων, μετά από χρόνια σπουδών πάνω στη διαδικασία αφομοίωσης της γνώσης από τον άνθρωπο, συνειδητοποιώ πόσο δυναμική εκπαιδευτική εφάρμοζε ο πατέρας μου, με το να ενισχύει καθημερινά την αξία της συνεχούς μαθήσεως. Χωρίς να το καταλαβαίνουμε, η οικογένειά μας μεγάλωσε ενωμένη, με κοινές εμπειρίες και με τη συμμετοχή του ενός στην εκπαίδευση του άλλου. Ο πατέρας μας, χωρίς καλά-καλά να το ξέρει και ο ίδιος, μας «εκπαίδευσε» με την πιο βαθιά και αληθινή έννοια του όρου.

Κοιτάζοντάς μας, ακούγοντάς μας, σεβόμενος τη γνώμη μας, επιβεβαιώνοντας την αξία μας, δίνοντάς μας την αίσθηση της αξιοπρέπειας, υπήρξε χωρίς αμφιβολία ο δάσκαλος που μας επηρέασε περισσότερο από κάθε άλλον...

Από πολύ νωρίς, από τα πρώτα γυμνασιακά μου χρόνια, είχα πάρει την απόφαση να ακολουθήσω την καριέρα του δασκάλου. Κατά τη διάρκεια των σπουδών μου, είχα ως καθηγητές μερικούς από τους γνωστότερους παιδαγωγούς σ' αυτή τη χώρα. Όταν τελικά αποφοίτησα από την Ακαδημία, έχοντας αφομοιώσει διάφορες θεωρίες και τεχνικές και μπορώντας να χρησιμοποιήσω όλο το στομφώδες λεξιλόγιο των ακαδημαϊκών σπουδών, ανακάλυψα προς μεγάλη μου διασκέδαση, ότι οι επαγγελματίες παιδαγωγοί μάς μάθαιναν ό,τι ο πατέρας μου ήξερε ήδη από καιρό. Δηλαδή, ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερο θαύμα από την ανθρώπινη ικανότητα για γνώση και ότι το παραμικρό μόριο γνώσης είναι τόσο σημαντικό που έχει τη δύναμη να μας αλλάξει προς το καλύτερο. «Το πόσο θα ζήσουμε έχει όρια», έλεγε ο πατέρας μου, «αλλά το πόσα θα μάθουμε, όχι». Είμαστε αυτό που μαθαίνουμε και

κανείς μας δεν πρέπει να αδιαφορεί για τη μόρφωσή του.

Ο πατέρας ήταν επιτυχημένος παιδαγωγός. Η τεχνική του με ωφέλησε πολύ και μου χρησίμευσε σε όλη μου τη ζωή. Ακόμη και τώρα, όταν γυρνώ στο σπίτι μου μετά από την περιπέτεια μιας μακριάς ημέρας εργασίας, πριν το κεφάλι μου αγγίξει το μαξιλάρι, ακούω καθαρά τη φωνή του στο δωμάτιο μου. «Φελίτσε», με ρωτά, «τι καινούργιο έμαθες σήμερα;».

**Λέο Μπουσκάλια
«Ο πατέρας μου»**

Μετάφραση: Καλλιόπη Πατέρα

- 1. Με ποιον τρόπο ελέγχει τις γνώσεις των παιδιών ο πατέρας του συγγραφέα; Εσείς θα μπορούσατε να αναφέρετε κάποιο παρόμοιο παράδειγμα παιδείας και ελέγχου των γνώσεων σας;**
- 2. Ποια εντύπωση έκανε στα παιδιά ο τρόπος με τον οποίο έλεγχε ο πατέρας τις γνώσεις τους; Πώς αντιδρούσαν τότε και πώς αξιολογεί ο συγγραφέας αυτή την τακτική αργότερα;**
- 3. «Δηλαδή ότι δεν υπάρχει... κανείς μας δεν πρέπει να αδιαφορεί για τη μόρφωσή του.» Να σχολιάσετε το απόσπασμα. Γιατί, κατά τη γνώμη σας, δεν πρέπει να αδιαφορεί κανείς για τη μόρφωσή του; Εσείς τι κάνετε ώστε να αισθάνεστε ότι δεν αδιαφορείτε για τη μόρφωσή σας;**

Η μάθηση

Ένας σοφός της Ανατολής λέγεται ότι διατύπωσε το απόφθεγμα: «Έως τα δεκαπέντε μου χρόνια έπαιξα, έως τα εικοσιπέντε μου αγάπησα, έως τα τριανταπέντε μου πολέμησα, έως τα πενήντα μου κέρδισα, τώρα αρχίζω να μαθαίνω». Μόνο αν δώσομε στο «μαθαίνω» μια ειδική σημασία: «θεωρώ από ψηλά τα εγκόσμια», «εισδύω βαθύτερα στα προβλήματα του κόσμου και της ζωής», με μια λέξη: «φιλοσοφώ», μπορούμε –νομίζω– να εξηγήσομε γιατί μέσα στο ρητό τούτο η μάθηση τοποθετείται στις τελευταίες δεκάδες του βίου. Εάν όμως θέλομε να κυριολεκτήσομε και να δώσομε στον όρο το ουσιαστικό και γενικό νόημά του, πρέπει να παραδεχτούμε ότι ο άνθρωπος «μαθαίνει» από την πρώτη έως την τελευταία στιγμή της ζωής. Όσο είναι πραγματικά ζωντανός μαθαίνει, και όταν πάψει να μαθαίνει, είναι ήδη νεκρός, και ας μην έχει ακόμη ταφεί... Τούτο θα φανεί καθαρά από την ανάλυση της έννοιας «μάθηση».

Με τη μάθηση (που είναι φαινόμενο καθολικό μέσα στο σύμπαν της ζωής) κάθε ζωντανό ον επιδιώκει και πραγματοποιεί δύο σκοπούς:

- α. Δραστηριοποιεί και κατευθύνει τις δυνάμεις του για να προσαρμοστεί, όσο γίνεται καλύτερα, στο φυσικό και (αν είναι άνθρωπος) στο ιστορικό περιβάλλον.
- β. Αποκτά την ικανότητα και τα μέσα να αλλάξει τούτο το περιβάλλον, να το αναμορφώσει, για να επιτύχει την ικανοποίηση των αναγκών και (αν είναι άνθρωπος) των φιλοδοξιών του.

Κατά βάθος οι δύο αυτές διαδικασίες είναι αλληλένδετες και αλληλέγγυες, η μία συμπληρώνει και εξασφαλίζει την άλλη. Για τούτο μπορούμε να τις συμπλέξομε μέσα σ' ένα και τον ίδιο ορισμό. «Έμαθα» στη γενικότητά του σημαίνει ότι προσπάθησα και πέτυχα να

προσαρμοστώ στους όρους του φυσικού και του ιστορικού κόσμου τόσο καλά, ώστε τον έκανα να προσαρμοστεί κ' εκείνος στις βλέψεις μου. Κατ' αυτό τον τρόπο δεν υποτάσσομαι μόνο στις απαιτήσεις (τους νόμους) του, αλλά και αποτυπώνω απάνω του τη σφραγίδα μου, τον υποχρεώνω να με υπηρετήσει. Της μάθησης έργο είναι και το ένα και το άλλο. Και επειδή ζωή θα πει ένταξη αλλά και κυριαρχία στο «περιβάλλον», το φυσικό και το ιστορικό (για τον άνθρωπο), κάθε ζωντανό ον μαθαίνει για να ζήσει, και ζει εάν και όσο μαθαίνει. [...]

Με τη μάθηση λοιπόν, κατά την πλατύτερη έννοιά της, όπως μπορούμε να μετατρέψουμε την έρημο σε περιβόλι, έτσι γινόμαστε ικανοί να αλλάξουμε και το ρεύμα της ιστορίας, να εγκαινιάσουμε μια άλλη αντίληψη των πραγμάτων, μια άλλη ευαισθησία, άλλα ηθικά μέτρα, άλλες κοσμολογικές ιδέες. Τότε η μάθηση φτάνει στο πλήρωμά της. Όταν είναι μεταβολή όχι μόνο του εαυτού μας στη σχέση του με τον φυσικό και ιστορικό κόσμο, αλλά και του φυσικού και ιστορικού κόσμου στη σχέση του μ' εμάς.[...]

Πώς μπαίνει και φυλακίζεται μέσα στον κλειστό χώρο της απρόσωπης πολυωνυμίας ο νεοφερμένος στον κόσμο άνθρωπος, το έχει πει από καιρό απλά και σωστά ο Αριστοτέλης: μπαίνει με τη μίμηση. Αυτή είναι η πρώτη μορφή της μάθησης· όσα πρωτομαθαίνομε τα μαθαίνομε με τη μίμηση: «Το γαρ μιμείσθαι σύμφυτον τοις ανθρώποις εκ παίδων εστί. Και τούτω διαφέρουσι των άλλων ζώων ότι μιμητικώτατόν εστι και τας μαθήσεις ποιείται δια μιμήσεως τας πρώτας» (Περί Ποιητικής IV, 1448 b, 2 – 4). Ας σημειωθεί όμως ότι η «μίμηση» έχει μεγάλο πλάτος. Δεν είναι μόνο ο πιθηκισμός, η μηχανική επανάληψη ενός μορφασμού, μιας χειρονομίας, μιας σειράς φθόγγων κτλ. αλλά γενικά η αποτύπωση αυτού που βλέπομε, η χωρίς αντίσταση

παραδοχή αυτού που ακούμε, η απομνημόνευση και εκτέλεση των σωματικών και των διανοητικών χειρισμών (operations) που μας έχουν εντυπωσιάσει για την ευκολία και την αποτελεσματικότητά τους κ.ο.κ. Τούτο, το πρώτο και κατώτερο στάδιο της μάθησης, θα το ονομάσουμε ετερόφωτη, ετερόνομη, ανεύθυνη μάθηση. Είναι η μάθηση που παίρνει το φως από αλλού, το νόμο της από αλλού, και δεν σηκώνει η ίδια το βάρος της ευθύνης. Όσα, στο στάδιο τούτο, αισθανόμαστε, σκεπτόμαστε, εγκρίνομε, αποδοκιμάζομε, λέγομε και πράττομε άλλοι τα έχουν αντιληφθεί, κρίνει και καθιερώνει· εμείς τα βρήκαμε έτοιμα και, χωρίς ούτε να τα συζητήσομε ούτε να τα βασανίσομε, τα ντυνόμαστε όπως ένα φόρεμα, ή καλύτερα τα κολλούμε απάνω μας σαν το δέρμα μας που δεν το αποβάλλομε. Στην ετερόφωτη μάθηση έχουν την ρίζα τους οι προλήψεις, οι δεισιδαιμονίες, οι τριμμένες αλήθειες, και επειδή οι έξεις αυτές έχουν περάσει πια μέσα στη νόηση και στο θυμικό μας, όταν καμιά φορά συλλάβομε τον εαυτό μας να δυσπιστεί ή να λοξοδρομεί, του καταλογίζομε βαρύ λάθος και έχομε αίσθημα ενοχής. Δεν δεχόμαστε ότι είναι δικαίωμά μας η ελευθερία να βγούμε έξω από το μεγάλο ποτάμι της «παραδόσης» που όλους μάζ έχει πάρει μαζί του και μας κυλάει με τα νερά του. Όπως, όταν ακούσομε το συνομιλητή μας να κατασκευάζει μια φράση παραβαίνοντας τους συντακτικούς νόμους της γλώσσας ή τη σημασιολογία του λεξικού της, τον επιτιμούμε με την παρατήρηση: «Όχι! αυτό δεν λέγεται», επειδή έχομε την εντύπωση ότι ανατρέπεται κάτι αμετακίνητο, έτσι και όταν πιάσομε τον εαυτό μας να βιάζει τον κώδικα των «κοινών τόπων», έχομε αίσθημα ενοχής και εξεγειρόμαστε να επιχειρούμε κάτι ανεπίτρεπτο.

Αγκύλωση του πνεύματος είπαν το φαινόμενο τούτο (Ludwig Wittgenstein)¹· και αγκύλωση παράδοξη, αφού όποιος την έχει δεν καταλαβαίνει το πάθημά του, αλλά νομίζει ίσα-ίσα (και ειρωνεύεται) τους άλλους που θέλουν να απαλλαγούν απ' αυτό ότι είναι άνθρωποι originaux –με διπλή σημασία της λέξης: καινοτόμοι και ανισόρροποι... Η μεταφορά είναι λίγο σκληρή, αλλά και επιτυχημένη. Μας βοηθεί να εννοήσαμε πώς με την ετερόφωτη μάθηση χάνει το πνεύμα την ευκινησία και την ελαστικότητά του και, καθώς συμπιέζεται μέσα σε στερεότυπα σχήματα παραμορφώνεται χωρίς να έχει τη συνείδηση ότι τούτο αποτελεί μίαν από χρόνους μακρούς και ερήμην αυτού καλλιεργημένη και παγι-ωμένην εκτροπή. Έτσι ακόμη μπορούμε να εξηγήσομε γιατί οι άνθρωποι οι σπάνιοι και εκλεκτοί, οι μεγάλοι πρωτοπόροι (για τους οποίους αυτοπαρηγορούμενοι λέγομε ότι «ήρθαν πολύ γρηγορότερα από την εποχή τους»), όταν επιχειρήσουν να κάνουν ανάταξη στο πνεύμα μας, να ξαναφέρουν δηλαδή τα αγκυλωμένα μέλη μας στην αρχική τους κατάσταση, μας προκαλούν πόνους και θεωρούνται επικίνδυνοι κακοποιοί... «Ο προστιθείς γνώσιν προσθήσει άλγημα» λέγει ο Εκκλησιαστής της Π.Δ. (Α 18). Όποιος έρχεται να μας προσθέσει γνώση, θα μας προσθέσει πόνο. Η μάθηση που σκοπεύει και υπόσχεται να δώσει την ελευθερία στο πνεύμα μας, να το αποδεσμεύσει από τις προλήψεις, τις δεισιδαιμονίες, τις έτοιμες αλήθειες και αξιοθεσίες, ποτέ δεν είναι ευχάριστη. Και γίνεται δεκτή

¹ Λούντβιχ Βιτγκενστάιν (Ludwig Wittgenstein, 1889 – 1951): Αυστριακός φιλόσοφος εβραϊκής καταγωγής, εισηγητής του «λογικού θετικισμού» και της «φιλοσοφίας της κοινής γλώσσας»

(όταν και όσο γίνεται δεκτή) με έκπληξη και αμηχανία, φόβο και οδύνη. Απέναντί της έχει ο ανύπνοπος άνθρωπος το αίσθημα ότι εγκαταλείπεται και υποχρεώνεται να κολυμπήσει μόνος σε βαθιά νερά. Έως την ώρα εκείνη είχε το σωσίβιο που τον διευκόλυνε να στέκεται στην επιφάνεια άνετα και σίγουρα: τη γλώσσα που μιλούν «όλοι», τα ήθη που έχουν «όλοι», τα μέτρα που μεταχειρίζονται «όλοι». Τώρα του το απέσπασαν και είναι αναγκασμένος να κινήσει τα μέλη του, που ήσαν δεμένα και από την αδράνεια ναρκωμένα, και να κολυμπήσει με τις δικές του δυνάμεις και με την ευθύνη των δικών του αντιλήψεων, της δικής τους ευαισθησίας, της δικής του αρετής. Πώς να μην τον πιάσει τρόμος, αγωνία, απόγνωση;

«Μαθαίνω» σημαίνει όχι μόνο συλλέγω εξακριβωμένα γεγονότα, αλλά και τα κατανοώ. Και κατανοεί εκείνος που δεν δέχεται απλώς τα δεδομένα που του προσφέρονται, και όπως του προσφέρονται, αλλά και τα επεξεργάζεται με το νου του. Δηλαδή τα συσχετίζει, τα κατατάσσει, τα αναλύει, τα συνθέτει –με την προσεχτική και εύστοχη χρησιμοποίηση των κατηγορικών σχημάτων που έχει στη διάθεσή του το πνεύμα του καλλιεργημένου ανθρώπου. Τέτοια λ.χ. σχήματα είναι η σειρά του χρόνου (παρόν, παρελθόν, μέλλον), η τάξη του λόγου (λογικώς πρότερον, λογικώς ύστερον, σχέση προκειμένων και συμπεράσματος), ο ειρμός της αιτίας και του αποτελέσματος κ.ο.κ. Ας σταθούμε για λίγο σ' αυτή την τελευταία περίπτωση: επεξεργασία των δεδομένων κατά την κατηγορία της αιτιότητας. Δεν είναι καθόλου εύκολος ο προσδιορισμός της πραγματικής αιτίας ενός συμβάντος. Π.χ. του πρώτου παγκόσμιου πολέμου του αιώνα μας (1914 – 1918): ποια άραγε να υπήρξε η αιτία; Η δολοφονία του Διαδόχου της Αυστρίας στο Σεράγεβο; Μια συνωμοσία, ένας φόνος

μπορεί να έχει ως «αποτέλεσμα» έναρξη ενός τρομαχτικού πολέμου που στέλνει στον τάφο εκατομμύρια ανθρώπων και προκαλεί τεράστιες οικονομικές καταστροφές; Όταν προβάλλουν οι απορίες αυτές, το πρόβλημα της αιτίας των ιστορικών γεγονότων παρουσιάζει αμέσως τις ανησυχητικές διαστάσεις του. Είναι άραγε το συγκεκριμένο συμβάν Α εκείνο που εξαπολύει τον καταρράκτη μιας ολόκληρης σειράς πολλαπλών γεγονότων, η «αιτία» τους; Ή μήπως και αυτό είναι απλός κρίκος σε μια μακράν αλυσίδα που ξετυλίγεται προς τα πίσω χρονικά και αιτιολογικά; Κάτι σαν την τελευταία σταγόνα που κάνει το ποτήρι να ξεχειλίσει; Μήπως πρέπει να εξερευνήσουμε καλά το βάθος του ποτηριού για ν' ανακαλύψουμε ουσιαστικότερα «προηγούμενα», και ιδίως για να καταλάβουμε πώς συσσωρεύονται το ένα πίσω από το άλλο τα γεγονότα που ενεργούν αθροιστικά και προκαλούν αίφνης την έκρηξη; Όλα βέβαια μαζί δικαιούνται να θεωρηθούν «αιτία» του τελικού αποτελέσματος. Βρίσκονται όμως όλα στο ίδιο επίπεδο σπουδαιότητας; Έχουν όλα στον ίδιο βαθμό την ιδιότητα που ονομάζουμε ιστορική «αποτελεσματικότητα»;

Με τέτοιες αναλύσεις ο κριτικός νους οδηγείται σε μια πολύ χρήσιμη διάκριση (που έχει εισαγάγει η μαθηματική σκέψη) ανάμεσα στις αναγκαίες και στις επαρκείς συνθήκες. Αναγκαία, για το παράδειγμά μας, είναι εκείνη η συνθήκη (condition) που οπωσδήποτε πρέπει να υπάρξει, για να εκραγεί ένας πόλεμος των διαστάσεων του πρώτου παγκόσμιου (των ετών 1914-1918). Εάν λ.χ. δεν είχε υπάρξει ένας οξύς οικονομικός ανταγωνισμός μεταξύ Γερμανίας και Γαλλίας (καθώς και της Αγγλίας) ο πόλεμος δεν θα είχε κηρυχτεί. Αυτός όμως ο όρος είναι μόνο αναγκαίος, όχι και επαρκής. Γιατί επί χρόνια πολλά υπήρχε ο οικονομικός αντα-

γωνισμός των μεγάλων ευρωπαϊκών δυνάμεων, και όμως η πολεμική σύρραξη έγινε το 1914. Πρέπει λοιπόν να υποθέσουμε ότι εκτός από την αναγκαία πρέπει να υπάρξει και μια άλλη συνθήκη, για να φτάσει στο πλήρωμά της η αιτία που θα επιφέρει το αποτέλεσμα. Είναι άραγε τέτοια συνθήκη η δολοφονία του Αυστριακού Διαδόχου στο Σεράγεβο; Νέα ανάλυση των δεδομένων χρειάζεται, για να βρεθεί η ορθή απάντηση στο ερώτημα τούτο. Πιθανόν να φανεί στο τέλος της έρευνας ότι η δολοφονία δεν επηρέασε με το βάρος της την πλάστιγγα της ιστορίας, παρά ήταν μόνο πρόσχημα και αφορμή, ο σπινθήρας που χρειάστηκε η φωτιά για ν' ανάψει. Αν δεν γινόταν, πάλι θα επακολουθούσε ο πόλεμος από μίαν άλλη αφορμή –πρόσχημα–. Με αυτόν περίπου τον τρόπο επεξεργάζεται λογικά τα δεδομένα ενός θέματος εκείνος που θέλει να τα εννοήσει. Προσπαθεί όχι απλώς να τα πληροφορηθεί, αλλά και να τα «μάθει».

Ε. Π. Παπανούτσος
«Πρακτική Φιλοσοφία»

1. α) Να σχολιάσετε την πρώτη παράγραφο του κειμένου.
β) Συμφωνείτε με το απόφθεγμα του σοφού Ανατολίτη ή με την άποψη που διατυπώνει ο συγγραφέας στη συνέχεια;
2. Ποιους σκοπούς πραγματοποιεί ο άνθρωπος με τη μάθηση και πώς τελικά ο ένας συμπληρώνει και εξασφαλίζει τον άλλο;
3. Ποια θεωρείται η πρώτη μορφή μάθησης; Ποια είναι τα χαρακτηριστικά της;

4. Τι περιεχόμενο δίνει ο συγγραφέας στην ετερόφωτη μάθηση; Πώς τη χαρακτηρίζει και γιατί ο Ludwig Wittgenstein;
5. Πώς φτάνει ο άνθρωπος στην ουσιαστική μάθηση; Να παρακολουθήσετε τα στάδια αυτής της μάθησης στις δυο τελευταίες παραγράφους του κειμένου. Με ποιον τρόπο ο συγγραφέας στηρίζει την άποψή του;

Η αισθητική παιδεία του ελληνικού λαού

[...]Πολλά είναι τα αγαθά του πνεύματος, πολλοί οι δρόμοι που οδηγούν προς αυτά, πολλοί οι τρόποι της παιδείας. Όσα αγαθά, τόσες και μορφές παιδείας. Παιδεύεται ο άνθρωπος και για τη θεωρία και για την πράξη. Παιδεύεται στον πρακτικό λόγο για να γίνη ηθική προσωπικότητα, για να γίνη αυτόγνωμος πολίτης, με κοινωνική συνείδηση- παιδεύεται στο θεωρητικό λόγο για να γίνη εργάτης μιας ειδικής επιστήμης ή της καθολικής επιστήμης, της φιλοσοφίας. Παιδεύεται στον αισθητικό λόγο για να φθάσει στη νόηση και στην πλαστουργία του ωραίου.¹

Όλες αυτές οι μορφές παιδείας πρέπει να βρίσκονται σε μίαν από βαθιά προσδιορισμένη συνοχή, σε μίαν αυστηρή ισορροπία αναμεταξύ τους.

¹ Υπάρχουν τόσοι τρόποι παιδείας όσες και απόλυτες αξίες. Και αυτό γιατί κάθε μια κινεί διαφορετικές λειτουργίες του πνεύματος και απαιτεί γι' αυτό μια διαφορετική μέθοδο. Είναι φυσικό άλλωστε όλος ο δρόμος –και δρόμος είναι «η μεθ' οδός»– να προσδιορίζεται από το τελικό του τέρμα, την απόλυτη αξία.

Γι' αυτό θα ήταν σωστότερο να τις πραγματευόμαστε, ως ένα σημείο τουλάχιστον, όλες μαζί. Αλλά, είτε γιατί μερικών μορφών η έρευνα θα μας τραβούσε πολύ μακριά, είτε γιατί άλλες πάλι μορφές είναι κατ' ανάγκην μελετήματα ευθετώτερων καιρών, θα περιορισθούμε σήμερα σε μια μορφή της παιδείας, που ήταν ανέκαθεν στη νέα Ελλάδα παραμελημένη, ή μάλλον αγνοημένη, και που χωρίς αυτήν αύριο δε θα μπορέσουμε να αναπτύξωμε σύμμετρα και αρμονικά την πολύπλευρη ψυχή του λαού μας, προ παντός των πολλών, που σ' αυτών πρώτα-πρώτα την εξύψωση θα αποβλέψει η αυριανή συγχρονισμένη κοινωνική πολιτεία.

Λέγοντας παιδεία δεν εννοούμε μόνο τη συστηματική σχολική παιδεία, αλλά κάθε στιγμή ζωής όπου κάποια πνευματική δύναμη προσφέρει ένα άλλο νόημα σε κάποιον που δεν το κατέχει. Αυτή η δύναμη μπορεί να είναι ο δάσκαλος, ο γονιός, ο φίλος, ο πολιτικός, ο κήρυκας, ο ηθοποιός· μπορεί όμως να είναι και ένα τραγούδι, μια εικόνα, ένα μνημείο, η γραμμή ενός βουνού, ο μίσχος ενός άνθους. Και η λεγόμενη αυτοπαιδεία χωράει σ' αυτόν τον ορισμό. Γιατί τι άλλο σημαίνει κι αυτή, παρά πως ορισμένες πιο προηγμένες λειτουργίες ενός ανθρώπου, με τη βοήθεια ενδεχομένως και άλλων εξωτερικών στοιχείων (βιβλίων, εικόνων κτλ.), παιδεύουν άλλες λιγότερο προηγμένες λειτουργίες του ίδιου ανθρώπου. Και εδώ η ύπαρξη δύο στοιχείων, του παιδευόντος και του παιδευμένου, είναι λογικά απαραίτητα. Η παιδεία είναι μια αδιάκοπη λειτουργία της ζωής που μας καταλαμβάνει από τη στιγμή που θα γεννηθούμε και μας παρακολουθεί, άλλοτε πιο έντονη, σε ξύπνιο και σε ύπνο, ως την τελευταία μας πνοή.[...]

Κων/νος Τσάτσος
«Πριν το ξεκίνημα»

1. Ποιο περιεχόμενο δίνει ο Κ. Τσάτσος στην έννοια της παιδείας;
2. Ποιες μορφές παιδείας προσδιορίζει ο συγγραφέας, και γιατί πιστεύει πως πρέπει να βρίσκονται σε μια βαθιά προσδιορισμένη συνοχή μεταξύ τους;

Σχολείο και Ζωή

[...] Η νέα γενεά έχει μέσα της όλα τα στοιχεία για την ωραία της εξέλιξη, έχει την ορμή και τη δύναμη, έχει μ' ένα λόγο τη βούληση για την αυτοδημιουργία της. Οι τάσεις και η θέλησή της είναι συνεπείς με την εποχή της, γιατί η εποχή της έχει δράση και κίνηση, και τα νιάτα άλλο δεν είναι κι αυτά παρά δράση και κίνηση.

Άλλο δε θέλουν λοιπόν τα νιάτα αυτά παρά ελευθερία ενέργειας προς τα ιδανικά που ζουν και υπάρχουν μέσα τους, ελευθερία που ξέρει πάντα να υποτάσσεται στις πανίσχυρες αυθεντίες των ιδανικών τους αυτών, κι ουδέποτε στις αυθεντίες που κ' εμείς οι ίδιοι πια δεν τις πιστεύουμε. Τότε μόνο τα νιάτα αυτά θα ζουν αρμονικά με τον εαυτό τους, και η ελευθερία τους δε θα πέφτει σε βλαβερή αναρχία, και η απόδοσή τους θα είναι πράγματι δημιουργική. Αντ' αυτών όμως ο δάσκαλος παρουσιάζει στο παιδί μια ψυχή περιτυλιγμένη σαν τις μούμιες σε χίλιους παλαιικούς παπύρους, την ψυχή εκείνη που είπα παραπάνω ότι βρίσκεται σε αντίφαση με τη σύγχρονη σκέψη και ζωή, επομένως βρίσκεται σε αντίφαση και με την ψυχή της σημερινής νιότης, και δημιουργεί ένα σχολείο θεατρισμού και υποκρισίας.

Κ' εδώ έγκειται η μεγαλύτερη τραγωδία της σημερινής εκπαίδευσής μας. Στάση και σκέψη του δασκάλου προς το παιδί, οργάνωση και πρόγραμμα, τρόπος διδασκαλίας και σχολική ζωή είναι γεμάτα από παλαικό ακόμα διδασκαλισμό και υποκρισία.

Δάσκαλος και παιδιά άλλο δεν είναι παρά θεατρίνοι. Θεατρίνοι μιας κωμωδίας που κι ο ένας κι ο άλλος έμαθαν και μαθαίνουν κάθε μέρα αριστοτεχνικά να την παίζουν. Ο ένας γελά τον άλλο και μένουν κ' οι δύο τόσο ευχαριστημένοι όσο επιτηδειότερα παίξουν την κωμωδία αυτή.

Και δάσκαλο λέγοντας δεν εννοώ μονάχα τον επαγγελματία δάσκαλο. Εννοώ και τον γονιό και τον εκπαιδευτικό σύμβουλο και τον καθηγητή του πανεπιστημίου και το κράτος, που τους έχει από πολλού διαπτοίσει η ψυχή του παλιού δασκάλου, και όλους εκείνους που από τις σκέψεις ή τις πράξεις τους λείπει το νόημα της ζωής.

Μέσα στην αλληλοσύγκρουση αυτή αξιών, διδαγμάτων, δειγματισμών, τιμωριών, εξετάσεων, παιδικού φόβου και εφηβικής ορμής, τι να σου κάμει ο μαθητής που με βάση τις φυσικές ιδιότητες του ζητά με ολάνοιχτα τα μάτια της ψυχής του την οριστική φόρμα του; Η ελεύθερη σκέψη του καταπνίγεται μόλις ζητήσει να εκδηλωθεί. Οι υποψίες των μεγάλων τον βαραίνουν απ' όλες τις μεριές. Η υποσυνείδητη ζωή του βλέπει, και το νιώθει αυτό καλύτερα κι από μας τους μεγάλους, ότι μια υποκριτική αντίφαση υπάρχει μεταξύ των όσων λέγονται και των όσων γίνονται στη ζωή μας, και την αντίφαση αυτή δεν του επιτρέπεται να τη θίξει ή να την επικρίνει. Οφείλει να πιστέψει τη θέληση όλων αυτών των παιδαγωγών, έως ότου σχηματιστεί και σ' αυτόν η παρδαλή ατομικότητα του ηλικιωμένου, για να επαναλάβει κι αυτός τις ίδιες αδικίες στην ερχόμενη γενεά.

Ύστερ' απ' όλον αυτόν τον αέρα της υποκρισίας που διαπνέει πέρα ως πέρα τις ψυχές και την εκπαίδευσή μας, πώς είναι δυνατό ν' ανοιχτεί η ψυχή του εφήβου προς ελεύθερη και ειλικρινή δράση και μάθηση; Ακόμα ως κ' η γλώσσα του, το απλό και αληθινό και σύμφωνο με την απλότητα της ψυχής του όργανο, που μ' αυτό θα

διοχετευθεί ο πύρινος αναβρασμός των σκέψεων και των συναισθημάτων του, του εμποδίζεται από τους δεσποτικούς νομοθέτες της ζωής του. Η βίαιη εκμάθηση ορθογραφικών κανόνων μέσω γραμματικών απομνημονεύσεων έχει ευτυχώς προ πολλού ατονήσει, γιατί κ' οι καλύτεροι θιασώτες των τρόπων αυτών έχουν κι αυτοί προ πολλού χάσει την πίστη των ιδανικών τους.

Τους έχει παρασύρει κι αυτούς το ρεύμα της ζωής, αλλά όχι σε τέτοιο σημείο ώστε ν' αντικαταστήσουν τους τρόπους εκείνους με νέους, γιατί δεν τους πιστεύουν ακόμα. Έτσι γίνεται και για όλα τα μαθήματα που θα διδάξουμε στο παιδί. Στη ζωή μας είμαστε απείρως νεοτεριστικότεροι, ως και οι γεροντότεροι από μας. Μόλις όμως στρέψουμε τα μάτια μας προς το σχολείο και το παιδί που ζει εκεί μέσα, βάζουμε τα γυαλιά της μούμιας, των νεκρών πια τύπων και της δασκάλικης δεοντολογίας. Πώς είναι δυνατόν πια έτσι να κινήσουμε προς τα εμπρός και προς εξέλιξη τις πλούσιες δημιουργικές δυνάμεις που κρύβονται μέσα σε κάθε παιδί; Απεναντίας κλείνουμε τις ωραίες των πόρτες για ν' αφήσουμε απ' αλλού τη διέξοδο των δυνάμεων αυτών. Στο δρόμο και μέσα στην κοινωνία, στις δικές του συναναστροφές και στα μυστικά παιγνίδια του βρίσκει τότε ελεύθερα το παιδί να διοχετεύσει το περίσσεμα της ψυχής του.

Η ορμή για τη μάθησή του ξοδεύεται τότε κρυφά σε ύποπτα σαχλογραφήματα εφημερίδων και περιοδικών, σε βλαβερές συζητήσεις και σε θεάματα, σε κατάστροπτικά παιγνίδια και αμαρτωλούς ερωτισμούς. Όλες αυτές είναι τεράστιες δυνάμεις, που μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν στο σχολείο, έφτανε μόνο όλοι οι παιδαγωγικοί μας παράγοντες να κατανοούσαν τη σημασία τους και να έρχονταν προπαντός σε ειλικρινή συνεννόηση με την εποχή τους, με τον εαυτό τους και με την παιδική ψυχή.

Προπαντός με την παιδική ψυχή. Γιατί αυτή παρ' όλη τη μικρή της φαινομενική νόηση μπορεί να νιώσει και να συγχωρέσει τους δασκάλους της επιτέλους γιατί σήμερα δεν τους δίνουν λαμπρά διδακτήριο και πλούσια διδακτικά μέσα· όμως το ότι τους εμποδίζουν να μιλήσουν και να γράψουν τη γλώσσα τους και να εκφράσουν ελεύθερα τη σκέψη και τη χαρά τους, ώστε να ξεδιπλώσουν προς μεγάλα ανθρώπινα ιδανικά τη δύναμή τους, δεν μπορεί να το νιώσει κι ούτε να μας το συγχωρέσει ποτέ. Και με το δίκιο της!

Μίλτος Κουντουράς
«Σχολείο και ζωή (εκπαιδευτικός δημοτικισμός)»

1. Ο Μ. Κουντουράς επιχειρεί μια κριτική προσέγγιση της εκπαίδευσης της εποχής του.
 - A. Ποια χαρακτηριστικά της εκπαίδευσης σχολιάζει;
 - B. Ποια μειονεκτήματα διακρίνει στο δάσκαλο;
 - Γ. Τι αναζητεί η νεανική ψυχή που δεν της το προσφέρει το σχολείο; Πού ξοδεύει την ορμή της για μάθηση;
2. Πιστεύετε ότι τα χαρακτηριστικά της ελληνικής εκπαίδευσης, στα οποία αναφέρεται ο Μ. Κουντουράς, αποτελούν στοιχεία του παρελθόντος ή διατηρούν ακόμη την ισχύ τους στο σημερινό ελληνικό σχολείο;

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 3ου ΤΟΜΟΥ

8.Καταναλωτισμός – Διαφήμιση	5
9. Εργασία και επάγγελμα	38
10.Η έλλειψη της αντικειμενικότητάς και ο κοινωνικός αποκλεισμός	71
11.Τέχνη και κριτική	99
12. α Παιδεία – Εκπαίδευση	133

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.